SUZANNE FORSTER

MIREASA COPILĂ

Child Bride

by Suzanne Forster

Romanian language published in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Suzanne Forster

Mireasa copilă

Traducere de Mihnea Columbeanu

București - 1994

ISBN 973-95057-0-8

Capitolul 1

Plesnetul şuierător al unui bici de piele netăbăcită pîrjoli tăcerea, trimiţînd un stol de condori să-şi trudească aripile spre cerul deşertului. Neaşteptata pocnitură o făcu pe Annie Wells să se oprească-n loc.

Un vîrtej de praf îi învălui tenişii zdrenţuiţi, pe cînd se întorcea să caute sursa zgomotului, scrutînd drumul pe care tocmai îl străbătuse. Sunase ca şfichiuirea nemiloasă a unui harapnic pentru tauri. Cît de mulţi bărbaţi puteau exista, care să folosească drept armă un asemenea bici?

Ea nu cunoştea decît unul. Transpiraţia îi şiroia de pe frunte, înţepîndu-i ochii. Simţurile i se ascuţiseră aproape dureros, în timp ce privea şi asculta. Cale de mile-ntregi, nu vedea decît întinderile sterpe ale statului Wyoming, cerul de colbalt şi pulberea aurie răscolită de zborul condorilor. Nu auzea decît pocnetul

biciului, ricoşînd lugubru din pereţii canionului. Annie aşteptă, aproape neîndrăznind să respire, pînă cînd peisajul recăzu în nemişcare. Mersese pe jos mile în şir, de cînd autobuzul *Greyhound* o lăsase *în Painted Pony,* oraşul cel mai apropiat de poala colinelor spre care se îndrepta.

Istovitoarea călătorie păruse nesfîrşită, dar acum, în aerul uscat, tremurător, plutea făgăduiala unui apropiat eveniment. Îl putea simţi, la fel cum simte animalul o perturbare a elementelor naturii. Iar apoi, undeva în preajmă, se auzi lătratul unui cîine şi un cal nechezînd încet.

Inima lui Annie sări nebuneşte în piept, pe cînd se întorcea în direcţia sunetelor. Calul necheză din nou, glasul său tînguitor răsunînd de după o creastă din apropiere. Aproape neluîndu-şi în seamă vînătăile de pe fluierele picioarelor şi oboseala arzătoare din muşchii gambelor, se grăbi spre aglomerarea de stînci şi piloni subţiri. Ajungînd la marginea povîrnişului, se lăsă să cadă în genunchi. Ceea ce văzu în văioaga puţin adîncă din faţa ei îi aduse pe buze o mică exclamaţie de recunoaştere.

La marginea albiei unui torent secat stătea un om, întors cu spatele spre ea, umerii săi laţi profilîndu-se pe orizontul albastru cu alb. Era un bărbat neobişnuit de înalt, cu păr negru cîrlionţat ieşindu-i de sub pălăria *Stetson*.. Impermeabilul său lung, aproape pînă-n pămînt, era din soiul pe care le purtau odinioară pistolarii, pentru a-şi ascunde puştile cu ţeava tăiată. Dar, în

locul armei cu alice, omul acesta ținea în mînă un bici enorm, făcut colac şi gata să lovească.

Annie se ghemui, inhalînd arşița şi praful arid, în timp ce privea pe furiş peste stîncile ce-o ascundeau vederii lui. Îl cunoştea. Îl mai văzuse în acțiune, cu harapnicul său.

Un sîsîit uscat îi atrase lui Annie atenția asupra ucigătorului adversar al bărbatului. La vreo trei metri în dreapta lui, un enorm şarpe cu clopoței *diamondback* ținea la distanță un ciobănesc Border agitat. Gata să muşte, şarpele îşi balansa capul, colții săi lucitori şi amenințătorul clănțănit din coadă, alungînd pe oricine s-ar fi apropiat.

Dulăul lătra, tremurînd şi țopăind. Şarpele se repezi ca un fulger de lumină şi forță.

Annie privi, mută de groază, cum biciul omului spintecă asemeni unui fulger negru aerul uscat. Apucă trupul întins al crotalului, îl smulse de la pămînt şi-l azvîrli în creozotul de la poalele pantei în vîrful căreia stătea ascunsă Annie. Femeia îşi înăbuşi un țipăt, cînd enorma reptilă începu să se tîrască în sus spre ea. Cu o reacție instinctivă, se adună pe picioare, împiedicîndu-se prin bolovănişul calcaros şi mănunchiurile de salvie, în graba-i înnebunită de a fugi.

Auzi glasul bărbatului strigîndu-i să nu se mişte, dar la fel de bine i-ar fi putut spune să nu respire. Întoarse capul, în căutarea şarpelui, şi îl văzu îndepărtîndu-se de ea fulgerător, ca un pîrîiaş de argint prin nisip. Uşurarea i se scurse prin trup ca apa, lăsînd-o

buimăcită şi fără echilibru. În timp ce se chinuia să-şi regăsească sprijinul, pietrele de sub picioarele ei se sfărîmară, rostogolindu-se. Nu apucă să se redreseze, sau măcar să ţipe. Se prăvăli înainte, în patru labe şi porni de-a dura pe pantă, dîndu-se peste cap. Plină de praf şi fire de salvie, cu părul blond-roşcat zburîndu-i din agrafe, ateriză neceremonios aproape la picioarele încălţate cu cizme ale bărbatului.

– Eşti Charles Beaudine? şopti ea un moment mai tîrziu, privindu-l în ochii negri-albăstrui. Chipul îi era slab, dur şi de aceeaşi frumuseţe sălbatică pe care şi-o amintea. Nimic nu se schimbase, nici contururile şlefuit-musculoase, nici bărbia pătrată, sau gura încordată, senzuală. Pînă şi sprîncenele negre erau încă destul de stufoase pentru a-i cufunda ochii în umbră.

– Oi fi, răspunse el. Tu cine dracu' eşti?

Annie trase dureros aer în piept, încercînd să-şi umple plămînii goliţi.

– Sînt soţia ta.

– Ia-o pe deal, Smoke, spuse Chase Beaudine, smucind de căpăstru pentru a-şi îndemna calul Appaloosa să se aburce pe o cărare lăturalnică abruptă, presărată cu bolovani.

Scurtătura, o potecă accidentată ce urca printr-un pîlc de plopi-tremurători, avea să reducă drumul pînă la cabană, cu cel puţin o jumătate de oră. Din cînd în cînd, îl mira chiar şi pe el propria-i înţelepciune de-a se fi izolat atît de bine la poalele munţilor *Wind River*. Iar

apoi, îşi amintea de ce fusese necesar. Femeia, cuibărită la pieptul său, gemu încet, cu capul rostogolindu-i-se în adîncitura umărului lui Chase, în timp ce calul escalada cărarea, descurcîndu-se agil cu panta abruptă. „Ţicnita de muiere probabil c-are insolaţie", îşi spuse Chase, simţind o undă de compătimire în timp ce-o cuprindea şi mai strîns cu braţul pe după mijloc, pentru a o sprijini mai bine de trupul lui. Îi leşinase-n braţe, după ce bălmăjise aiureala aia cum că ar fi fost nevastă-sa.

De-atunci, îşi mai recăpătase cu intermitenţe cunoştinţa, dar niciodată suficient de mult timp pentru a-i răspunde la întrebări, şi n-avea la ea nici o poşetă sau act de identitate. Nu-i putea da prin minte de unde venise, doar dacă nu cumva făcuse pe jos tot drumul de la Painted Pony, aflat la cîteva ore de mers cu maşina. Dar ce om în toate minţile ar fi-ncercat aşa ceva în arşiţa după-amiezei?

– Nevastă-mea?

Cuvintele sale răguşite, neîncrezătoare, ciufuliră cîteva şuviţe din părul roşcovan-deschis al femeii. În toată viaţa lui, momentul cel mai apropiat de ceva asemănător însurătorii fusese fixaţia adolescentină pentru o echilibristă pe sîrmă, cînd îl încartiruiseră la Baza Marină El Toro. Îşi parcase pe tribunele de lemn fundul slăbănog, de optsprezece ani, cu fiecare ocazie posibilă, fermecat de acrobaţiile ei la înălţime, după care o vizitase în rulotă, la fel de mult vrăjindu-l versatilitatea ei la altitudini mai joase.

Dar nici chiar asta nu durase decît pînă la plecarea circului din oraş. Nu s-ar fi putut spune că avea ceva împotriva căsătoriei. Nunțile erau ceva grozav. Obligația de-a trăi pe urmă împreună era aceea care pricinuia tot necazul. Calul se repezi în sus, azvîrlind de sub copite pietre desprinse, în timp ce fornăia şi se opintea spre creasta colinei. Chase îşi înfipse genunchii în coastele animalului ca să nu-şi piardă echilibrul şi strînse mai puternic trupul femeii, care se scutura lipit de-al lui. Deşi binecuvîntat de rapid, drumul pînă în vîrf era un calvar de oase zgîriate şi clănțănit din dinți, fiind nevoie de multă concentrare pentru a rămîne amîndoi în şaua puternicului cal.

Abia cînd ajunseră pe teren plat, nu peste mult timp, şi parcurgînd la trap o potecă de cerbi, năpădită cu vegetație, Chase îşi dădu seama că ținea în căuşul palmei ceva moale şi plin, ceva suspicios de docil.

– Ce naiba? murmură.

Dacă acea plinătate era ceea ce bănuia el că era, dovedea multă neobrăzare față de anatomia părții superioare a pasagerei sale. Primul impuls, fu acela de a-i da drumul neîntîrziat. Al doilea, fu mai puțin cavaleresc. Flexîndu-şi precaut degetele, simți carnea caldă, buretoasă, cedînd, topindu-i-se sub palmă. Un glonț de voluptate i se înfipse lui Chase drept sub pîntec. Niciodată-n viața lui nu mai simțise ceva atît de dulce şi gingaş. Era clădită cu zgîrcenie în partea de sus, dar totuşi păcătos de rotunjită, ca şi cum ar fi fost calibrată perfect pentru mîna unui bărbat.

Şi că tot veni vorba, ia-ţi labele de pe ea, cowboy.

Gîndul fulgeră prin mintea lui Chase, dar nu-i dădu curs. Nu imediat. Legănarea înceată a paşilor calului şi căldura ca un oftat a femeii din braţele lui aţîţau oarece porniri periculoase. Încleştarea excitaţiei îl cuprinse ca nişte degete calde, iscoditoare, iar nerăbdarea ei profundă, sîcîitoare, trecu la treabă asupra minţii şi trupului său.

De mult nu se mai aflase între femei, imaginaţia părînd hotărîtă să-i recupereze prilejurile pierdute. Îl înştiinţă ce plăcere fără egal ar fi fost s-o întindă în iarba verde şi dulce de lîngă cărare şi s-o deştepte cu fierbinţeala ce i se înfeţea între picioare. Scenariul se derula în gînd, cu acea bogăţie de amănunte, care-i stîrneşte unui bărbat cele mai furtunoase vise erotice.

În ungherele cele mai fertile ale imaginaţiei, îi putea simţi răsuflarea răcoroasă pe chip şi dogoarea emanată de trupul ei îngreunat. Auzea irezistibilele sunete ale femeii excitate... micile gemete din gît, în timp ce-i mîngîia mătăsoasele părţi interioare ale coapselor. Îşi putea chiar închipui că-i priveşte ochii deschizîndu-se nesiguri, pe cînd el îi împingea peste moliciunea femeiască acea dureroasă parte întărită a trupului său...

Un murmur scăzut îl readuse pe Chase la realitate. Femeia i se îndesă sub braţ, ca o pisicuţă căutînd un culcuş cald, unde să se ghemuiască. Mîna lui continua să-i stea mulată pe forma sînului, iar dorinţa de-a face mai mult decît doar s-o atingă îl ardea pe dinăuntru ca fitilul prea scurt al unui baton mare de dinamită.

Femeia e sleită complet, Romeo. Stinge fitilul ăla. Imediat.

Cînd ajunseră în luminişul unde mica lui cabană se profila pe falezele de granit, Chase stropise cu apă din belşug ultimele scîntei aprinse de visul său sexual cu ochii deschişi. Dulăul Border, *Shadow*, se zbenguia lătrînd vesel, în timp ce Chase descălecă, luînd apoi de pe cal femeia, în braţe. Era uşoară ca o creangă de salcie şi dureros de subţirică, îşi dădu el seama, cuprinzînd-o delicat în timp ce-o purta pe treptele scîrţîitoare ale verandei de lemn, pînă în casă. Fără să ştie de unde-i venise ideea, deveni în mod tulburător conştient că trecuse, la viaţa ei, printr-un iad incredibil.

Chase o depuse pe patul de campanie, acoperit cu o pătură, în camera din faţă, apoi, amintindu-şi de teaca pe care o avea legată de coapsă, desfăcu şireturile de piele şi puse puşca fără ţeavă pe o masă, lîngă pat. Fără a se osteni să-şi scoată pălăria sau haina, trase alături una dintre puţinele piese de mobilier ale cabanei, un balansoar împletit din trestie, şi se instală în el.

Într-o asemenea situaţie, oricui i-ar fi trebuit puţin timp de gîndire.

Punînd picior peste picior, se lăsă adînc în fotoliu, pînă cînd spătarul acestuia îi agăţă *Stetson*-ul, împingîndu-i-l pe frunte. Cizma de cowboy, prăfuită, ajunsese cam la nivelul ochilor şi, pe negîndite, Chase îi folosi vîrful argintiu ca pe o cătare, ochind faţa mînjită de praf a femeii şi părul zburlit de vînt. Cine-o fi fost? se întrebă, încercînd să-şi amintească dacă o cunoş-

tea de undeva. Sau dacă o mai văzuse vreodată. Nu i se aprindea nici un beculeț. Și, categoric, nu lumînări de nuntă.

Zîmbi vag, nefiind tocmai sigur ce anume îl amuza la femeia aceea. Era o făptură micuță. Și banală, dacă ceea ce întrezărea din trăsăturile ei, pe sub sudoare și praful de pe drum, însemna ceva. Nu, neașteptata musafiră n-avea șanse să cîștige vreun concurs de frumusețe. Și totuși, exista ceva, incontestabil, atrăgător la părul ei răvășit și la trăsăturile cam dezarmonioase. Șaua nasului îi era puțin cam prea adîncită, și-și ținea încordată gura cu buze pline, chiar și în somn, ca și cum încă nu și-ar fi atins țelul, oricare era acela.

– Ce crezi că vrea de la noi, Shadow? murmură Chase cînd cîinele ciobănesc se ivi lîngă el, prezentîndu-i ceafa la scărpinat. În timp ce-și făcea datoria față de cîine, lui Chase îi veni pe neașteptate un gînd tulburător. Putea fi o reporteră în căutarea laturii nevăzute a poveștii lui „Chase Beaudine, eroul enigmatic". N-ar fi fost prima oară cînd rechinii aceia ai periodicelor încercau să-i pătrundă sub piele. Dar nici unul dintre ei nu-și dăduse atîta osteneală, își reaminti el, zîmbind la gîndul ironiei că o reporteriță de la cine știe ce fițuică ar risca insolația și șerpii cu clopoței, de dragul unui articol.

Îi contempla blugii zdrențuiți și puloverul de cardigan rupt, cînd femeia se mișcă, horcăind un cuvînt pe care aproape nu-l auzi.

– Ce este? întrebă el, aplecîndu-se înainte.

– Apă...

– Mhm, sigur.

Dezlipindu-şi făptura prelungă şi robustă de scaunul scund, Chase traversă camera pînă la chiuveta din bucătărie şi scoase un pahar dintr-un dulăpior de brad, nefinisat. Nu cumpărase cabana cu trei odăi, avînd în minte ideea unei vieţi luxoase. Dorise doar un loc unde să evadeze pentru moment, şi nu socotise că-i trebuia nimic mai presus de strictul necesar: un dormitor, o baie şi un living-room cu bucătărie. Nu-şi închipuia că ar fi un loc după care să se-nnebunească vreo femeie.

Umplu paharul pînă sus cu apă de izvor de munte, limpede precum cristalul, reveni la pat şi se aşeză lîngă femeie.

– Să-mi spui cînd, zise el, ducîndu-i paharul la buze în timp ce ea încerca să-şi ridice capul. Văzu imediat că avea nevoie de ajutor, şi-şi strecură mîna pe sub părul ei mătăsos de la ceafă, sprijinind-o astfel încît să poată bea. Din motive pe care nu şi le putea închipui nici măcar pe departe, i se păru extrem de sexy ca o femeie vulnerabilă să soarbă dintr-un pahar de-al lui, înghiţind apa dulce şi rece de izvor pe care i-o oferea el.

Doamne sfinte, îşi spuse, dac-o mai ţine tot aşa, avea să-i trebuiască un duş rece. Altfel, urma să aibă vise erotice pornind numai de la răcorirea frunţii ei înfierbîntate şi felul cum îi lua temperatura.

După ce bău pe săturate, femeia dădu din cap.

– Mulțumesc, spuse, privindu-l cu nişte ochi albaştri atît de neclintiți, încît fu nevoit să mai tragă odată aer în piept. În timp ce femeia își lăsa capul la loc pe pernă, o şuviță de apă îi lăsă o mică dîră prin murdăria de pe bărbie.

Chase dădu din cap, întrebîndu-se de ce naiba nu se putea gîndi ce s-o-ntrebe mai întîi. Cine era femeia asta derutantă? De unde venise? Şi mai avea vreo două întrebări foarte pertinente pe care să i le pună. Cînd colo, se pomeni spunînd:

– Vrei să-ți spăl puțin murdăria asta de pe față?

– Da, te rog.

„Da, te rog" repetă în gînd Chase. Drăgălaş mod de exprimare avea. Își scoase de la gît batista roşie, îi înmuie un colț în paharul cu apă şi începu să-i şteargă cu grijă praful de pe față. După un moment de blînde mîngîieri, femeia închise ochii şi pînă şi această reacție inocentă trimise prin trupul lui o stranie rază laser de dorință.

„Doamne, Te rog fă să nu deschisă gura pînă nu termin. Nici măcar ca să vorbească", spuse Chase în sinea sa, pe cînd își croia drum cu batista în jos, spre buzele pline, trandafirii ca sideful. Nu i se părea corect ca o făptură atît de măruntică şi simplă ca ea, să aibă o asemenea gură senzuală.

În timp ce-o ştergea, încheietura mîinii i se frecă de cardiganul roz-decolorat al puloverului, atrăgîndu-i lui Chase atenția asupra croielii austere şi gulerului demodat al acestuia. Puloverul era încheiat pretențios

pînă sus, părînd suficient de strîns la gît pentru a-i tăia respirația. Nu era de mirare că leşinase.

– Poți respira comod? întrebă el, simțindu-se complet aiurea, în timp ce-i ridica marginea gulerului. Vrei să ți-l mai lărgesc?

– Da...

Rosti acest cuvînt încet şi fără să deschisă ochii.

– Aş vrea.

Chase puse pe masă paharul cu apă şi inspiră prelung, în timp ce începea să-i desfacă nasturii. Descheiase trei şi se întreba cît de mult ar fi trebuit să mai coboare, cînd femeia deschise ochii, privindu-l. Părea să-l absoarbă cu totul, observîndu-l pentru prima oară cu adevărat.

– Întotdeauna stai cu pălăria şi haina pe tine în casă? îl întrebă.

Într-un fel, nu la întrebarea asta se aşteptase. Şi nici la expresia inchizitorială ce-i anima trăsăturile. Colțul gurii îi tresări, mai mult într-o grimasă uimită, decît zîmbind, în timp ce începea să-şi scoată impermeabilul, după care se opri. Era conştient, în mod stînjenitor, că nu se comporta aşa cum îi stătea lui în fire şi că femeia îl ținea la respect într-un chip inexplicabil.

– Depinde, spuse, trăgîndu-şi haina la loc.

– Depinde de ce?

– De cum e vremea înăuntru.

Intenționase ca tonul său brusc să descurajeze conversația pe această temă. Unele femei însă nu ştiau cînd să renunțe, îşi reaminti Chase, în timp ce

necunoscuta îl privea clipind, toată numai curiozitate şi ochi albaştri. Părea fragilă ca un copil abandonat, iar îngrijirea ei îl forţa spre o delicateţe care-i era străină, în special de vreme ce munca lui cerea instincte viscerale şi reflexele iuţi ca fulgerul ale pistolarului tocmit. Chiar şi acum, acelaşi necruţător şi competitiv imbold masculin, care-l împinsese întotdeauna să-şi asume riscuri în faţa cărora alţi bărbaţi se fofilau, îl îndemna să-nceteze cu joaca de-a doica, şi să ia situaţia sub control.

– Vremea pare frumoasă pe-aici, murmură ea.

– Şi am cumva năluciri, duduiţă, sau mori de nerăbdare să-mi scot ţoalele?

Femeia roşii uşor, dar ceea ce-l nedumeri şi încîntă pe Chase fu stilul graţios în care i se abătură în sus genele negre, în vreme ce ochii-i deveneau languroşi. Îşi simţea partea de jos a abdomenului înmuindu-se, iar regiunea aflată la sud de ea încordîndu-se ca o tobă.

Undeva, în centrii cerebrali ai logicii, un semn de circulaţie emoţional se aprindea şi se stingea încontinuu. *Circulaţi cu prudenţă,* îl prevenea semnalul. *Curbe periculoase şi umeri rotunzi!* Dar Chase nu se putu desprinde din privirea ei pîlpîitoare destul timp pentru a-i da atenţie avertismentului. Inima-i bătea să spargă pieptul, iar gîtul şi-l simţea uscat ca matca secată a torentului unde-o întîlnise. Să preia controlul? N-ar fi fost în stare nici să-şi găsească propriul fund într-o umblătoare.

Destul cu toate astea, îşi spuse.

Se aplecă asupra ei, bîjbîind că încheie la loc ultimul nasture pe care i-l descheiase, după care se ridică brusc şi-şi scoase pălăria. *Stetson*-ul pluti prin aer ca un Frisbee, aterizînd pe masa din bucătărie. Impermeabilul îşi desfăcu aripile, pentru a sfîrşi grămadă pe podea, lîngă masă.

– În regulă, spuse el, trăgînd aer în piept pe cînd revenea spre privirea ei primejdioasă. Vreau să ştiu ce se-ntîmplă aici. Cine eşti?

– Annie Wells, răspunse ea fără ezitare.

Numele nu i se păru deloc familiar lui Chase, dar felul cum se uita femeia la el, cu o atît de neşovăitoare certitudine pe chip, îl făcu s-o întrebe:

– Ar fi cazul să te cunosc de undeva, Annie Wells?

– Da. Mai mult ca sigur. Te-ai căsătorit cu mine acum cinci ani.

– *Căsătorit* cu tine? Ce fel de prostii sunt astea, femeie?

Evident, nu folosea în joc toate cărţile. Dar ultima parte a declaraţiei ei nu putea fi expediată atît de uşor. Acum cinci ani?

– Nici măcar nu eram în ţara asta, acum cinci ani, spuse el. Eram...

– În America Centrală, încheie Annie propoziţia în locul lui, adăugînd apoi, cu voce uşor tremurătoare: Te aflai într-o misiune de salvare în Costa Brava, a Pentagon-ului, iar eu eram una dintre americancele pe care le-ai salvat.

Chase avu senzaţia că fusese atins la coarda sensibilă. Memoria îl propulsă rapid înapoi, într-un timp şi loc pe care făcuse eforturi concertate ca să le uite. Misiunea din Costa Brava fusese un coşmar personal al lui. Împreună cu partenerii din misiunea de salvare, Johnny Starhawk şi Geoff Dias, fusese trimis în mica republică central-americană pentru a elibera cîţiva oameni de ştiinţă americani imobilizaţi în timpul unei insurecţii rebele. Odată ajunşi pe teritoriul ţării, se despărţiseră, încercînd să-i localizeze pe americani. Singura supravieţuitoare pe care o găsise fusese o adolescentă ascunsă într-o mănăstire bombardată. O tragedie îl împiedicase s-o scoată vie din ţară. Fata murise într-un accident de maşină, în drum spre frontieră. Iar el, de asemenea, aproape că-şi pierduse viaţa.

– Mă confunzi, spuse Chase cu glas aspru, încercînd să alunge valul răscolitor de amintiri şi izbucnirea de emoţii amestecate, care le însoţeau. Îl inundau neîncrederea, furia, vinovăţia. Cine dracu' era femeia asta?

– Ba nu, tu erai, Charles Beaudine. Omul care m-a salvat avea chipul tău, ochii tăi. Îşi spunea Chase. Folosea chiar şi un bici. Oh, te rog, trebuie să-ţi aminteşti! Mă ascundeam într-o mănăstire de lîngă San Luis, cînd m-ai găsit. Stătusem acolo o lună, de cînd gherilele îmi omorîseră părinţii.

Vocea i se frînse, ca şi cum i-ar fi venit greu să continue.

– Îmi amintesc toate amănuntele. Ai fost rănit în luptă cu un rebel. Mă prinsese în cătarea puştii, iar tu i-ai smuls arma din mîini cu biciul. A scos un cuțit, mai ții minte? Te-a tăiat.

Chase simți o scînteie de durere în cicatricea de pe picior, unde-l atinsese lama pumnalului. Inima-i bubuia în piept, în timp ce se ducea la uşă s-o deschidă larg, pentru a respira aerul încins, cu aroma de brazi, al verii, şi a se chinui să găsească un sens întregii situații. Trebuia să existe o explicație rațională, dar oricît încerca să găsească un răspuns, doar unul singur avea logică. Cine, în afara unui reporter care răscolea prin noroaie, ar fi avut interes să readucă în discuție misiunea din Costa Brava? Şi cine altcineva ar fi cunoscut detaliile? Pesemne că Annie obținuse informațiile din reportajele apărute în presă, oricît erau ele de schematice.

– De ce nu mă crezi? întrebă ea, cu o undă de suferință în voce. Spun adevărul.

Chase se răsuci s-o privească şi văzu că se ridicase, cu oarecare efort, stînd rezemată cu umărul de peretele din bîrne al cabanei. Ochii-i erau plini de speranță şi teamă, dar şi inundați de-o altă emoție, care-l sîcîia. Disperarea. Implora ceva, dar ce anume? Recunoaşterea? Ce voia de la el? Cu un imens efort, se oțeli împotriva vulnerabilității care-i îmbiba privirea albastră ca o ploaie torențială de vară.

– Şi eu spun adevărul, Annie Wells. Nu te-am mai văzut în viața mea.

Nu putea fi cine pretindea ea că era. Fata aceea murise, Dumnezeu s-o odihnească. Murise, mînjindu-i lui mîinile cu sîngele ei. El fusese la volan, cînd jeep-ul zburase peste taluz. Căută în memorie o imagine a adolescentei, orice lucru care i-ar fi putut dovedi că femeia asta nu putea fi ea. Dar tot ce-i venea-n minte erau formele şi contururile neclare. Febra intensă şi accesele de delir pe care le suferise în timpul misiunii îi afectaseră memoria şi, fără-ndoială, judecata. Accidentul de maşină pusese capacul, nelăsîndu-l decît cu străfulgerări ocazionale, mult prea izolate şi fugare ca să le înţeleagă.

Îi spusese lui Annie Wells adevărul, dar nu tot adevărul. Nu şi-o putea aminti pe tînăra căreia îi salvase viaţa, pentru a i-o distruge mai apoi. Nu-şi amintea nici măcar numele ei.

– Atunci, am să ţi-o dovedesc, spuse ea, aproape sfioasă. Întreabă-mă orice, absolut orice vrei.

– Intenţionez să te-ntreb o grămadă, o încredinţă Chase.

N-avea obiceiul să terorizeze femeile vulnerabile, dar era hotărît să smulgă cîteva răspunsuri cinstite, chiar de-ar fi fost s-o sperie de moarte. Lucra pentru Asociaţia Crescătorilor de Vite, de cînd se stabilise în Wyoming, şi în acest timp trăsese de limbă destui hoţi de cai şi de vaci, ba chiar cîtorva le scurtase zilele, în legitimă apărare. Mai mult ca sigur, avea să se descurce cu o femeiuşcă mignonă.

– Vorbeşte mai departe, spuse el calm, scoţîndu-şi puşca din teacă.

Îşi frecă de pantaloni ţeava tăiată, de parcă metalul ar fi avut nevoie să fie şlefuit. Era un gest indiferent, chiar maşinal, dar arma dobîndi o prezenţă numai a ei în încăperea mică şi nemişcată.

– Şi ai grijă să fie o poveste a dracului de verosimilă.

Annie Wells nu putu să inhaleze destul de adînc pentru a-şi umple plămînii cu aer. Avusese cîteva premoniţii înfricoşătoare asupra celor ce se puteau întîmpla dacă şi cînd avea să-l întîlnească pe Chase Beaudine, dar niciodată una ca asta. Nicicînd nu se gîndise că n-o va crede. Nu părea nici măcar s-o mai ţină minte, lucru care i se părea imposibil. Cum le putuse uita pe toate prin cîte trecuseră împreună? Iadul... *raiul*. N-avea să poată scăpa nicicînd de amintiri, indiferent cît de mult trăia, sau cît de departe ar fi călătorit. Acum, singura direcţie sigură era aceea de-a urma firul faptelor, de-a relata exact ce se întîmplase.

– Ţi s-a agravat rana, începu, înfrînîndu-şi cu severitate emoţiile care-o năpădeau. Infecţiile sunt mortale în climatul subtropical. Ai fi putut muri fie şi numai din cauza febrei, aşa că te-am dus la un preot...

– Pentru ce? Ultima împărtăşanie?

– Preotul acela fusese un *curandero*, un descîntător spaniol, înainte de-a se fi convertit. Ştia cum să se folosească de ierburile şi plantele medicinale. Ţi-a dat o infuzie din rădăcini de *arbuto* contra febrei, după care a preparat o pomadă antibiotică din funguşi şi licheni de junglă, pentru rană. Cum n-ai reacţionat, a

aprins lumînări şi s-a rugat sfinţilor.

– Nu sună ca un plan de rezervă, comentă sec Chase.

– Nu te grăbi să fii ironic. Eşti viu.

Annie ezită, trăgîndu-se stînjenită de gulerul puloverului.

– S-a oferit să mă ajute şi pe mine, întrucît nu aveam nici hîrtii, nici vreun alt mod de-a dovedi că eram cetăţeană americană. În calitate de preot, avea acces la anumite documente.

– Ce fel de documente?

Annie răspunse imediat, temîndu-se că, dacă ezită, n-avea să mai poată rosti niciodată acele cuvinte.

– În acest caz, un *certificato matrimonio,* un certificat de căsătorie, spuse, urmărindu-i reacţia. Căsătorită cu un american, aveam să primesc automat cetăţenia. Dacă ne opreau militarii, sau chiar rebelii, existau şanse mult mai mari să nu mă reţină, fiind soţia ta. Fără acte, n-aveam nici o identitate, nici o patrie. Mă puteau ţine ostatică timp nedeterminat...

– Soţia mea? repetă el încetişor.

Tonul îngîndurat, pe care rosti aceste cuvinte, îi redeşteptă lui Annie o oarecare speranţă.

– Da, preotul a insistat să depunem jurămintele. În Costa Brava, preoţii sînt autorizaţi să oficieze ceremonii civile, altfel nu ne-ar fi dat hîrtiile.

– Deci, susţii că te-am luat de soţie?

Îşi freca degetul mare pe patul de lemn al puştii, iar Annie îşi putea da seama că încă n-o credea. Sau

poate chiar nu-şi aducea aminte. Fusese bolnav, în delir.

– Ştiu că pare o nebunie, recunoscu ea. Dar n-a fost decît o formalitate, un mijloc de-a ne atinge scopul. Amîndoi am înţeles asta.

– Oi fi înţeles-o dumneata, cucoană, replică el, cu glasul devenindu-i rece. În ce mă priveşte pe mine, însă, nu s-a-ntîmplat niciodată. Singurul jurămînt pe care l-am depus vreodată a fost la vîrsta de opt ani, cînd tatăl şi mama mea au încercat să se-omoare între ei cu sticlele sparte de whisky pe care le goliseră. Mare păcat că n-au reuşit.

Ochii lui o sfredeleau precum crestăturile sticlelor despre care vorbea.

– În ziua aia, am jurat să mor necăsătorit, adăugă el calm. Şi-atunci spune-mi, Annie Wells, de ce mi-aş fi călcat jurămîntul pentru tine?

Din capătul opus al încăperii, Shadow, dulăul, scoase un schelălăit rugător din gîtlej, ca şi cum ar fi putut simţi tulburarea stăpînului.

Involuntar, Annie se cutremură. Habar n-avea cum să răspundă la ceea ce tocmai îi spusese Chase.

– Nu ştiu de ce ai făcut-o, fu singurul răspuns pe care izbuti să-l formuleze. Poate erai recunoscător.

– Recunoscător pentru ce?

Îşi simţi pieptul plin şi strîns ca într-o menghină. Ar fi vrut să-i spună că, poate, fiindcă ea era aceea care-l împiedicase să moară. Ea se aflase lîngă el cînd îl înjunghiase febra, aruncîndu-l pradă convulsiilor; ea îl

ţinuse în braţe. Cum putuse s-o uite?

– Preotul ţi-a dat medicamentul, spuse, într-un tîrziu. Dar a trebuit să stea cineva lîngă tine, zi şi noapte, pînă a cedat febra.

Îşi feri ochii, ştiind că nu putea intra acum în detaliile acelui calvar. Era prea zguduită emoţional pentru a descrie lucrurile pe care trebuise să le facă. Atunci, o răpuse oboseala. Îşi lăsă capul să cadă pe spate şi închise ochii. Era un chin să se afle în aceeaşi cameră cu el, după atîţia ani. Proximitatea lui o tîra înapoi într-un timp cînd sentimentele ei pentru el fuseseră crude, dulci, puternice. Cîndva fusese îndrăgostită de el, aşa cum numai o fetişcană îngrozită se poate îndrăgosti de un bărbat care-şi riscă propria viaţă pentru a i-o salva pe-a ei. O fi fost adulaţia eroului, dar atunci o simţise sfîşietor de reală. Şi fusese aproape distrusă, crezînd că el o abandonase, că fugise, regăsind libertatea şi siguranţa, fără ea. Neştiind dacă să-l iubească sau să-l urască, făcu singurul lucru pe care-l putea face, aşteptă... îl aşteptă să se întoarcă la ea.

Acum, silindu-se să deschidă ochii, să se uite la el, să-i înfrunte privirea precaută, se întrebă cum putuse fi atît de incredibil de naivă. Nu se întorsese după ea. Era evident că nici prin gînd nu-i trecuse.

Un val de amărăciune o podidi, în timp ce încerca să-şi alunge din minte amintirile dureroase.

Dacă în toţi acei ani nutrise vreo speranţă copilărească că şi el îi împărtăşea sentimentele, acum putea vedea cu certitudine că nu era aşa.

– Ce vrei de la mine? întrebă Chase.

Îşi tot roti puşca şi-i rezemă patul de podea, proptind ţeava de balansoar.

– Un răspuns cinstit.

Îi iscodi privirea întunecată, rugîndu-se să nu-i reflecte starea sufletească.

– Ştii cine sînt, domnule Beaudine? Mă mai ţii minte, cît de cît?

Exista un singur răspuns cinstit, dar Chase nu intenţiona să-l dezvăluie. Îl năucise cu cît de mult ştia despre misiune şi, pînă nu afla exact despre ea cine era şi ce dorea, n-avea să-i mai servească nici o informaţie.

Îşi amintea că se trezise într-un spital american, după accident. Partenerii lui, Geoff şi Johnny, îl puseseră la curent cu detaliile misiunii, explicîndu-i că-l găsiseră în maşina distrusă, pe fundul unei ravine adînci. Copacii şi vegetaţia de junglă împiedicaseră jeep-ul să se rostogolească în rîul învolburat, dar fata, în cădere, fusese smulsă din maşină. Trupul nu i se mai găsise niciodată, ci doar un pantof, plutind lîngă mal. Accidentul îl bîntuise mult timp pe Chase, cu atît mai mult, cu cît nu-şi putea aminti ce anume îl provocase. Acum însă ceea ce-l hărţuia era povestea fetei. Ştia prea multe lucruri, pe care n-ar fi avut cum să le afle din relatările de presă.

Un zgomot de sticlă spartă îl smulse din meditaţie. Ridică privirea, pentru a o vedea pe Annie Wells ghemuită, tremurînd violent. În faţa ei, zăcea pe jos pa-

harul spart pe care tocmai îl răsturnase de pe masă, după cîte se părea, încercînd să bea o înghițitură.

– Hei, nu te repezi, spuse Chase, vizibil stînjenit de perspectiva de-a trebui să se descurce cu o femeie zdrobită de suferință. Nu-i decît apă. Îți mai aduc.

Merse cu pași mari pînă la chiuvetă și scoase un alt pahar din dulăpior, întrebîndu-se cum avea s-o calmeze. În timp ce răsucea robinetul, îl înghionti o imagine mintală stranie, electrizantă... o fată cu părul roșu, zăcînd lipită de trupul lui, caldă și moale, îndesîndu-se în el, șoptindu-i la ureche ceva neinteligibil.

Paharul ud aproape că îi alunecă dintre degete. Ar fi putut să fie oricine, își spuse, oricare dintre femeile cu care trăise de-a lungul anilor. Dar mușchii stomacului i se încordaseră. Pe cînd umplea paharul, simți șocul oțelului rece, apăsîndu-l între omoplați.

O țeavă de pușcă.

– Nu mișca nici un mușchi, îl preveni Annie Wells, sau îți zbor creierii.

– Ce dracu' faci?!

– Sînt o femeie disperată, domnule Beaudine, răspunse ea, cu vocea de-o moliciune rău-prevestitoare. Te caut de săptămîni de zile și am străbătut mii de mile pînă să te găsesc. Așa că ai să m-asculți. Iar după ce termin, îmi vei da ceea ce doresc.

Se auziră două declicuri sonore ca niște explozii, cînd femeia armă carabina cu repetiție. Chase puse paharul jos și ridică mîinile.

Capitolul 2

– O.K., s-auzim, spuse Chase, stăpînindu-şi cu grijă glasul; puşca de calibru doisprezece, pe care i-o înfipsese Annie în omoplat, avea un cartuş pe ţeavă şi ultimul lucru pe care-l voia era să irite o femeie cu o armă încărcată în mîini. Ce vrei exact?

– Dreptul meu din naştere, spuse ea, cu un uşor tremur în respiraţie. N-am nici o posibilitate de-a dovedi că sînt cetăţean american. Eşti singurul om, din cîţi cunosc, care m-ar putea ajuta.

Chase nu dorea să se certe cu ea, dar habar nu avea despre ce vorbea. O bănuise lovită de insolaţie.

– De ce eu?

– Fiindcă am în buzunar o hîrtie pe care scrie că eşti soţul meu. În afară de asta, nu pot dovedi cu altceva cine sînt. Şi nu foloseşte la nimic, dacă tu n-o confirmi.

– O hîrtie? încercă Chase să se întoarcă, dar țeava puștii îl apăsă și mai tare în umăr. Ce hîrtie?

– Certificatul pe care ni l-a dat preotul.

– Certificatul de căsătorie? Dar nu poate fi valabil. Eram în delir, iar tu nu erai decît un copil.

– Aveam șaisprezece ani. În Costa Brava, vîrsta consimțămîntului este de paisprezece ani. Acolo, căsătoria a fost legală, ceea ce-o face să fie legală și aici.

– Legală?

Chase era mai conștient ca oricînd de calibrul doisprezece care îi împungea spatele. Annie conferea sensuri noi termenului de „nuntă în bătaia puștii".

– Ești sigură?

Imediat, își luă seama. Vorbea de parcă i-ar fi crezut povestea! Îl izbi o fulgerătoare senzație vecină cu panica, gîndindu-se la posibilitatea ca tot ceea ce-i spunea ea să fi fost adevărat. Îl anunțaseră că fata murise, că n-ar fi putut supraviețui, dar poate că se înșelaseră. În orice caz, femeia care-l ținea sub amenințarea puștii avea o problemă. Iar aceasta devenise și problema lui.

– Cu certificatul de naștere ce e? o întrebă, căutînd orice altă soluție, în afara celei propuse de ea.

– N-am. Și nici pașaport. Nu am nici un act de identitate pe care să fie scris numele meu.

– Doar te-ai născut la un moment dat, nu? Trebuie să fie consemnată nașterea ta undeva.

Din nou dădu să se-ntoarcă. Din nou îl împunse în

spate metalul rece. Începea să-l enerveze.

– M-am născut, nici vorbă, răspunse ea, coborînd vocea în chip straniu. În sălbăticiile din Costa Brava, într-o regiune atît de izolată, încît nu se putea ajunge decît pe apă sau cu paraşuta. Părinţii mei lucrau alături de *indigenas,* triburile de indieni băştinaşi. Erau misionari medicali şi nu cred c-aveau chef să se trambaleze cale de trei sute de mile prin junglă pentru a-mi înregistra naşterea la consulat. Sau a fost asta, sau mi s-au distrus actele cînd teroriştii au aruncat consulatul în aer, pentru a treia oară în acel an.

Prin aparenţa de apatie răzbi brusc furia:

– Cum am devenit eu o femeie fără de ţară e o problemă colaterală, domnule Beaudine. Asta sunt şi n-am ce face.

Informaţia nu-l surprinsese prea mult pe Chase. Partenerii lui îi spuseseră că Pentagon-ul nu reuşise să depisteze nici un fel de date despre fata care murise în timpul misiunii. Consulatul din Costa Brava nu izbutise nici el să-i determine identitatea, dar Chase presupunea că asta se datorase neputinţei lui de-a le furniza un nume sau o descriere.

– Ceva rude, nimic? întrebă el.

– Părinţii tatei erau misionari. Au murit de-o boală tropicală, amîndoi. Am pierdut contacul cu rudele mamei. S-au retras din activitate, undeva prin Indiile de Vest, cred. În rest, nu mai ştiu de nimeni. Aşa că...

Vocea îi era plină de speranţă, aproape şoptită:

– Ai să m-ajuţi? Sau va trebui să te-mpuşc?

Grozavă alegere, îşi spuse Chase.

– Spuneai că ai dovezi, un certificat. Aş vrea să-i arunc o privire.

În timp ce apăsarea armei slăbea, Chase auzi în spatele lui zgomote de foială.

– Întoarce-te, ordonă Annie. Încet. Fără şmecherii.

Chase rămase cu mîinile sus şi, în timp ce se răsucea spre ea, fu conştient de două impresii distincte. Mai întîi, niciodată-n viaţa lui nu mai fusese ţinut la respect de către o femeie înarmată, iar apoi, respectiva experienţă nu era complet neplăcută. În special cînd femeia de la celălalt capăt al ţevii arăta ca un înger care-o luase puţin razna. Se gîndi la Annie Wells cea banală, pe care o văzuse iniţial. Acum ochii ei sclipeau hotărîţi, iar părul, în razele soarelui, părea o văpaie de foc.

Transfigurarea era frapantă şi n-avea nici o altă explicaţie decît disperarea care pesemne o îndemnase să-şi asume asemenea riscuri nebuneşti. Nu alerga după doi iepuri. Se repezea drept la ţintă şi, oricît o speria fără-ndoială acest lucru, părea s-o şi excite. Ţîşneau din ea mai multe scîntei decît dintr-un foc de mărăcini, într-o noapte întunecoasă.

– Poftim, îi întinse Annie documentul să-l studieze, ţinînd puşca într-o singură mînă. Dă-i drumul, citeşte-l, dar rămîi acolo, exact unde te afli.

Hîrtia boţită, pe care-o parcurseră ochii lui Chase, era scrisă în spaniolă, purtînd în partea de jos două semnături. Una din ele ieşea dramatic în evidenţă, ca

o încrengătură largă de bucle şi cozi, aparţinîndu-i inconfundabil lui. Ştia destulă spaniolă pentru a se convinge că formularul era tot ceea ce spusese ea, un certificat de căsătorie. „Belea, Beaudine", îşi spuse. „Clasa-ntîi."

– Acum, ce plănuieşti să faci? îl întrebă Annie.

Preţ de-o secundă fugară, în ochii ei alerţi scînteiase triumful. Dispăru aproape înainte ca el să-l perceapă, dar recunoscu mesajul implicit. Îl avea la mînă şi o ştia foarte bine. Muşchii gîtului începură să-l furnice, încordîndu-se infim. Dacă exista un lucru pe care-l ura Chase Beaudine, era acela de a-l avea cineva la mînă.

– Probabil nu prea multe, cît timp ţii puşca aia spre mine, spuse el, lăsîndu-şi privirea să lunece în susul ţevii, spre locul unde patul de lemn stătea sprijinit de umărul lui Annie. Poziţia îi întindea stîns puloverul peste sîni, practic invitîndu-l să verifice curburile aparent desfrînate pe-o siluetă atît de zveltă. Îşi flexă mîna, amintindu-şi cum o atinsese acolo şi simţi în adîncul pîntecului o contracţie de răspuns. Gîndurile i se înfierbîntaseră imediat, dogoarea strălucindu-i cu siguranţă în ochi, pe cînd o privea.

– Am consumat căsătoria? întrebă el.

Annie păru surprinsă.

– Ce?

– Dacă am consumat-o. Am făcut treaba? M-am vîrît în blugii tăi, Annie?

Ezită, cu glasul coborîndu-i, devenind mai răguşit, pe cînd îi privea ochii tot mai dilataţi.

– M-am vîrît în tine?

Acum părea îngrozită. Iar apoi, teribil de nesigură.

– Da, spuse ea într-un tîrziu, în timp ce căldura îi ardea în sus pe gîtlej, înroşindu-i chipul palid.

Cam la această reacţie se aşteptase şi Chase. Annie Wells era o mincinoasă de rîsul lumii.

– Cred c-o fi fost destul de plăcut, observă el, privind-o cum îşi ducea mîinile la guler, într-un gest de apărare; degetele ei începură să frămînte un nasture pe care i-l descheiase. Ce păcat că nu-mi amintesc amănuntele. Aşa a fost? Plăcut?

Femeia dădu din cap, smucit, continuînd să-i evite ochii.

– Nu vrei să-mi povesteşti şi mie?

Puşca îi alunecă din mîini, pe cînd Annie clătina din cap.

– A trecut prea mult timp. Nu cred că pot...

Chase o prinse exact aşa cum voia, cu garda complet coborîtă.

– Annie?

Îl privi, iar el îi prinse privirea blîndă, speriată, susţinîndu-i-o în aer.

– Nu-ţi băga nasul la armele mai mari decît tine.

Cu o smucitură rapidă a antebraţului, azvîrli cît colo ţeava puştii.

– Poţi să te răneşti.

Înainte ca Annie să-şi fi recăpătat echilibrul, o răsuci în loc, imobilizînd-o într-un simplu *Nelson*. Nu poziţia asta ar fi preferat-o, avînd în vedere înclinaţiile lui

pătimaşe, dar era o făptură mică şi sprinţară ca o veveriţă şi n-avea de gînd să mai joace multe jocuri cu ea.

– Vrei să zici că am făcut dragoste cu o fată de şaisprezece ani? o întrebă, lipind-o strîns de propriul său trup. Cunoştea deja răspunsul, dar voia să-l audă de la ea, drept din guriţa ei dulce şi mincinoasă.

Annie nu putea nici măcar să respire, necum să-i mai şi răspundă. Inima-i bătea nebuneşte şi, din cine ştie ce motiv ciudat, îi tremurau coapsele, ca şi cum ar fi fost gata să cedeze. Ştia că Chase încerca s-o sperie, dar, indiferent ce ameninţa c-o să-i facă, nu-i putea spune adevărul. Punea deja la îndoială valabilitatea căsătoriei şi nu voia să-i alimenteze dubiile. Consumarea unei căsătorii implica angajamente şi responsabilităţi. Lega bărbatul şi femeia ca parteneri de viaţă. Dacă Chase credea că nu făcuseră dragoste, ar fi avut cu atît mai multe motive să respingă toate aspectele neortodoxei lor uniuni, şi să-i refuze cererea de ajutor.

– Cînd am făcut-o, Annie? o întrebă, cu glasul aspru şi senzual. Cum am făcut-o?

Îşi încleştă un braţ pe după mijlocul ei, lăsîndu-l să alunece în sus posesiv, spre a-i cuprinde sînii.

– Ia s-auzim noi ce s-a-ntîmplat între tine şi mine, Roşcato. Toate detaliile sexy şi fierbinţi, cît de mărunte. Vreau să fiu sigur că mi-am făcut datoria de soţ.

– Nu aşa a fost, răspunse ea, încercînd să-l facă să înţeleagă. Erai bolnav, ardeai de febră. Trebuia să găsesc o cale de a-ţi coborî temperatura. Te-am frecat

cu buretele şi te-am ţinut în braţe cînd te-au cuprins convulsiile. Se legase între noi un sentiment puternic, da. Dar era mai mult decît ceva pur fizic. Vorbeai despre visurile tale. Mi-ai spus chiar cum îţi cumpăraseşi cabana asta şi plănuiai să te instalezi aici.

– Omul spune multe cînd delirează, murmură Chase.

Era însă izbit de emoţia ce-i frîngea glasul. Annie vorbea cu pasiune. Şi părea să fie sincer chinuită de furie că n-o credea, sau că poate nu-şi amintea. Oricum ar fi fost, vorbea cu o simţire atît de profundă, încît se pomeni că aproape dorea să-i dea crezare... să creadă chiar că se putuse îndrăgosti de ea, atunci, că făcuseră dragoste.

Annie azvîrli din cap, iar părul ei moale şi roşu se învolbură, învăluind chipul lui Chase, reînviind alte amintiri, însă numai sub forma unor imagini iridiscente. N-o putea auzi ce spunea în timp ce fremăta încetişor în braţele lui, dar era o prezenţă frumoasă, agăţată de el, un înger sălbăticit. Îi stîrnea dureri într-o parte însingurată din adîncurile trupului, suferinţa de a o dori. Chiar şi acum putea să simtă nevoia crescînd înlăuntrul său.

Ciudata viziune îi trezi dorinţa de a o vedea pe Annie Wells.

Îi dădu drumul, întorcînd-o cu faţa spre el şi cercetîndu-i chipul.

– Ce s-a întîmplat între noi? o întrebă, frapat iarăşi de uriaşa vibraţie care-o cuprindea, atunci cînd era

excitată. Şi cît de mică părea în comparaţie cu el. Creştetul capului ei abia dacă-i ajungea la bărbie, iar mîinile, cu care-i apăsa pieptul, arătau neputincioase, mici ca de păpuşă.

Lui Annie i se tăie respiraţia, cu un sunet ascuţit, tremurător.

– Mă crezi?

– Răspunde-mi, fir-ai a dracului.

– Totul, spuse ea încet, parcă încercînd a-şi găsi cuvintele. Totul s-a întîmplat între noi. Cerul şi iadul. Aproape-am murit, amîndoi. Am trăit o viaţă de om, în doar cîteva zile, dulci şi cumplite.

– Dar n-aveai decît şaisprezece ani. N-aş fi putut să...

– Nu, eu n-am avut niciodată şaisprezece ani. Cînd te naşti în exil, ca mine, creşti repede.

Vocea ei răsuna ciudat de scăzută, intrigîndu-l. Nu era atît de senzuală, cît confesională, ca şi cum i-ar fi spus totul în cel mai confidenţial mod, ca şi cum cuvintele n-ar fi fost destinate decît urechilor lui.

– Nu un copil ţi-a salvat viaţa, continuă ea.

De-acum însă Chase n-o mai asculta decît pe jumătate. Acum ochii ei îi vorbeau, şi erau chiar mai grăitori decît cuvintele. Păreau făuriţi dintr-un soi de straniu abur albastru. Erau împăienjeniţi de-o anume vrajă, şi se putea simţi atras din nou de ei. Starea conştientă i se îngusta, ascunzînd lumea din jur, pentru a asimila numai irezistibilele semnale pe care le emitea trupul ei. În gîtul lui Annie se simţea o palpitaţie

înnebunită, iar respirația-i năvălea blîndă şi dulce peste părul negru, cîrlionțat ce ieşea din deschizătura cămăşii lui Chase.

Dar cel care-i străpungea arzător ezitarea era mesajul privirii ei visătoare, aproape disperate. Îi făgăduia o chinuitoare dăruire de extaz. Îşi dădu seama că era dispusă să facă orice, tot ce-ar fi dorit el, chiar şi să se împreuneze acolo unde se aflau, dacă asta avea să-l convingă că spunea adevărul.

Fascinația momentului aproape îl copleşi pe Chase. Îl hărțuia ca un parfum îmbătător, rătăcindu-i mințile. Annie *era* un înger sălbăticit, cu inocența incendiată de nevoia şi voința ei.

– Dacă s-a-ntîmplat într-adevăr, spuse el, luptîndu-se cu atracția, dacă am făcut cu-adevărat dragoste, atunci povesteşte-mi. Arată-mi.

O străfulgerare de teamă îi umbri expresia. Iar apoi dispăru, la fel de iute ca un nor de vară. Frica şi dorința, îşi spuse Chase, alcătuiau o combinație puternică. Îşi trecu mîna prin părul ei, ridicîndu-i-l de pe față, conştient de greutatea şi densitatea sa în pofida texturii atît de fine. Îl simțea pe piele ca o mătase caldă şi grea.

Chase nu intenționase s-o sărute atît de repede. Era chiar posibil să nu fi intenționat deloc s-o sărute, dar tremurul uşor al buzei ei de jos îi răpi puterea de decizie. O vibrație aproape imperceptibilă, fiind însă cel mai afurisit şi senzual spectacol pe care-l văzuse vreodată. Existau cîteva lucruri pe care orice bărbat

trebuia pur şi simplu să le ştie, chiar şi cînd bunul-simţ îi spune că neştiinţa i-ar prinde mult mai bine. *Cum s-ar simţi toată acea gingăşie tremurătoare sub buzele lui?* Aceasta era întrebarea al cărei răspuns trebuia să-l primească. Imediat.

Annie îşi înclină în sus bărbia, în timp ce el se apleca s-o sărute... dar tot păru să treacă un răstimp insuportabil de lung şi de dulce, pînă cînd li se atinseră buzele. Gura ei era chiar mai moale decît şi-o imaginase şi fu străbătut de un zor nestăpînit în timp ce-şi îngropa mîinile adînc în părul ei, trăgînd-o mai aproape. Doamne iartă-l, voia să facă lucrul pe care ea jura că deja îl făcuse. Voia să intre în blugii ăia ai ei, voia neapărat.

Femeia se relaxă lipită de el, murmurînd ceva ce-ar fi putut fi numele lui. Sînii îi cuibăriră cuşca pieptului, iar şoldurile ei se apăsară într-ale lui Chase, înghiontindu-l uşurel. Era cel mai gingaş soi de seducţie, dar îi străpunse violent trupul cu un impuls mai primitiv şi feroce decît tot ce simţise vreodată în viaţa lui. Prin cap şi piept îi tuna ropot de copite şi simţea cum se întărea. Nu-i mai putea trece prin minte decît s-o ridice în braţe şi s-o depună peste dogoarea rigidă ce i se înălţa dintre coapse, lăsînd-o să-l călărească precum un înger sălbatic pe un armăsar renegat.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Annie, spuse, cu glasul îngroşat de dorinţă. Vreau să te ridic şi să te iau în braţe. Chiar acum, chiar aici. Ce zici de-asta?

Dorinţa i se aprinse în ochi, după care se adumbriră

de frică. Privirea ei răspundea da şi nu, probabil amîndouă în acelaşi timp. Spunea s-o posede acum, *repede*, înainte să se răzgîndească, înainte ca teama să aibă cîştig de cauză.

Junghiul adînc de excitaţie din abdomenul lui Chase era aproape dureros. Îl înştiinţa că-şi pierdea controlul. Un glas îndepărtat îl zorea să se ţină-n frîu cît mai avea timp. Iar o parte din el voia să urmeze avertismentul. Dorea efectiv să se oprească, dar nu mai putea. Căzuse prizonier tîlcului din bătaia de inimă a buzelor ei. Scîncetelor slabe, de plăcere, ce-i ieşeau din piept.

– Probabil că visez, spuse Annie, cu un tremur straniu în voce.

Chase se desprinse de ea şi trase aer în piept, adînc, întretăiat. O fi visat, dar şi tremura, observă el. Vibraţia chinuitoare din buza inferioară i se răspîndise prin tot trupul, un tremur aproape violent pe care nu ştia dacă să-l atribuie excitaţiei sau fricii. Reacţiile ei îl derutau şi-l întărîtau, buzele lipite de-ale lui, sunetele de voluptate. Se comporta ca o femeie care doreşte să fie luată-n pat. Şi se agăţă de el aproape posesivă, în felul cum se agaţă o femeie de bărbatul pe care nu l-a mai văzut de mult.

În egală măsură în care Chase dorea să înlăture toate semnalele contradictorii şi să se supună imboldurilor ce-i făceau tot trupul să cînte de dorinţă, ceva îl reţinea pe loc. Annie dîrdîia ca o ramură de salcie prinsă în vînturile calde, dar nu acesta era singurul

lucru care-l îndemnase s-o lase mai încet. Electricitatea statică din cap devenea cu fiecare clipă tot mai sonoră. Micul glas se auzea acum puternic, şi-i spunea că era pe cale să comită una dintre cele mai mari şi mai amarnice greşeli din viaţa lui.

Faptul că ea spunea sau nu adevărul avea prea puţină importanţă. Din cîte ţinea el minte, n-o mai văzuse niciodată pe Annie Wells. Mai rău, pretindea că ar fi soţia lui. Făcînd dragoste cu ea, ar fi complicat şi mai rău lucrurile. Annie ar fi văzut în asta cel puţin o recunoaştere din partea lui.

– Annie, spuse, cu glasul înăsprit aluziv, în timp ce-şi elibera mîna încurcată în părul ei. Nu crezi că ne grăbim cam prea tare?

– Ne grăbim?

Pînă şi bărbia-i era nesigură, cînd încercă să-i surîdă. Părea dezamăgită, puţin cam speriată şi foarte nehotărîtă.

– Aşa zici? Cred c-am putea să-ncetinim, dacă asta vrei tu.

– Dacă asta vreau *eu?* exclamă Chase, fiind nevoit să-şi stăpînească un hohot de rîs sonor. Uită-te numai la tine, Roşcato. Tremuri din creştet şi pînă-n tălpi.

Annie îşi îndreptă puloverul, zăbovind cu degetele la guler.

– Probabil nu-s decît obosită, răspunse, pe un vag ton de scuză. N-am prea dormit în ultima vreme. Nici n-am mîncat.

„Ce anomalie se ascunde în imaginea alăturată?“

se întrebă Chase, privind-o atent. Se vedea clar că era speriată, extenuată şi, probabil, moartă de foame. Şi totuşi, părea mai mult decît dornică să-l lase să facă dragoste cu ea. Fără-ndoială, ar fi mers pînă la capăt, dacă insista el. N-avea sens. Doar dacă nu cumva spera să obţină ceva oferindu-i trupul ei.

– Ei, eu nu mă simt deloc bine, spuse el, cu bănuielile confirmîndu-i-se, în timp ce se îndepărta de ea; îşi frecă fruntea, conştient de ameţeala care-ar fi putut fi plăcută dacă n-ar fi fost atît de tulburătoare, şi de o senzaţie caldă, confuză, în partea de jos a abdomenului. Dacă n-a ajuns la tine crotalul ăla, poate mi-o fi venit mie de hac. Mă simt ca muşcat de-un şarpe, sau mai ştiu eu...

– A, mă-ndoiesc, spuse ea, dintr-o dată serioasă. Probabil ţi-a fugit sîngele din cap, în partea ailaltă a trupului, organul tău bărbătesc, vreau să zic, şi de îndată ce va reîncepe să circule, tensiunea îţi va reveni la normal şi creierul tău o să ţi se oxigeneze din nou.

Chase reuşi să afişeze un zîmbet chinuit.

– Mă scuzaţi?

Cealaltă parte din trup, la care se referise Annie, continua să-i stea rigidă ca o rangă. Ar fi putut deschide o uşă blocată, fără a-şi folosi mîinile, parţial graţie ei.

– Cum se face că ştii atîtea despre sistemul... circulator masculin?

Annie zîmbi la auzul acestei întrebări, şi la vederea expresiei lui de îndelungată suferinţă. Era senzual de-i

tăia respirația, chiar şi acum, în plină frustrare. Avea chipul la fel de slab şi dur ca trupul, iar părul negru, lucios i se revărsa pe frunte într-un mod primejdios. O simplă privire aruncată stilului său de nepăsător erotism, chiar şi de la distanță, ar fi făcut-o pe orice femeie să i se taie picioarele.

„Toate bunătățile le vin celor care aşteaptă“, îşi spuse ea, cu zîmbetul devenind mai visător la amintirea unui proverb din litania pe care obişnuia s-o parcurgă în vremurile deosebit de grele din Costa Brava. Cît de mult aşteptase ca să-l revadă astfel?

– Primesc vreun răspuns?

Chase îşi scoase poalele cămăşii din chambray din pantaloni, traversînd încăperea pentru a se opri lîngă un enorm cămin de piatră unde dormea cîinele.

– A, da, de la părinții mei, explică Annie. Ții minte că ți-am spus că erau misionari medicali? Doctori? Ei bine, au vrut să devin şi eu. M-au învățat chiar ei, bazele medicinei, desigur, dar şi multe altele, matematici, engleză, istorie americană.

Zîmbi dintr-o dată, amintindu-şi.

– Colonizarea Vestului S.U.A. a fost cea mai interesantă parte, nu crezi? Fortul Alamo, goana după aur, în California, toți acei cowboy şi indieni. Ştiai că statul Wyoming e cunoscut şi ca Statul Drepturilor-Egale? Aici a fost aleasă prima femeie jurat...

Ezită, clipind din ochi, cînd trăsăturile lui Chase începură să se înmoaie şi să se destrame pe la margini. Annie se rezemă cu spatele de dulapul din bucă-

tărie ca să nu cadă, sperînd că nu se anunța un nou acces de amețeală. De cîteva zile, îi veneau aproape pe neanunțate. Ştia că se datorau fluctuațiilor haotice ale zahărului din sînge. Leşinase chiar, o dată sau de două ori.

– Te simți bine? întrebă Chase.

– Da, răspunse ea, încordîndu-se, hotărîtă să risipească vraja. În Costa Brava, lumea ei fusese înfricoşător de imprevizibilă, iar puterea de a-şi controla propriile slăbiciuni fizice îi oferise, cel puțin în mică măsură, o oarecare stăpînire de sine.

– Urma să te faci doctoriță?

Avu nevoie de un moment pentru a-i desluşi întrebarea, dar, cînd i-o înțelese, zîmbetul ei gol păli a întristare.

– Da, părinții mei urmăreau să mă trimită în Statele Unite pentru a învăța la facultate, odată ce împlineam optsprezece ani. Era mai mult visul lor decît al meu, dar am înțeles de ce voiseră să port eu tradiția mai departe. Probabil aş fi fost studentă la medicină chiar în perioada asta, dacă nu erau ucişi.

Chase înclină capul, încuviințînd ca atunci cînd nu ai un răspuns potrivit.

– Neplăcut, comentă el.

– A fost... dar de-atunci au trecut cinci ani şi am ajuns să accept ceea ce nu mai poate fi schimbat. Părinții mei ar fi dorit acelaşi lucru. L-ar fi aşteptat din partea mea.

Sub greutatea lui Chase trosni o podea, iar Annie

coborî instinctiv vocea. Era un reflex pe care nu părea să şi-l mai poată controla.

– S-a-ntîmplat ceva? întrebă, nedumerită de ce o privea Chase atît de ciudat.

– De ce faci asta? rosti el drept răspuns, studiind-o în timp ce se îndrepta spre masa unde-şi aruncase pălăria. De ce vorbeşti în şoaptă?

– Puterea obişnuinţei, cred. Cînd trăieşti într-o mănăstire, înveţi să păşeşti neauzit şi să vorbeşti încet.

– O mănăstire? În Costa Brava?

Dădu din cap.

– Acolo am stat în ultimii cinci ani.

„Cu excepţia timpului petrecut la închisoare", completă ea în gînd.

– Ce te-a reţinut acolo? Părinţii ţi se prăpădiseră. De ce n-ai venit în Statele Unite?

– Am avut alte motive.

Se întrebă dacă să-i spună întreaga ei poveste dureroasă şi hotărî că mai putea aştepta. Chase suferise destule şocuri pentru o singură zi.

– La început, nu m-am aflat acolo de voie, dar curînd am ajuns să văd că eram necesară. Îi învăţam pe copiii indienilor să scrie şi să citească. Şi, într-o ţară devastată de război, cum e Costa Brava, era nevoie de apitudinile mele medicale.

– O mănăstire? repetă Chase, concentrat încă. La frageda vîrstă de şaisprezece ani? Tu însăţi nu erai decît un copil.

Curiozitatea îi însufleţea ochii.

– Ce fel de lucruri le învață pe tinerele fete în asemenea locuri?

– Mai mult cum să supraviețuiască, la început, recunoscu Annie. Deşi Sora Maria Innocentia mai insista foarte mult şi pe virtuțile obedienței, pudorii, încrederii şi supunerii.

Roşi uşor, dîndu-şi seama că acesta putea să nu fie cel mai înțelept lucru pe care-l putea dezvălui, mai ales de vreme ce Chase avea toate şansele să-l înțeleagă greşit.

– Desigur, mai punea accentul şi pe prudenta încredere-n sine.

Drept unic răspuns, Chase îşi culese pălăria *Stetson* de pe masă şi şi-o plesni de cîteva ori de picior, îndreptînd îndoiturile. Dar trăsăturile-i, în mod firesc taciturne, erau cutreierate de un surîs infim, iar Annie ştiu că medita neîndoielnic la spusele ei.

– Ce faci aici? îl întrebă, sperînd să oprească orice alte întrebări despre viața la mănăstire. Cu ce te ocupi?

Chase îşi potrivi *Stetson*-ul pe cap, coborîndu-şi-l pe frunte, astfel încît borul ajungea pînă la nivelul sprîncenelor. Părul la fel de negru i se revărsa peste urechi, adunîndu-se într-un vîrtej de bucle la ceafă.

– Lucrez cîte ceva pentru Asociația Crescătorilor de Vite.

– Eşti crescător de animale?

– Nu, nimic de soiul ăsta. Mă ocup de protecția fermierilor locali.

Nu găsea nici un motiv să nu-i spună ce muncea de cînd se stabilise în Wyoming. Era virtualmente sigur de-acum că nu avea de-a face cu o ziaristă, iar dacă Annie era cine pretindea ea, existau cu atît mai multe temeiuri s-o înştiinţeze cît de murdară şi periculoasă putea fi munca lui. Nici una dintre femeile pe care le cunoscuse n-ar fi fost încîntată ca soţul ei să-i urmărească pe hoţii de vite.

– Cred că m-ai putea numi detectiv de păşune. Cînd un ranch are nevoie de pază suplimentară, mă angajează să patrulez prin zonă sau s-o jalonez. Dar, în majoritatea cazurilor, iau urma hoţilor de animale cu capul pus la preţ. Asta se cheamă vînătoare de recompense.

Păru sincer surprinsă.

– Încă mai sînt hoţi de vite în Wyoming? Ai prins mulţi?

– Cîţiva, răspunse el, aruncînd o privire puştii ce zăcea pe podeaua bucătăriei, după care o ridică, scoase cartuşul de pe ţeavă şi îl reintroduse în încărcător. Azi am pus mîna pe unul, dar Jack Ghinion nu intră la socoteală. E mai rău decît un cuib de crotali, dar mai este şi prost, ceea ce-l face să fie previzibil. Petrece mai mult timp la zdup decît afară.

– Jack Ghinion? repetă Annie, rîzînd. Nu sună a cine ştie ce provocare pentru un hombre dur ca tine.

– Hombre? tresări Chase. Cu ce vă distraţi la mănăstirea aia? Vă uitaţi la westernuri de seria B?

– Nu, dar am citit multe romane western. Tata a

luat cu el un cufăr întreg, cînd a plecat în Costa Brava, şi slavă Domnului c-a făcut-o. Erau singurele noastre cărţi, în afară de periodicele lui medicale şi manualele mele.

Indică pălăria şi puşca lui Chase, cu o mişcare a capului.

– Pleci undeva?

Chase ridică din umeri.

– Am ieşit dintr-o jalonare de patru zile, tocmai mi s-au terminat proviziile şi se pare că ţi-ar prinde bine ceva de mîncare. Mă gîndeam să merg în oraş să-mi fac aprovizionarea, dar al naibii să fiu dacă-mi poate trece prin minte ce să fac cu tine.

– Să mergem împreună?

I se citea pe faţă o asemenea speranţă, încît Chase aproape că-şi dori să fi fost cu putinţă.

– Nnţ, nu ţine.

Păstrase intenţionat discreţia cu prilejul vizitelor în oraş, nevrînd să le dea localnicilor motive de-a deveni curioşi faţă de el. O femeie străină, pe scaunul din dreapta al jeep-ului său, ar fi atras cu siguranţă atenţia.

– De ce nu te odihneşti puţin? Am şi duş, dacă vrei să te speli.

– A, da! răspunse Annie, cu un tremur implorator în voce. Un duş? Ar fi mai ceva ca-n rai.

Chase avu o involuntară viziune fulgerătoare cu Annie Wells dezbrăcîndu-se şi păşind în duşul lui improvizat. După contactul lor atît de intim în urmă cu

cîteva momente, învățase să-și abată imaginația dinspre despuierile lui Annie. Era incredibil de receptivă, iar el cîtuși de puțin un sfînt, în special cînd erau implicate femei binevoitoare. Și totuși, în pofida efortului său concertat de a izgoni imaginea zveltului ei trup gol, aceasta îi aprinse un punct fierbinte în josul pîntecului și-i umplu brațele cu piele-de-găină. Și-i mai dădu o idee.

– Scoate-ți hainele, Annie.

– Ce?

Înclină țeava puștii spre blugii ei rupți în genunchi.

– Dangarezii ăștia, puloverul și pantofii, dă-i jos.

– De ce?

– N-o să ai nevoie de ei sub duș.

Annie își acoperi pieptul cu o mînă protectoare.

– Ba o să am, insistă ea. La mănăstire, întotdeauna făceam baie îmbrăcate, cel puțin, cu dessousurile. Nuditatea era considerată necuvenită.

Chase nu știu dacă să chicotească sau să geamă. Merita într-adevăr să ajungi în Cartea recordurilor. Cu nici zece minute în urmă, fusese gata să facă bebelüși cu el. Acum nu mai voia nici măcar să-și scoată tenișii.

– Bine, atunci, spuse el, demonstrînd o răbdare pe care și-o considera remarcabilă. Scoate tot de pe tine, în afară de desuuri, ce-or mai fi și alea.

– Și tu ce-o să faci? vru ea să știe, retrăgîndu-se din fața lui, de parcă ar fi fost te miri ce psihopat sau violator.

– Nimic din cele la care te gîndești, o asigură.

Vreau doar să fiu sigur că rămîi prin preajmă pînă mă-ntorc.

– N-am să plec nicăieri, îți promit.

În domeniul lui de lucru, promisiunile erau cam de tot atîta folos ca şobolanii într-o baracă de muncitori. Şi, spre deosebire de Jack Ghinion, Annie Wells se dovedise a fi complet imprevizibilă.

Nu, pînă nu avea ocazia să-i verifice povestea şi să afle exact cine era, nu voia să plece nicăieri şi să discute cu nimeni. Putea să vadă prea bine titlurile din ziare, dacă rechinii ăia puneau mîna pe ea. *Fostul erou al Pentagon-ului tăinuieşte o mireasă-copilă.* Chiar şi ziarele locale ar fi mîncat o pîine bună cu subiectul ăsta.

În vechile lor vremuri de glorie, cînd Chase şi foştii săi parteneri salvau POW-i şi ostatici de-ai teroriştilor, presa făcuse din ei nişte celebrități.

Mass-media îi supranumise „Commando-ul Manglitorilor“, pentru metodele lor neortodoxe de a elibera cetățenii americani, iar reacția publicului îi transformase prompt în eroi.

Întrucît toți trei erau burlaci eligibili, reporterii se țineau scai de ei, nesățioşi după ştiri despre viețile lor personale. Chase însuşi se eliberase, relativ, de luminile rampei, de cînd se retrăsese în sălbăticia statului Wyoming, dar foştii săi camarazi încă mai erau subiect de bîrfă. Johnny Starhawk era un strălucit şi controversat avocat de drept civil, iar Geoff Dias continua să execute misiuni de salvare.

Nu, Chase nu putea să-şi asume riscul de a o scăpa pe Annie din vedere, pînă nu ştia ce-avea în cap. Îl domina sentimentul că această femeie era un cîmp de mine nedetonate, aşteptînd doar ca vreun bărbat să se aventureze pe întinsul său.

– Chase... Vocea-i era din nou scăzută, de parcă ar fi fost surprinsă şoptind în timpul unei predici la biserică. M-am gîndit la ceva. Ce-i cu ceilalţi doi, camarazii tăi? De ce nu iei legătura cu ei? Ţi-ar putea spune cine sînt eu.

Partenerii lui? Nu se putea referi decît la Johnny şi Geoff.

– De unde-i cunoşti? o întrebă.

Ochii ei albaştri scînteiau de nerăbdare, ca şi cum ar fi găsit soluţia tuturor problemelor.

– Ne-am întîlnit cu ei în drum spre frontieră, nu mai ţii minte? Făcea parte din plan, ca să discutaţi strategia. Îi găsiseră pe oamenii de ştiinţă, iar tu mă găsiseşi pe mine. Mi-amintesc chiar cum a spus Johnny în glumă că erai cel mai cîştigat.

Chase se întrebă de ce nu se gîndise la asta. Nu-şi mai amintea întîlnirea, dar partenerii săi o menţionaseră succint cînd îl vizitaseră la spital. Vorbiseră foarte puţin despre fată, însă Chase presupusese că asta se datora morţii ei tragice. Mai tîrziu, de vreme ce nici o agenţie oficială nu reuşise să găsească nici un document despre ea, incidentul fusese în mare măsură muşamalizat.

Întregul episod îi lăsase lui Chase un gust amar. Îi

grăbise decizia de-a se retrage, după care, printr-o reacție ca de domino, această hotărîre iscase o neînțelegere între el, Johnny și Geoff. Nu-și mai văzuse nici unul dintre camarazi, timp de peste patru ani.

– Sînt sigură că-și vor aminti de mine, dacă mă văd.

Vocea lui Annie îi frînse șirul gîndurilor, blîndă și nerăbdătoare.

– Aveau cu ei o călăuză indiană, continuă ea. Numai că nimeni nu-l putea înțelege, așa că eu făceam pe interpreta...

Chase o studie în timp ce-i povestea întîmplarea, căutîndu-i în trăsăturile neprihănite orice posibil semn de înșelăciune. Agitația expresiei ei îl sîcîia și trebui să facă efortul de a-și reaminti că în urmă cu doar cîteva momente situația fusese inversată.

Ea însă avea un stil care-i trezea cheful să-și abandoneze toate grijile, să înfrunte orice primejdie și să alerge la galop spre-a o salva. Era un teren minat, își dădu el seama. Iar el era idiotul care să-l străbată.

– În cel mai rău caz, ar putea să verifice cine sînt eu, insistă Annie. Atunci m-ai crede?

– Poate...

În timp ce vorbea, ridică alene țeava armei, lăsînd-o îndreptată, ca din întîmplare, spre zona coapselor ei. Un zîmbet, vag derutat, i se așternu pe chip, privindu-i roșeața obrajilor și sînii ce-i palpitau rapid.

S-o tot privești, cînd era emoționată. Obediență, pudoare, încredere și supunere, își spuse el, amin-

tindu-şi lista de virtuţi pe care i le pomenise.

Avea să afle curînd pe care dintre ele, dacă era valabil pentru vreuna, o deprinsese Annie Wells.

– Dar asta nu-i problema noastră cea mai presantă, nu? spuse Chase, coborînd intenţionat glasul, în timp ce-i indica dintr-o mişcare a capului puloverul rupt. Haide, acum, miss Annie. Nu mă face s-o fac eu în locul tău. Jos hainele.

Capitolul 3

– Atunci dă-i drumul, spuse încet Annie, lăsîndu-şi mîna încleştată să cadă pe lîngă trup. Împuşcă-mă aici unde stau. Fiindcă n-am de gînd să mă dezbrac sub ameninţarea armei. Nu pentru tine. Nici pentru orice alt bărbat.

În timp ce rostea aceste cuvinte, senzaţia lor îi plăcea, sigure şi ferme, aşa cum şi le-ar fi putut dori întotdeauna. Dar abia dacă avu răgaz o clipă să-şi savureze categorica declaraţie, cînd îşi dădu seama de greşeală. Uitase să ia în consideraţie reacţia lui Chase.

Expresia care se aşternu în acel moment pe chipul acestuia i-ar fi dat pricini de îngrijorare, pînă şi unui cadavru. Un colţ al gurii i se arcui îndărăt a credulitate, iar ochii săi negri se îngustară ca două mici fante sclipitoare. *Antracit,* îşi spuse ea, conştientă că, în sfîrşit, le

găsise o descriere adecvată. În acel moment, păreau mai încinşi decît cărbunii iadului.

– M-ai înțeles greşit, Roşcato, spuse Chase. Nu-ți dădeam de ales. Fie faci onorurile casei, fie le fac eu în locul tău.

Inima lui Annie bătea destul de tare pentru a o doborî la podea, dar îi înfruntă privirea fără să clipească.

– Atunci apasă pe trăgaci, îl îndemnă, ridicînd mîinile. Trage şi să terminăm odată.

Chase schimbă poziția armei, iar Annie icni sufocată. Dar, în loc s-o ridice la umăr, lăsă puşca să cadă alături, proptindu-i patul pe podea ca un soldat în gardă.

– Eşti sigură c-o vrei, domnişorico? Ții neapărat să mori?

Annie îi răspunse prin acea încuviințare pe care o înțelege orice cowboy, o infimă înclinare a capului. Îşi putea da seama după expresia lui că înălțase o sprînceană, deşi nu putea s-o vadă efectiv, întrucît tot ceea ce se afla mai sus de ochii săi, arzînd în focul infernului, era ascuns sub pălăria trasă pe frunte.

– Vrei cumva ultima împărtăşanie?

Glasul îi devenise uscat ca praful ce-i acoperea cizmele de cowboy.

– Nu-s popă, da' te-aş putea stropi cu furtunul, sau ceva...

Annie respiră o idee mai uşor la auzul tonului său sardonic. Cel puțin nu-i vîrîse un glonț în trup. Încă.

– Ultima împărtăşanie nu va fi necesară, îl informă ea calmă, lăsînd mîinile jos. Nu-s catolică propriu-zisă. Părinții mei erau episcopali, cred. Niciodată nu şi-au declarat prea exact confesiunea, însă aveau concepții destul de progresiste. Tata chema uneori şi un vraci localnic pe post de consultant, pentru ca pacienții să se simtă mai în largul lor...

– Annie!

Trînti patul puştii de podea, iar Annie tresări ca şi cum ar fi tras un foc. De pe chipul lui dispăruse orice urmă de amuzament.

– Nu mai trage de timp şi scoate țoalele-alea, fir-ai a dracu'!

O cuprinse amețeala, în timp ce clătina din cap.

– Nu! Nu silită cu arma.

– Arma asta stă cumva spre tine, domnişorico?

Cu asta o încuiase, îşi dădu seama Annie. Era o chestiune de ordin tehnic, dar Chase îi satisfăcuse rugămintea. Cedase oarecum, iar instinctul o înştiința că pentru Chase Beaudine nu însemna puțin lucru să cedeze. Totuşi, o irita gîndul lui că erau necesare asemenea măsuri de prevedere.

– Of, în regulă, răspunse într-un tîrziu Annie, cu nerăbdarea învingîndu-i principiile. Dar e atît de inutil. Unde crezi că m-aş duce, după ce-am parcurs mii de mile ca să te găsesc?

Îşi smuci în sus puloverul şi cămaşa şi începu să-şi desfacă pantalonii.

– Du-te afară, bine? îl rugă, făcîndu-i semn cu

mîna spre uşă. Dacă tot pleci, îți dau hainele după ce mi le scot.

Chase se pomeni că era pe punctul să se-ntoarcă spre uşă, oprîndu-se în ultimul moment. *La dracu', dacă n-ar fi avut gura aia bogată!* Din toate virtuțile pe care le deprinsese, se părea că obediența n-avea nici cel mai mic efect.

– Ia seama cum vorbeşti, spuse el, aruncîndu-i o privire tenebroasă. Că de nu, te pun să te despoi la pielea goală.

– Asta şi aveam de gînd.

În ochi îi licări un fulger de sfidare, dar vocea ei trăda o şovăire uşoară, şoptită, care la altă femeie s-ar fi putut numi seducătoare.

Chase o privi într-o tăcere încordată, în timp ce-şi descheia catarama metalică a blugilor, începînd să tragă încet în jos fermoarul, dinte cu dinte. Fie se blocase din nou, fie o lungea anume ca să-l tortureze. Oricum, avea un talent înnăscut de a-l enerva.

– Tu vrei s-o termin eu în locul tău, o preveni, cu mîna strîngîndu-i-se pe țeava puştii. Ține-o numai tot aşa.

Annie îşi trase furioasă fermoarul în jos, dezvăluind un triunghi de piele trandafirie. În timp ce-şi vîra degetele mari în betelia pantalonilor şi se-apuca să şi-i coboare, Chase avu o senzație de încleştare stranie în abdomen. Nu purta nimic pe dedesubt! De-acum, avea să vadă cu fiecare clipă tot mai multă piele roz. Dar, în loc să-şi scoată blugii, Annie îi lăsă desfăcuți, prinşi pe

arcul bazinului ei zvelt, cu fermoarul descheiat provocator. Iar apoi, părînd să nu-i pese de Chase, începu să se concentreze pe descheierea puloverului.

Chase era oricum, numai indiferent nu. Asista la unul dintre cele mai acaparatoare spectacole la care avusese vreodată acces. În timp ce degetele ei descheiau nasturii mici, dezvăluind pielea smîntînoasă şi făgăduiala tremurătoarelor ei forme femeieşti, Chase îşi simţi muşchii din adîncul trupului încordîndu-se, strînşi cu putere, ca şi cum ar fi fost prins cu un lasou.

Dumnezeule mare! Ce făcea femeia asta? Un număr de striptease? Abia ieşise dintr-o mănăstire, conform propriilor ei relatări.

– Annie, ce faci...

– Sînt aproape gata, îl asigură ea, trudind cu rîvnă la ultimul nasture.

Pe sub pulover părea să aibă un fel de cămăşuţă subţire de bumbac, dar Chase nu putu vedea mai mult de-atît. Acolo, dedesubt, nu se afla decît moliciunea exotică a unui trup feminin. Sînii plini îi erau strînşi unu-n altul de eforturile de-a se dezbrăca, rezultînd într-o frenetică joacă de-a v-aţi ascunselea a şanţului dintre ei.

Chase tresări, sub imperiul izbucnirii explozive de energie dintre propriile-i picioare. Avea habar femeia asta ce făcea din el? Încă un afurisit de minut, şi-avea să trebuiască să se scuze.

– Mă mişc destul de repede pentru gustul tău? îl întrebă.

Se mişca exact atît de repede pentru a-l face să se-ntrebe dacă i se mai întîmplase vreodată unui bărbat să fie salvat din propria-i nefericire datorită unei patimi neîmpărtăşite. „Dacă acum ai probleme, cowboy", îşi spuse el sardonic, „ce-ai să te faci cînd va fi goală-puşcă?" Era o întrebare discutabilă. N-avea nici o şansă să reziste atît de mult.

Odată ce rezolvă cu ultimul nasture, lăsîndu-şi puloverul să se deschidă singur, Annie ridică privirea spre el. Pe gît i se urca spre obraji o roşeaţă inflamantă, răspîndindu-se totodată şi în jos, pentru a-i aprinde sînii mari. Dar aceea care se agăţă de imaginaţia lui Chase, întorcînd-o cu înlăuntrul spre afară, fu scînteia de teamă ce-i lucea în ochi.

Cu părul ei de foc şi ochii albaştri, părea o insectă exotică, rătăcită în plasa unui păianjen, încercînd să ghicească următoarea mişcare a păianjenului mare şi rău. Şoapta de alarmă din privire, tremurul surescitat al respiraţiei, aplicară voinţei lui Chase o lovitură zdrobitoare. Îl excitau chiar mai mult decît opulenţa nevinovată a trupului ei. Mai rău, se excitase la fel de tare şi ea.

– Cred c-ar fi timpul să-mi scot blugii, spuse Annie, cu vocea întretăiată, în timp ce-şi atingea coapsa cu degetele. În mişcări i se simţea o ezitare, indicînd că aştepta ceva anume... Răspunsul lui? Luciul pîlpîitor al sînilor, în ritmul respiraţiei, întrebarea ce continua să-i tremure pe buzele întredeschise, toate sugerau că era gata să facă orice i-ar fi cerut el, că-i aştepta îndemnul.

Mintea lui Chase strigă un răspuns. *Spune-i să-şi scoată funduleţul ăla dulce din blugi şi să şi-l trîntească pe patul din spatele ei. Pe urmă, dă-i exact ceea ce cer ochii ăştia albaştri ca marea. O călăreală veselă pe care-n veci n-o va uita*. Gîndul cel desfrînat îl izbi cu impactul neaşteptat al unui pumn în rinichi.

– Ai zis cumva da?

Începu să-şi dea jos pantalonii.

Momentul adevărului, îşi spuse Chase. Dacă lăsa totul să se ducă dracului şi-şi dădea frîu liber impulsurilor, după aceea avea să se simtă fără-ndoială mult mai bine. Dar ea s-ar fi mulţumit numai cu atît? Sau avea să vadă în împerecherea lor un soi de angajament din partea lui? Însuşi faptul că trebuia să pună această întrebare făcea ca riscul să fie mult prea serios. Dar, pe de altă parte, dacă trebuia să stea acolo uitîndu-se la ea cum îşi scotea nădragii, fără s-o atingă, avea să pocnească precum un cauciuc umflat peste măsură.

– Stai puţin, spuse, oprind-o înainte ca blugii să ajungă la şolduri. Vreau o pauză. De fapt, ies de-aici cît timp mai sîntem amîndoi în poziţie verticală.

Se răsuci pe călcîie, pornind spre uşă.

– Te-aştept pe veranda din faţă. Cînd termini, poţi să-mi dai hainele. Şi lasă cămăşuţa aia pe tine, pentru numele lui Dumnezeu.

Annie privi, uimită, cum trîntea uşa după el. Categoric, alesese un moment ciudat ca să-şi facă ieşirea. Lipsa de experienţă în asemenea probleme o lăsa nedumerită, dar ardea toată de curiozitate. Un surîs vag

îi înflori pe buze, în timp ce-i privea calea de evadare, uşa închisă. Chiar îl pusese pe fugă pe Chase Beaudine? Era cu putinţă? Spera că înfăţişarea ei fatală o făcuse, mai degrabă decît altceva, ca de pildă posibilitatea de-a n-o fi găsit-o atrăgătoare sau, Doamne fereşte, de-a fi avut vreun complex personal faţă de sex.

Nici o variantă nu părea probabilă, odată ce mai înainte voise să facă dragoste cu ea. Dar, chiar şi-atunci, comportamentul lui fusese ciudat. Se oprise în plin sărut, insistînd că grăbeau prea mult lucrurile. Annie simţise deja că nu prea avea nevoie de femeie, mai ales de-o femeie care i se pretindea soţie, dar acest fapt aparte nu putea fi luat în consideraţie ca motiv al acţiunilor lui stranii.

Impasul îi crescu cînd privi în jos. Pe jumătate dezbrăcată, era uluitor de sexy. Care era problema acestui bărbat? Sexul? Femeile? Annie Wells? Sau toate trei?

Afară, pe verandă, Chase aştepta nerăbdător ca Annie să-i dea hainele. Singura lui problemă în acel moment era de-a interpune o oarecare distanţă între el şi iritanta femeie din cabană. Poate atunci ar fi reuşit să-şi readucă la normal tensiunea sangvină şi să-şi „reoxigeneze" creierul înainte de a se deregla permanent. Cu puţin timp de gîndire, îşi spuse, un bărbat poate face faţă oricărei femei, chiar şi uneia cu instrucţia de luptă asimilată într-o mănăstire.

– Încă mai aştept hainele-alea, domnişorico, strigă, dînd un şut în uşă.

– „Toate bunătățile le vin celor care așteaptă", murmură ea un moment mai tîrziu, în timp ce-i întindea puloverul și pantalonii. Mulțumit? întrebă, aruncîndu-și tenișii peste haine și trîntind ușa cu un trosnet sonor.

Mulțumit? În timp ce se holba la haine, prin mintea lui Chase se derulau una după alta imagini spectrale de femei care nu le mai purtau. Nu, „mulțumit" nu era cuvîntul *H* care-i venea în gînd.

Un fulger de lumină țîșni din oglinda retrovizoare a mașinii lui Chase, distrăgîndu-i atenția de la drum. Încetini *Bronco*-ul, aruncînd o privire peste umăr, pentru a întrezări o mișcare furișă pe pășune. Trase tare de volan și întoarse mașina cu o sută optzeci de grade.

Ambalînd vehiculul cu dublă-tracțiune, trecu peste șanțul din marginea drumului, apoi se angajă într-o cursă cu obstacole constînd din tufișuri și copăcei, gonind spre pajiștea de jos a fermei McAffrey. Hoții de vite atacau ranch-urile locale cărora le asigura el securitatea, dar aceștia nu erau pungași de două parale ca Jack Ghinion. Aici se desfășura o operațiune rafinată, de zile mari. În ultimele cîteva săptămîni șterpeliseră cîteva sute de capete, fără a lăsa nici o urmă.

Alt reflex luminos îi atrase lui Chase atenția și zări o siluetă solitară, la vreo sută de metri distanță, stînd cocoșată lîngă un gard de sîrmă ghimpată. Dorința sălbatică de a-i prinde pe ticăloșii care-i scăpaseră printre degete îi alunga lui Chase orice teamă și orice scrupule.

Cînd *Bronco*-ul ieşi dintre copaci, la loc deschis, omul îl văzu pe Chase şi se ridică. Scuipînd o înjurătură obscenă, hoţul de vite o rupse la fugă. Chase puse frînă şi se repezi afară din maşină încă înainte ca aceasta să se fi oprit din mers. Cu biciul în mînă, o luă la goană din răsputeri. La vremea cînd ajunsese destul de aproape pentru a-şi folosi harapnicul, plămînii îi ardeau sufocaţi.

Omul aruncă o privire peste umăr, în timp ce Chase se apropia. Cu un muget de furie, azvîrli spre el un obiect metalic, ascuţit. Chase se eschivă proiectilului lucitor, care-i rupse mîneca fără a sfîşia carnea. Pricepu că era un cleşte de tăiat sîrma, nu un cuţit.

Chase smuci şfichiul din piele neargăsită, lung de patru metri, trăgîndu-l în sus şi-napoi spre el, într-un ucigător arc de mişcare fluidă. Capătul biciului ajunse exact în locul ochit, împrejurul gleznelor ticălosului aceluia slinos. Individul se prăbuşi pe burtă, iar Chase îşi trecu coada biciului în mîna stîngă. În timp ce strîngea laţul, luă puşca de calibru doisprezece, pe care şi-o agăţase la umăr. Trase cocoşul cu o mînă, figură pe care o învăţase în armată, şi-şi propti patul armei în umăr, apropiindu-se de omul căzut la pămînt.

– Cine eşti? îl întrebă. Şi ce cauţi pe proprietatea McAffrey?

– Lucrez aici! zbieră individul, aruncîndu-şi un braţ în sus ca pentru a se apăra de demoni. Dregeam gardul, atîta tot.

Chase îl ţinea la respect, observîndu-i trăsăturile

vînoase, şiroind de sudoare, şi ochii holbaţi de spaimă.

– Să i-o spui tu lu' mutu' că repari garduri. De ce naiba ai fugit?

– Cine n-ar fugi de-un maniac ca tine, care se ia după el? replică omul, ştergîndu-şi fruntea transpirată, cu o mînecă soioasă. Dacă nu crezi că lucrez aici, întreabă-l pe şefu'. Ieri m-a angajat.

Pe Chase nu-l încînta deloc situaţia. Ştia să miroasă un mincinos, iar canalia asta putea ca iadul în zi de curăţenie generală. Scutură biciul, slăbindu-l puţin, făcîndu-i semn omului să se ridice în picioare.

– Hai să stăm de vorbă cu şeful tău.

– Vino-aici, Shadow, spuse Annie, încercînd să momească ciobănescul Border de la postul lui de lîngă uşa cabanei, unde aştepta de cînd plecase stăpînu-său. Cîinele o privi cu dezaprobare prudentă, ca şi cum ar fi făcut-o răspunzătoare cel puţin de dispariţia stăpînului, şi poate şi pentru un număr de alte belele.

Privind în jurul ei prin cabană, Annie avu un mic fior la vederea austerităţii acesteia. Un şemineu mare de piatră domina camera principală, iar puţinele articole de mobilier ale lui Chase erau din lemn alb, solid, de brad. În afara unei pereche de puşti agăţate deasupra căminului, pe pereţi nu se mai afla nimic, nici un tablou, nici o pereche de ferestre, nici o tuşă de culoare nicăieri, pentru a înveseli întinderea cenuşie de lemn nefinisat. Locuinţa deţinea tot atîta severitate ca o mănăstire şi nici un strop de farmec.

Din cine ştie de motiv, Shadow alese acest moment pentru a-şi întrerupe garda. În timp ce Annie traversa încăperea pentru a privi mai atentă zona bucătăriei, cîinele o urmă, adulmecîndu-i picioarele şi tălpile desculţe. Annie îl lăsă s-o inspecteze, după care se aplecă să-i mîngîie blana neagră şi mătăsoasă de pe bot. Bucătăria cabanei era o idee mai intimă decît restul casei, observă ea. O cafetieră metalică, albastră, cu punctişoare albe, stătea pe aragazul cu două ochiuri, iar măsuţa era acoperită cu o muşama roşie, cadrilată. Lămpile cu gaz, agăţate pe nişte cîrlige în perete, o duceau cu gîndul la scenele despre care citise în romanele western ale tatălui ei, la viforniţele cînd zăpada se troienea pînă la streşinile casei.

Shadow i se frecă de picior, căutînd să-i atragă atenţia, iar nasul său umed şi rece îi strîni un chicotit.

– N-ai devenit cam prea brusc prietenos? remarcă ea, scărpinîndu-i pata albă de pe cap.

Cîinele scheună încetişor, iar Annie se ghemui impulsivă să-l îmbrăţişeze, surprinsă de valul emoţiei ce-o năpădea. Era dulce-amăruie şi totodată gingaşă, o stranie jinduire ce părea să se concentreze în braţe, îndemnînd-o să-l cuprindă şi mai strîns. Îşi frecă nasul un moment în coama de pe ceafa cîinelui, după care îi dădu drumul, rîzînd, cînd acesta începu s-o lingă pe faţă. Animalul vibra de afecţiune şi era prima formă de căldură pe care o cunoştea Annie de cînd îşi începuse disperata călătorie. Doamne, bine era să se simtă dorită de cineva. Aproape ca o întoarcere acasă. Sau

cum îşi imagina ea că ar fi o asemenea revenire. Niciodată nu avusese ceva asemănător unei vieţi casnice normale.

Ochii îi erau împăienjeniţi şi se aşeză pe podea lîngă cîine, privind din nou prin cabană. Numai de n-ar fi fost locul acela atît de rece şi auster. Nu semăna deloc cu casa pe care o văzuse cu ochiul minţii de-a lungul anilor. Şi-o închipuise ca pe o cabană pitorească de bîrne, cu bucătărie mică, perdeluţe galbene şi perne moi pe scaune şi cu razele soarelui de dimineaţă intrînd pe fereastră, pentru a încălzi un ungher de brad noduros unde se lua micul dejun.

Şi, desigur, se imaginase pe sine însăşi în acea bucătărioară, gătind o papară de ouă cu şuncă pentru gustarea de dimineaţă. Iar bărbatul casei? Iubitul ei cowboy? Închise ochii, amintindu-şi partea cea mai dulce din vis. El se afla în spate, despicînd butuci pentru foc, probabil fără cămaşă, lucind de sudoare, munca făcînd să-i crească pofta de mîncare. După ce se spăla, avea să dorească, desigur, o sărutare furată şi probabil chiar mai mult, dar ea îi amintea că i se răcea omleta întoarsă cu partea rumenită în sus.

– E clar că m-am înşelat, nu-i aşa, Shadow?

Se lăsă peste blana caldă a cîinelui, căutînd alinarea, în timp ce pe dinăuntru i se inflama alt soi de dor dureros.

– Locul ăsta nu-i deloc aşa cum m-am aşteptat. Şi nici el nu e.

Shadow scînci înţelegător şi-i frecă faţa cu botul.

– Mulțumesc, zîmbi ea tristă, primindu-i condoleanțele. E drăguț din partea ta că vrei să mă ajuți, dar mă tem că problema ne depășește pe amîndoi. Stăpînul tău nu pare să-și mai amintească de mine. Sau poate nu vrea.

Trase din nou cîinele mai aproape, alungînd panica pe care-o simțea mocnindu-i în suflet. Ce-avea să facă dacă Chase refuza s-o ajute? Exclus să se arunce la discreția Serviciului de Emigrare și Asimilare. Auzise toate poveștile de groază despre străini ilegali reținuți luni de zile în lagăre, apoi expediați ca vitele înapoi de unde veniseră. Și chiar dacă istorisirile nu erau adevărate, aproape sigur n-avea să i se permită rămînerea în țară, dacă nu-și putea dovedi cetățenia.

O străbătu un fior, ca o baie de apă rece ca gheața. Trimisă înapoi în Costa Brava? După coșmarurile din ultimii cinci ani? Dădu drumul cîinelui și se ridică în picioare, înfruntînd un val de amețeală ce se înălțase atît de brusc, încît amenința s-o tragă la fund.

– Nu pot lăsa să se întîmple una ca asta, Shadow. Nimeni nu mă mai trimite-napoi acolo.

Înfrigurată pînă-n măduva oaselor, se îndreptă spre pat și-și trase pe trup cuvertura vătuită. De cînd nu mai mîncase? De mai multe ore? Zile, poate? Pierdea din nou noțiunea timpului. Toate se învălmășeau. Un soi de letargie seducătoare i se infiltra prin mușchi și oase, tîrînd-o în dulcea uitare a somnului. Simpla sa greutate o mai copleșise și altă dată. Dormise prin parcuri și autogări, drogată de extenuare. Bănuia că nu

era decît o variațiune a acceselor de leșin, dar acum nu se putea lăsa pradă poverii. Trebuia să rămînă trează, concentrată. Să găsească o soluție.

– Ce-o să mă fac? se întrebă, în timp ce Shadow venea să se așeze alături. O privi atent, dar uriașii lui ochi căprui erau atît de plini de tristețe și compătimire, încît o umplu disperarea. În cele din urmă, cîinele își lăsă capul pe genunchii ei și rămaseră amîndoi astfel, pare-se, multă vreme.

Consumare? Cuvîntul îi izbucni în creier, iar Annie se cutremură în pătura roasă. Îi crease pe dinăuntru o asemenea explozie de luciditate, încît se simțea ca și cum citatul i-ar fi fost trimis printr-un fel de intervenție divină.

– Consumare, murmură, testînd felul cum îi susura cuvîntul pe limbă și simțindu-i profunda semnificație, în timp ce lăsa starea conștientă să capete înțeles și formă. Deodată, știu ce avea de făcut. Știa! Cu un zîmbet iute, privi spre cer.

– Mulțumesc.

De-acum, Shadow dădea din coadă atît de tare, încît i se zguduia tot trupul. Annie îi scărpină ceafa, tot mai emoționată, mai înviorată.

– Și tu știi, nu-i așa, Shadow? Înțelegi că va trebui să-ți seduc stăpînul. Altă cale nu există. Inima începu să-i bată necontrolat, pe cînd analiza posibilitățile. Să-l seducă pe Chase Beaudine? Era posibil? Exista vreo femeie în viață care să poată îndoi voința de fier a acelui om, făcîndu-l s-o dorească îndeajuns de mult

pentru a ceda? Poate n-o fi fost decît expresia dorinței, dar ceva dinlăuntrul ei avea nevoie să creadă că, făcînd dragoste, îl va ajuta pe Chase să-și amintească de legătura lor. Nu putea susține că Annie nu însemna nimic pentru el, odată ce făcuseră dragoste, nu? Nu se putea preface că ea nu exista. Shadow începu să scheaune insistent, iar Annie își dădu seama că, preocupată cum era, încetase să-l mai mîngîie.

– N-o să fie ușor, spuse. Cum îl seduci pe-un bărbat care refuză să se afle în aceeași cameră cu tine? Dincolo de evidenta distanță menținută de Chase, ea însăși avea un handicap major, cînd venea vorba de sarcini ca seducția și consumarea. Nu avea experiență cu bărbații. Deloc! La vîrsta cînd majoritatea fetelor învățau să flirteze, ea îi învăța pe copiii indieni să citească și să scrie în limba spaniolă, într-o școală mănăstirească. Faptul că-l excitase pe Chase, dezbrăcîndu-se, fusese un accident norocos. N-ar fi știut să seducă un bărbat nici dacă acesta i-ar fi dat instrucțiuni pas cu pas, iar Chase Beaudine nu părea dispus s-o facă.

– „Acolo unde există voință", spuse, prescurtînd altul dintre proverbele pe care le prinsese de la călugărițe. De fapt, sfaturile Surorii Maria Innocentia fuseseră întotdeauna lumești. „Acțiunea trebuia să urmeze în mod necesar hotărîrii, dacă se dorește atingerea scopurilor", îi plăcea să spună venerabilei maici superioare.

Annie ridică deodată ochii, căutînd cu privirea prin

cabană. Chase pomenise de un duş, nu-i aşa? Întotdeauna gîndise mult mai bine sub duşul improvizat al mănăstirii şi dorea foarte tare să simtă puţină apă caldă şi un calup de săpun. Durase atît de mult...

Ridicîndu-se în picioare, amorţită, trase de cămaşa scurtă din bumbac care cîndva îi ajunsese pînă la pulpe, fiind lenjeria regulamentară din mănăstire. După ani de încercări de a-şi vîrî în pantaloni voluminosul veşmînt, într-o bună zi îi retezase pur şi simplu poalele, spre marea nemulţumire a surorilor. Pentru a nu le ofensa şi mai mult sensibilităţile, lăsase intacte cuvintele brodate cu fir roz peste piept: *Virtutea este propria sa răsplată.*

Găsi duşul într-o baie cît o debara, pe hol. Pe jos avea şipci de lemn depărtate între ele, pentru scurgere, iar rozeta ruginită a duşului arăta de parcă Chase ar fi furat sita unui furtun de stropit grădina. Nu asta sperase, dar nimic nu-i mai putea muta gîndul de la perspectiva unui duş.

Deschise robinetul, apoi sări înapoi cu un ţipăt surprins, cînd o izbi un jet de apă rece ca gheaţa. Avu nevoie de cîteva minute ca să se încălzească, dar cînd, în sfîrşit, se întîmplă, Annie păşi sub ploaia înţepătoare, cu cămaşă cu tot, uşurată.

Era o senzaţie de paradis, binecuvîntare pură, îşi spuse, în timp ce se freca puternic cu o bucată de săpun zgrunţuros, care mirosea atît de tare a leşie, încît îi pişca nările.

– Curăţenie şi dumnezeire, murmură.

Se răsucea sub duş, desfătîndu-se sub bătaia sa caldă, şi ar fi putut rămîne pe vecie în coconul acela aburind, de săpun. Dar toţi anii trăiţi la mănăstire şi înrăutăţirea condiţiilor ei de viaţă o făceau să se simtă cam vinovată de-a se complace acum astfel. Era oare într-adevăr virtutea propria sa răsplată? se întrebă, săpunindu-şi părul. Şi ce şansă avea o femeie, cu o platitudine brodată pe lenjeria de corp, să seducă un bărbat care n-o dorea?

Şasiul Ford-ului *Bronco* negru tresăltă pe arcurile încordate, cu motorul mîrîind, cînd Chase băgă în viteza întîi şi coti, pentru a evita o veveriţă-de-pămînt care-i săgetă pe dinainte. Drumul de acces, cu pietriş, care ducea la cabana lui, era brăzdat de făgaşuri adînci cît nişte mici morminte deschise, şi cam prea abrupt pentru orice altceva, în afara unui vehicul călit, cu dublă tracţiune.

Sacoşele cu cumpărături, pe care Chase uitase să le fixeze, se răsturnaseră pe bancheta din spate, cînd jeep-ul se smuci în susul pantei. S-au dus ouăle, îşi spuse, privind în retrovizor. Avea să fie făcute omletă înainte de-a ajunge acasă. Dar nu se osteni să încetinească. Un amurg învăpăiat scălda piscurile dinţate ale munţilor din faţă în portocaliu şi roşu-arămiu, ceea ce însemna că avea mai puţin de-o jumătate de oră ca să ajungă acasă înainte de lăsarea întunericului.

Personajul slinos pe care-l capturase Chase la proprietatea McAffrey se dovedise că spunea adevărul. Era

un angajat nou, conform afirmațiilor șefului de echipă, care îl asigurase pe Chase că omul fusese trimis să repare gardurile.

Ceva anume continua să fie putred în toată situația, în ce-l privea pe Chase, dar o lăsă baltă și îi ceru scuze individului pentru că-l bruscase și se îndreptă spre Painted Pony să cumpere provizii. Apoi, înainte de-a părăsi orașul, încercă să ia legătura telefonic cu foștii săi parteneri, nereușind să-l găsească pe nici unul. Johnny Starhawk susținea un caz important în fața Curții Federale de Apel a Districtului, iar Geoff Dias era plecat într-o misiune top-secret undeva în Orientul Mijlociu.

Chase le lăsă amîndurora mesaje urgente. Folosi chiar și un vechi termen-cod, pentru a-i preveni că viața lui depindea de răspunsul lor cît mai rapid. Era posibil să nu-i aprecieze tactica, odată ce vor afla ce se petrecea de fapt. Dar, pe toți dracii, era în joc viața lui. Se trezise pe cap cu-o femeie care pretindea drepturi legale asupra patului și casei lui, asupra propriei lui persoane!

Nu-i plăcea deloc complicația cu Annie Wells. Și, mai ales, nu-i plăcea faptul că se grăbea atît de tare să se-ntoarcă la ea. De fapt, nu pentru Annie se grăbea, își spuse. Nu femeia în sine îl pusese pe jar, ci tot bagajul emoțional pe care-l adusese cu ea. Reprezenta o amenințare față de întregul lui mod de viață, față de însăși pacea minții sale. Trebuia să readucă lucrurile sub control.

După nici o secundă, în minte îi străfulgeră o imagine amănunţită a stripteas-ului pe care i-l prezentase în cabană şi aproape că ieşi de pe drum. Apăsă pe frîne, oprind jeep-ul atît de brusc, încît pietrişul sări de sub roţi ca şrapnelele. O venă îi pulsa pe frunte, cînd îşi smulse ochii negri şi aprinşi din oglindă. Pe cine vrei să prosteşti, nătîngule? Nu la complicaţii te grăbeşti să te-napoiezi. Ci la ea.

Cerul purpuriu era învăluit într-o catifea adînc-violetă, la vremea cînd Chase opri maşina în faţa cabanei. Precum cortina de pluş a unui teatru, coborînd, aşa astupa perdeaua nopţii luminile de la rampă ale soarelui apus. Neluînd în seamă spectaculoasa splendoare din jur, fără să-i pese, Chase întinse mîna peste spătar şi culese pungile cu tîrguieli, de pe bancheta din spate.

Credea că se pregătise pentru orice eventualitate, cînd deschise cu piciorul uşa cabanei. Şi-o imaginase dormind adînc pe pat, ghemuită ca un pisoi. Sau plecată de mult, cu toate lucrurile lui. Şi-o închipuise chiar şi privind spre el în lungul unei ţevi de puşcă. Dar nici un moment nu-i trecuse prin minte că ar putea-o găsi stînd în uşa băii, goală şi şiroind de apă.

– Ce naiba?

Trecu un moment pînă să-şi dea seama că nu era complet goală. Avea pe ea chestia aia subţire, ca un furou, dar udă leoarcă, astfel că materialul ar fi putut foarte bine să fie invizibil. Porţiuni din el îi stăteau lipite

de sîni şi-i cuprindeau contururile zvelte ale trupului, într-un mod indescriptibil de gingaş, incredibil de lasciv.

Chase avu senzaţia că-l lovise un camion în viteza a patra. Trezea în el senzaţii atît de carnale, cît şi imposibil de inocente. Îl readucea la anii adolescenţei. Îl făcea să tînjească după o dragoste tînără. Îi readucea aminte de visele erotice şi toate filmele porcoase pe care le văzuse vreodată, sau ar fi vrut să le vadă.

Pune cumpărăturile jos, cowboy. Pînă nu le scapi.

Depuse sacoşele pe masa de lîngă pat, dar, cînd reveni cu privirea spre ea, nimic nu se schimbase. Continua să stea acolo, picurînd peste podelele lui de esenţă tare şi privindu-l ca o nimfă a pădurilor surprinsă în timp ce ieşea din vreun eleşteu vrăjit.

– Annie, ce dracu'...

– Am făcut un duş, îl întrerupse ea, declarînd ceea ce se vedea cu ochiul liber. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, într-o mişcare abia perceptibilă care o făcu să i se lipească materialul diafan peste coapse şi şolduri ca o învelitoare de celofan, lăsînd să se întrezărească o deltă de păr roşcat. Fragi şi frişcă, îşi spuse Chase, frapat de contrastul dintre părul ei blond-roşcovan şi nuanţele de porţelan ale pielii.

Îşi putu simţi propria respiraţie accelerîndu-se, în timp ce se holba la ea. Îşi simţea muşchii reacţionînd şi căldura acumulîndu-i-se în trup. Din fericire, ceva anume îl oprea să facă dragoste cu ea ca un sălbatic, acolo pe podea, într-o băltoacă de apă.

Era vorba de nefirescul total al situației. Femeia care stătea în fața lui, de cealaltă parte a camerei, nu părea deosebit de jenată să fi fost surprinsă goală și totuși, nu putuse avea multe experiențe cu bărbații, dacă cele spuse despre mănăstire erau adevărate. Nu i se îngăduise nici măcar să facă duș goală.

Doamne sfinte, își spuse Chase. Chiar era posibil să fi făcut dragoste cu ea în timpul acelei misiuni? Dacă intrase în delir, n-ar fi știut ce făcea, dar totuși, Annie fusese mult mai mult decît o fetiță. Pînă și acum arăta ca o copilă, cu buclele ei arămii, umede, tenul de camee și expresia gravă, încrezătoare.

– Usucă-te, Annie, spuse el cu bruschețe. Și ia-ți niște haine pe tine.

– N-am nici un fel de haine, răspunse ea. Mi le-ai luat.

Așa și era. Chase își privi cămașa albastră de chambray. Un moment mai tîrziu, și-o scosese și i-o aruncă ei.

– O poți purta pe-asta. Eu merg să pun cumpărăturile la locul lor.

Cămașa îi căzu la picioare, iar Annie o privi un lung răstimp, neschițînd însă nici o încercare de a o ridica.

– Am o idee mai bună, spuse ea într-un tîrziu, cu o voce ușoară și tremurătoare. Ai putea face dragoste cu mine.

Capitolul 4

Chase îngheță acolo unde se afla. Știa ce auzise, dar nu voia s-o creadă. Și totuși, scînteia de teamă din ochii ei ar fi putut la fel de ușor să se datoreze excitației. Dacă ar fi putut alege, ar fi suspendat pe loc ședința. Dar era deja prea tîrziu pentru așa ceva. Tensiunea i se ridica. Mușchii stomacului se încleștară și un fior ciudat îi pătrunse adînc prin cei ai picioarelor, în timp ce rămînea cu ochii zgîiți la Annie.

– Pune-ți cămașa, domnișorico, spuse, furios pe ea. Și pe sine.

Annie clătină din cap, semănînd mai mult cu un copil speriat și sfios, decît cu o femeie dornică să facă dragoste. Chase apucă pătura de pe pat, se apropie de ea cu pași hotărîți și i-o înfășură peste umeri.

– Este ceva în neregulă cu mine? îl întrebă, cu glasul straniu de slab și ochii lucind în lacrimi. Sînt

prea urîtă? Prea slăbănoagă?

Chase se îndemnă în sinea sa să lase pătura, să-i dea drumul imediat. Cînd colo, pumnii i se încleştară, materialul încordîndu-se în strînsoarea lor.

– Nu, Annie, nu eşti urîtă. Cam slăbuță, poate, dar nu asta-i problema.

Îi percepu parfumul curat, al părului, prospețimea pielii, cînd Annie se abătu spre el. Sînii îi tresăltau, împungeau țesătura umedă, cu sfîrcurile întărindu-li-se. Şi, chiar în timp ce-şi ordona să-i dea drumul, să se retragă, Chase ştia că era prea tîrziu pentru a se mai opri.

– Chiar vrei să fac dragoste cu tine, Annie Wells? întrebă, cu glasul uscîndu-i-se de dorință. Eşti hotărîtă clar şi sigur că asta vrei?

– Da. Asta vreau...

Annie lăsă ultimul cuvînt, şoptit, să se legene în suspensie. Îl apucă de brațe şi-şi dădu capul pe spate, ca aşteptînd să fie sărutată. Chase fu conştient de ceva uşor în neregulă din limpezimea ochilor ei, iar surîsul îi era fermecător de strîmb, însă pentru un bărbat cu sensibilitatea supraîncălzită aceste semne nu reprezentau decît un singur lucru, o patimă amețitoare.

Se vedea clar că voia s-o sărute, dar, cu mîinile încurcate în pătură şi Annie agățîndu-se de el atît de înnebunită, era nevoie de unele preliminarii. Femeia murmură ceva neinteligibil, cînd trupurile li se atinseră. Buzele lor se întîlniră, la început şovăielnic, iar apoi, pe măsură ce sărutul devenea tot mai profund, sălbatic şi

sufocat, Annie lăsă să-i scape un geamăt slab, şocat, cu ochii închişi zbătîndu-i-se, iar trupul i se topi deodată, moale.

– Annie?

Chase o prinse de braţe, pe cînd se năruia spre podea.

– Hopa, murmură ea. Scuze...

O propti pe picioare şi o ţinu la o lungime de braţ, studiindu-i trăsăturile palide şi pleoapele grele. De-a lungul anilor, cunoscuse unele răspunsuri interesante faţă de avansurile sale. Fusese pălmuit de cîteva ori, odată primise chiar un genunchi, dar nimeni nu-i mai leşinase-n braţe. Ce-avea femeia asta? Era pe jumătate hotărît s-o lase să se împăturească sub propria-i greutate, ca o armonică. Şi ar fi putut-o face, dacă n-ar fi fost palidă ca moartea.

– Annie, spuse cu glasul răguşit. Care-o fi problema cu tine?

– Nici o problemă, răspunse ea, clătinîndu-se în mîinile lui. Biochimia sangvină, cred, o cădere de glucoză... n-am mîncat...

De ultima declaraţie nu se-ndoia, dar tot nu era convins de treaba cu criza de leşin. Exista, desigur, o singură cale de-a se lămuri.

– Poţi să te ţii pe picioare?

Annie îşi deschise ochii albaştri, visători şi încuviinţă încet.

– Vorbeşti serios? Fiindcă, odată ce te-am lăsat, rămîi de capul tău.

Drept răspuns, o nouă înclinare din cap cu încetinitorul, pe care Chase decise s-o ia drept un „da". Îi dădu drumul, pe nepregătite, iar Annie căzu efectiv grămadă, deşi totuşi graţioasă. Ei bine, nu se prefăcea. Cu un oftat şi o clătinare înceată din cap, Chase îi privi făptura moale, mototolită, întrebîndu-se ce va face cu ea. Aşa cum stătea, cu un braţ azvîrlit într-o parte, părea fragilă şi nespus de abandonată, ca o păpuşă de modă veche de care vreo puştancă neglijentă s-a plictisit şi a aruncat-o.

Îşi dădu seama că femeia ce-i zăcea la picioare avea ceva ce-i trezea în suflet sentimente dulci-amărui. Ceva care aproape-i frîngea inima, un lucru înscris în trăsăturile ei stranii, delicate, poate chiar în felul de-a fi.

– Of, miss Annie, spuse, cu glasul dintr-o dată scăzut şi scrîşnit, de ce-oi avea eu senzaţia că vei fi pacostea noastră, a amîndurora?

Femeia se mişcă în momentul cînd Chase îngenunche s-o ridice.

– Chase? murmură ea, însufleţindu-se în braţele lui, în timp ce-o purta spre pat.

– Uşurel...

O depuse pe micul prici de campanie şi o înveli ca-ntr-un culcuş cu pătura, făcînd-o să tacă, în timp ce ea încerca să-l asigure că se simţea bine.

– Ce-ţi trebuie ţie e puţină mîncare, domnişorico. De cînd n-ai mai luat o masă ca lumea?

Annie n-avea energie să-i răspundă, sau să-l con-

trazică, dacă tot veni vorba. Abia putea ţine ochii deschişi, necum să-l mai şi convingă că voia într-adevăr să facă dragoste cu el, oricît de improbabil ar fi putut să pară. Ştiuse că avea să vină şi această zi a recunoaşterii. Nici un trup nu putea îndura la nesfîrşit pedepsele, iar Annie şi-l îmboldise pe-al ei fără cruţare.

Era în mod plăcut conştientă de atingerea lui Chase, în timp ce acesta îi usca picioarele, tamponîndu-i-le cu pătura. Avea un stil surprinzător de blînd pentru un vînător de recompense înrăit şi începea să-şi dorească să nu se mai oprească niciodată din îngrijiri, cînd patul scîrţîi cu jale, iar Chase se ridică, plecînd de lîngă ea.

– Uite aici o cămaşă curată, spuse, revenind peste un moment. Poţi s-o tragi pe tine, cînd te vei simţi puţin mai în putere.

Annie deschise ochii, reuşind să dea din cap, cînd Chase depuse lîngă ea o cămaşă de chambray decolorată. Oboseala din expresie îi fusese înlocuită de ceva mai prietenos, ceva ce-ar fi putut aproape să fie confundat cu tandreţea, în timp ce-o privea.

Simţi un val de emoţie ce i se răspîndea ciudat prin gîtlej.

– Chase, iartă-mă. Credeam... N-am ştiut c-o să-ţi creez asemenea probleme.

– Nici o problemă, îi repetă el cuvintele dinainte. Cred că-ţi pot da de mîncare, fără să mă sacrific prea mult.

Îi atinse fața cu un deget, doar o fugară mîngîiere plină de gingăşie, dar acest gest trimise prin lăuntrul lui Annie o năvală de dor ascuțit, străpungător. O mică văpaie, ce-i mocnise în sîn ani de-a rîndul, se aprinse mai puternică, întinzîndu-se spre tandrețea lui dătătoare de viață ca şi cum acolo s-ar fi găsit oxigenul. Lacrimi îi înțepară pleoapele şi repede şi le închise strîns, rostind singurele cuvinte pe care putea să le articuleze:

– Mulțumesc.

După cîtva timp, nici ea nu mai ştia sigur cît anume, delicioasele arome de carne friptă, ceapă şi cartofi i se strecurară în mintea conştientă, deşteptînd-o. Cînd deschise ochii, Chase stătea la aragazul cu lemne, întors cu spatele spre ea. Avea pe foc două tigăi de fontă şi sfîrîiau amîndouă, scoțînd rotocoale de aburi.

Începu să-i lase gura apă, iar stomacul i se contractă dureros, închizîndu-se peste propria-i goliciune. Înfruntînd amețeala, Annie se ridică în capul oaselor şi rămase astfel un moment, pînă cînd se simți destul de sigură pe sine pentru a încerca să se schimbe cu cămaşa pe care i-o lăsase Chase.

Avu nevoie de eforturi considerabile ca să-şi scoată cămăşuța udă şi a-şi croi drum pe dibuite în cămaşă, întrucît era hotărîtă s-o facă în strîmtoarea ca de cort a păturii. Nu dorea deloc să-i atragă lui Chase atenția.

Acum, că prinsese un iz de mîncare adevărată,

singurul soi de consumare care-o interesa se desfăşura la masă.

Să-ncepem cu începutul, îşi spuse, îndoindu-şi eforturile de-a încheia nasturii cămăşii. Era clar că trebuia o tenacitate considerabilă pentru a seduce un bărbat nebinevoitor. Categoric, nu voia să leşine de fiecare dacă cînd Chase se apropia de ea. Altfel, nu aveau să ajungă nicăieri.

Peste cîteva momente, Chase puse pe muşamaua cu carouri roşii două castronaşe cu mîncare aburindă. Văzînd că era trează, trase un scaun şi-i făcu semn cu degetul.

– Vino să mănînci.

Se îmbrăcase din nou cu cămaşa, dar nu-şi dăduse osteneala să se încheie. Blugii lăsaţi pe şolduri şi părul negru, creţ pornind de sub scobitura gîtului îi dădeau un aer nonşalant şi necugetat de senzual. Semăna mai mult a pistolar într-o scurtă recreere, decît cu un muntean care tocmai îi pregătise cina.

Annie se ridică nesigură pe picioare şi observă cu oarecare uşurare că-şi pusese pe ea o cămaşă suficient de lungă pentru a trece drept rochie scurtă. Poalele îi atingeau, practic, genunchii.

– Ce-i asta? întrebă, aşezîndu-se în faţa lui.

– Dacă mă-ntrebi despre mîncare, e tocană de vită la cutie. Regret, nu fac feluri fanteziste.

– Mie mi se pare un adevărat ospăţ, comentă Annie.

Acestea au fost ultimele ei cuvinte, pentru o bună

bucată de vreme. Mîncă hămesită, amînînd fiecare lingură plină doar atîta timp cît îi trebuia ca să mestece şi să înghită. Cînd termină, ridică privirea, ţinînd încă lingura strîns în mînă, pentru a vedea că Chase nu luase nici o înghiţitură. O urmărise avid şi neîncrezător, tot timpul, după cîte se părea.

Annie arătă cu lingura spre castronul lui.

– Ai de gînd să-ţi termini aia?

Părea un păcat de moarte să irosească o mîncare bună, de vreme ce mormanul de ambrozie aburindă din faţa lui emana o aromă irezistibilă.

Fără o vorbă, Chase împinse vasul în partea dinspre ea a mesei. Annie îi putea simţi ochii aţintiţi asupra ei în timp ce-i începea porţia, şi-i trecu prin minte că manierele ei nu le-ar fi încîntat deloc pe călugăriţe. Cel puţin ar fi trebuit să-i laude lui Chase talentele culinare sau să se intereseze de ce n-avea poftă de mîncare. Dar nu-şi putea permite să piardă nici o clipă. Părea că cine ştie ce animal hulpav, devorator, îi luase voinţa în stăpînire. Era absolut îmbătată de mirosurile şi gusturile ce-o făceau să-i lase gura apă. Consumarea era un lucru minunat, îşi spuse, zîmbind la gîndul conştientizării acestui fapt. Se simţea în stare să consume tocana de carne conservată a lui Chase la nesfîrşit, fără să mai aibă niciodată burta plină, fără să-şi mai poată astîmpăra niciodată foamea.

– *Exquisito*, spuse, la cîteva momente după ce terminase ultima îmbucătură de mîncare şi ştergea pe dinăuntru castronaşul cu o bucăţică de pîine. Zău, a

fost excelent. Niciodată n-am mai mîncat tocană. E o delicatesă locală?

Chase dădu din cap, lăsînd să-i iasă la suprafață un zîmbet răutăcios.

– Stă la loc de cinste pe-aici, cu cartofi prăjiți de preerie şi stridii din Munții Stîncoşi. Adu-mi aminte să-ți ard o recoltă de din-astea, într-o zi.

– Stridii? Aici, în munți?

Annie nu-şi putu stăpîni o clătinare sceptică a capului, în timp ce-şi înghițea ultimul dumicat de pîine.

– Minunile nu încetează niciodată, murmură.

– Nu... niciodată.

Ceva anume din glasul lui o făcu să ridice privirea şi, cu acest prilej, percepu expresia de apreciere ce-i străbătu fugar chipul. Inima i se învioră uşurată, remarcîndu-i recentele amabilități, şi întrebîndu-se ce însemnau. Părea prea frumos să fie adevărat că s-ar fi putut răzgîndi, hotărîndu-se s-o ajute a-şi dovedi cetățenia. Trăise atîția ani într-o țară sfîşiată de insurecție, încît privațiunile şi frica deveniseră un mod de viață. Se considerase imunizată la durere. Şi totuşi, acum, pînă şi anticiparea posibilului sfîrşit al coşmarului îi aducea o senzație de uşurare atît de puternică, încît se simțea aproape veselă.

– Ți-a fost de-ajuns? întrebă Chase, privind castroanele goale şi firimiturile de pîine, singura dovadă că pe masă se aflase mîncare. Se pare c-ar fi trebuit s-arunc pe plită o jumătate de vacă.

– A, nu, se rezemă Annie de spătar, îngăduindu-şi

un adînc oftat de mulțumire. Nu te deranja, zău. Nu cred c-aş mai putea lua o înghițitură. Dar tu?

Chase rînji jalnic spre vasele goale şi se înclină pe spate cu scaunul, lăsîndu-şi cămaşa descheiată să se deschidă.

– Eu vreau să-mi păstrez silueta, replică, lăsînd capul într-o parte astfel că muşchii viguroşi ai gîtului îi ieşiră în relief.

Tonul glasului său o țintui locului pe Annie. Nu ştia cum să-l descrie, decît ca deținînd un fior subtil de senzualitate, în vorbirea sa tărăgănată, de cowboy, care o făcea s-o apuce iarăşi cu leşin. Ştia fără umbră de îndoială că dacă-i adresa vreodată cuvinte drăgăstoase cu glasul acela încet şi ruginit, fie şi nespunîndu-i mai mult decît „Vino aici, Annie", n-ar fi avut încotro decît să se supună. Ar fi posedat-o, cu trup şi suflet.

– Silueta ta mi se pare normală, spuse, trăgînd aer în piept, pe cînd petrecea cu privirea peisajul muscular dezvăluit de cămaşa deschisă. Bănuia că ar fi trebuit să roşească, să-şi facă vînt, văzînd atît de multă masculinitate dezgolită. Părea o înclinație destul de firească şi, probabil, atitudinea unei femei decise asupra seducției. Dar acum, că-i observase trupul, pur şi simplu nu-şi mai putea lua ochii de la el.

Partea de sus a torsului său părea la fel de dură şi neiertătoare ca şi ținuturile aride pe care tocmai le străbătuse. Pielea îi lucea în tonuri aurii, rumene ce-o făceau să presupună că petrecuse un oarecare timp, lucrînd fără cămaşă pe el. Era de privit şi văpaia agre-

sivă a muşchilor lui abdominali. O întindere de păr trupesc îi stătea presărată peste pectorali, tăind o cărare îngustă spre pantaloni, pentru a se scurge ca un rîu întunecat peste dîmburi şi cîmpii viguroase.

Bătăile accelerate ale inimii o zăpăceau. Crescută printre indieni, văzuse o mulţime de trupuri bărbăteşti pe jumătate despuiate, dintre care unele extrem de bine clădite. Iar Chase Beaudine, oricît de magnific putea să pară pe moment, era, în esenţă, echipat la fel. Pectoralii erau pectorali, nu? Clavicula era cuplată tot cu apofiza coracoidă, indiferent cum arăta trupul. Şi totuşi, oricît încerca să analizeze neimplicată situaţia, nimic din textele de anatomie şi fiziologie ale părinţilor ei n-o pregătise pentru claviculele omului aşezat la aceeaşi masă cu ea.

– Sigur ai mîncat destul? îi întrerupse Chase contemplaţia, cu un zîmbet iscoditor. Dacă nu te vedeam dînd gata două castroane de tocăniţă şi o pîine întreagă, m-aş fi putut gîndi că vrei să mă-ncepi şi pe mine.

Annie clipi din ochi surprinsă, iar roşeaţa pe care nu reuşise să şi-o convoace mai-nainte îi inundă cu toată energia obrajii şi gîtul.

– Chase Beaudine, spuse ea încet, ce faci? Flirtezi cu mine?

Avea un mod interesant de-a pune problema. Chase se împinse îndărăt de la masă, cu scaun cu tot. Mişcarea fu pe cît de lentă şi calculată, pe cît îi erau de fierbinţi şi impulsive simţămintele. De cînd o în-

tîlnise, se desfăşurase destul „flirt" ca să-i acopere ultimii cinci ani din viaţă. Dar nu el aprindea focul de ierburi, ca să trimită semnale de fum. Ea o făcea. Dacă existase vreodată o femeie care dorea să se profite de ea, Annie era aceea.

– Cred c-am trecut de stadiul flirtatului, răspunse el, cu glasul plin de-o răguşeală grăitoare. Era clar încotro se îndrepta conversaţia, iar bunul-simţ îl îndemna să nu-i dea curs, dar nu se putea opune. Ce bărbat cu sînge fierbinte-n vene ar fi putut rezista, cînd femeia aşezată în faţa lui, la masă, îi purta cămaşa de lucru şi altceva nimic? În plus, aproape începea să-i placă provocarea de-a vedea cît de departe putea ajunge cu ea, fiind totuşi în stare să bată-n retragere. Se găsea ceva irezistibil de seducător în a se apropia atît de mult de buza prăpastiei. O fi fost, poate, un trist comentariu asupra vieţii lui din ultima vreme, dar foarte puţine alte lucruri îl făceau să se simtă atît de viu, decît probabil momentele cînd privea moartea în ochi.

– Am trecut de flirtat? se foi nervoasă Annie pe scaun, încercînd fără succes să-şi aranjeze părul. Atunci, în ce stadiu ne aflăm?

– Nu ştiu. În stadiul trecutului-la-fapte, eventual?

– Trecutului la fapte?

Îl privi în ochi cîteva secunde, după care umerii i se înălţară, trăgînd adînc aer în piept.

– Asta ce-nseamnă exact?

– Vrei să ştii adevărul?

După un moment de ezitare, Annie dădu din cap.

– Înseamnă că, de cînd te-ai aşezat, mă gîndesc să-ţi ridic poalele alea ale cămăşii şi să folosesc masa asta pe post de pat.

Privi cum i se accelera respiraţia, iar culoarea pielii îi trecea de la roz intens la stacojiu. Fără absolut nici un efort, Chase îşi putu închipui că mătura în lături toate vasele, o ridica şi o culca pe muşamaua răcoroasă şi netedă.

Se lăsă pe spate, scaunul de lemn scîrţîitor stînd într-un echilibru precar pe picioarele dinapoi. Imaginea îi fulgeră prin minte... părul ei într-o dezordine sălbatică, pe cînd îşi desfăcea braţele să-l primească, degetele ei încurcîndu-se înnebunite printr-al lui... coapsele ei moi, depărtate, incitînd la pasiune şi amîndoi prea nebuni de dorinţă pentru a mai pierde vremea cu preliminariile.

O peliculă de sudoare îi îmbrobonă fruntea, la gîndul imaginarei voluptăţi. Iarăşi o lua totul razna, îşi spuse. Dar ceea ce-l uimea cel mai mult la propria-i reacţie faţă de ea era trădarea legendarei lui voinţe. Niciodată n-avusese probleme în a se stăpîni cu femeile. Se abţinea de la sex luni de-a rîndul, în cîte-o misiune, numai fiindcă i se părea că-i dă mai multă bătaie de cap decît merita. Cu ea însă era ca un armăsar aşteptînd să fie mînat la montă.

– Chiar aici? întrebă Annie încetişor. Pe masă?

– Mă gîndesc să-ţi fac unele lucruri de să ţi se încîrlige degetele de la picioare, Annie. Plăceri atît de dulci, încît te-ar face să vrei să mori, doar puţin.

– Să mor? Pe masă?

Duse o mînă la frunte, ca şi cum ar fi încercat să vizualizeze aşa ceva.

– O, Doamne, şopti, cu vocea subţire, uşoară. Nu am putea doar să...

Ochii lui Chase se abătură spre partea din trup pe care i-o putea vedea, căutîndu-i arcuirea blîndă a sînilor pe sub cămaşa largă. Era timpul să se îndepărteze de prăpastie, îşi spuse el. Terminaţiile nervoase îi transmiteau mesaje ca fulgerele, încordîndu-i muşchii şi hărţuindu-i cu semnale simţurile. Vederea i se ascuţi pînă avu impresia că-i vedea sfîrcurile întărindu-se sub stratul de bumbac. Auzul i se acordase pe scrîşnetul senzual din respiraţia ei. *E timpul, cowboy. Mînă de aici turma dezlănţuită, pînă nu se prăvale-n prăpastie.*

Dar inima-i bubuia ca un baros, iar atracţia tenebroasă din ochii ei era irezistibilă. Lăsă picioarele scaunului la loc pe podea şi se ridică.

– N-am putea doar să *ce*, Annie? Ai vreo problemă cu făcutul trebii ăleia pe masă? întrebă el încet. Nu eşti sigură c-o vrei atît de expeditiv?

Degetele femeii se albiră pe marginea mesei, în timp ce ridica privirea spre el. Abia reuşi să articuleze cuvintele.

– Sînt sigură, da... eu... da, vreau. Dacă vrei şi tu.

Vulnerabilitatea ei îi inflama dorinţa. Era dispusă într-un mod atît de nud să facă orice i-ar fi cerut, încît Chase se simţi izbit în pîntec de-o patimă animalică. Mirarea, furia şi nevoia violentă îl pustiau pe dinăuntru.

Dumnezeule, cît o mai dorea! Era *nebun* de dorință.

Lovi fără voie scaunul cu piciorul, răsturnîndu-l. Zgomotul puternic îi provocă un scurt spasm de satisfacție, după care îi întîlni privirea. Ochii ei albaştri erau dilatați de spaimă. Sugestia lui o şocase vizibil, poate chiar speriind-o puțin, dar totuşi dorea să i se supună. De ce? Ce fel de glumă de proporții cosmice mai era şi asta? Cine naiba o trimisese pe Annie Wells să-l chinuiască?

Smuci scaunul la loc şi-l trînti cu picioarele pe podea, simțindu-se dezgustat de sine însuşi. Era furios pe propria-i faptă. Şi furios pe ea, pentru ceea ce părea dornică să facă. Doamne sfinte, chiar era pe cale să sacrifice totul? Dreptul ei din naştere, cum îl numea, merita aşa ceva?

– Ce dracu' faci, femeie? o întrebă el cu glas scăzut. Altceva nu ştii decît să te tîrguieşti cu oamenii ticăloşi?

Merse hotărît la uşă şi o deschise, simțind nevoia aerului curat, răcoros. Se opri în prag, simțind dogoarea ce-i clocotea prin vene, ridicîndu-i-se în ceafă. „Corect. Învaț-o tu ce-s ăia ticăloşi, cowboy", îşi spuse, caustic. „Fă doar trebuşoara aia. Împute camera cu noblețea ta."

În situația existentă, nu era nici o împărțire echitabilă a vinovăției. Clar, el era singurul ticălos prin partea locului. Era vina lui, în întregime, dar faptul de-a şti asta nu-i ostoia nici un pic furia. Şi nu-l oprea de a-i veni să urle la întreaga afurisită de lume. Ce fel de

sistem era ăsta, unde nişte oameni, ca părinţii lui, nu aveau nimic mai bun de făcut decît să abuzeze de alcool pînă la punctul de-a fi aproape gata să se omoare între ei? Şi ce fel de demenţi măcelăreau părinţii unei fete, silind-o să trăiască ascunsă? *Ce fel de femeie îşi tîrguia trupul pentru dreptul ei din naştere?*

Se întoarse spre Annie, gata să izbucnească, dar din nou îl readuse la tăcere uimirea expresiei ei, licărul de durere crudă din ochi. În timp ce-o privea, adevărul îl izbi dintr-o dată. Era o femeie care trebuia să supravieţuiască în cele mai brutale împrejurări. O făcuse prin simpla putere de-a îndura şi printr-un soi de capitulare pe care el n-avea s-o-nţeleagă niciodată. Era salcia cu care o comparase odată, fragilă dar rezistentă, cu o structură a fibrei care-i permitea să se încovoaie, fără însă a se rupe niciodată. Spiritul îi fusese pus la încercare. Şi era puternică, mai puternică decît avea el să fie vreodată.

Dar de ce-l privea astfel? Ca şi cum tocmai i-ar fi aruncat în faţă propriile ei visuri. Îi studie trăsăturile, crispate într-un amestec de angoasă şi nerăbdare. Exista în expresia ei ceva care-l frîngea, o mică scînteie de lumină ce-l ţinea prizonier. Nici chiar luciul mat al suferinţei nu-i putea ascunde licărirea îndărătnică. Speranţă, îşi dădu seama Chase. Pentru numele lui Dumnezeu! În pofida a tot şi a toate, încă mai nutrea speranţe în privinţa lui. Deodată, înţelese ce-avea de făcut, un lucru incredibil de crud. Trebuia să-i înăbuşe acea expresie din ochi, altminteri n-avea să se mai

elibereze niciodată din încătuşarea ei.

– N-am decît un singur lucru să-ţi zic, Annie...

Glasul i se frînse aspru, apoi deveni mai dur.

– Nu-s cavalerul alb la care-au visat ochii ăştia ai tăi albaştri ca marea. Ar trebui să fiu orb ca să nu văd cîtă dorinţă ai în tine, cît jinduieşti, dar nu-s eu cel care să ţi-o satisfacă.

Pe obrajii lui Annie se iviră pete roşii, iar Chase ştiu că-i găsise izvorul speranţei şi punctul dureros. Se răsuci înapoi spre cerul îngheţat al nopţii, apucînd cu o mînă pragul de sus al uşii.

– Nu sînt eroul de care-ţi aduci aminte, aşa că să-ţi intre bine-n cap. Nu-s politicos şi nu obişnuiesc să rog frumos. Mai ales cînd e vorba de femei. Cînd văd un lucru pe care-l vreau, mă servesc singur.

În timp ce-i privea spatele, gura lui Annie se umplu de un gust amar. Se simţea trădată, violată. De unde ştia că se gîndise la el ca la un cavaler alb, ca la un erou salvator? Şi de ce voia atît de mult s-o rănească? Se simţea prostită şi umilită la gîndul că-şi imaginase puterea, blîndeţea lui. Se convinsese pe sine însăşi că avea să-i preţuiască ambele calităţi, cînd ea şi Chase aveau să se fi reunit, în fine. Acum însă îşi dădea seama că lucrurile n-aveau să stea niciodată astfel cu Chase Beaudine. Sufletul lui era la fel de negru, pe cît îi erau şi ochii.

Un val rece de aer nocturn îi învălui picioarele goale, cînd se sili să se ridice de pe scaun şi să iasă pe verandă, lîngă el. Stătea întors cu spatele, iar forţa

fizică, pe care i-o vădeau umerii şi ceafa, ar fi fost de-ajuns să spulbere speranțele oricui, în afara celor nesăbuit de îndrăzneți. Dar Annie nu putea fi descurajată. Nu-i mai rămăsese nimic de pierdut.

– Atunci am să plec, spuse. Asta vrei.

– Nu, Annie, nu asta vreau.

Răspunsul lui foşnitor scăpără un tăciune de speranță pe cale să se stingă, dar Annie nu se putea lăsa pradă acestei speranțe. Chase n-avea să facă decît să i-o răpească din nou. Acum ştia cum s-o lovească.

– Vreau să se clarifice problema asta cu identitatea ta, continuă Chase. Şi pînă atunci, vreau să faci întocmai ceea ce spun eu.

– Asta ce-nseamnă?

Aşteptă, crezînd că se va întoarce. N-o făcu.

– Tu şi cu mine nu vom trăi împreună, Annie, în nici un fel. Poți locui aici pînă se-arată Johnny sau Geoff, dar nimic mai mult.

– Johnny sau Geoff? Camarazii tăi? ridică surprinsă Annie mîna, stăpînindu-se însă înainte de a-l atinge pe mînecă. Ai vorbit cu ei?

– Nu i-am găsit, dar le-am lăsat mesaje. Vor veni.

– Şi dacă ei îmi confirmă povestea?

– Dacă se-ntîmplă asta, e problema mea. Între timp, stai cuminte aici în cabană, îți vezi de-ale tale şi nu vorbeşti cu nimeni. Sînt o persoană particulară. Dacă oamenii află că am o femeie aici, vor începe să vorbească, să mi se-amestece-n viața particulară.

Lui Annie i se părea improbabil că ar da nas în nas

cu cineva cu care să se-ntindă la taclale, aşa izolaţi cum trăiau, dar era curioasă să afle de ce-şi proteja atît de tare intimitatea.

– De ce i-ar păsa cuiva aşa de mult de viaţa ta personală?

Chase se răsuci brusc şi o apucă de braţ, trăgînd-o lîngă el.

– Ai probleme cu auzul, femeie? Am spus să-ţi vezi de-ale tale.

Ochii-i erau de-un negru atît de păgîn, încît Annie cunoscu un moment de groază reală. Îl văzuse în acţiune, în Costa Brava. Omorîse un om fără să clipească. Acum părea mai mult decît capabil şi perfect dispus să folosească la nevoie forţa pentru a o convinge.

– Bine, răspunse ea. Cum vrei.

În zilele următoare, Chase Beaudine se ţinu de cuvînt. Era un ticălos. Annie trase concluzia că, dacă s-ar fi acordat premii pentru a scoate sunete animalice, ar fi cîştigat detaşat. Mîrîia, mormăia şi scrîşnea din dinţi, lăsîndu-şi hainele pe unde se nimerea şi trîntind zgomotos toate cele prin cabană. Dacă ea scotea vreo vorbă despre arţagul lui, o sfîşia din priviri şi-i spunea să nu mai dea din gură.

Comportamentul lui scandalos o înfuria uneori, dar o ajuta şi să privească situaţia în perspectivă. Îi amintea că văzuse lucruri mult mai rele în Costa Brava. Acolo, disperarea amarnică şi moartea erau fapte cotidi-

ene. Toate persoanele din mănăstire fuseseră puse la-ncercare dincolo de limitele rezistenței majorității oamenilor și, prin comparație, manierele proaste ale lui Chase Beaudine păreau cam la fel de dureroase ca a ședea într-o strană prea tare la biserică.

Promisiunea ei de a-i respecta regulile însă era altceva. Nu că ar fi venit cu pretenții imposibile, dar o sîcîiau toate cele pe care-i interzicea să le facă. A-și vedea de-ale ei, cum se exprimase el atît de succint, însemna un teritoriu întins. Murea să facă curățenie în cabană, însă Chase n-o lăsa nici măcar să șteargă praful. Îl obseda să nu-și „bage nasul în treburile lui". Iar cînd se oferea să gătească, i-o permitea, ursuz, cu condiția să fie „carne și cartofi". Nu voia nici măcar să discute despre obținerea unor ingrediente deosebite, cu care Annie ar fi putut încerca să adapteze unele rețete de mîncare indiene pe care le învățase să le gătească în junglă.

Din fericire, nu părea să-l deranjeze că-și petrecea ceasuri întregi cu Shadow și, uneori, lăsa dulăul să-i țină companie, în timp ce el investiga vreun furt de vite sau patrula pe lîngă gardul cîte uneia dintre fermele cărora le asigura paza.

Așa că Annie se distra aruncîndu-i bețe lui Shadow și făcînd lungi plimbări la cules de flori sălbatice, pe pajiștile verzi ce mărgineau proprietatea lui Chase. Mai petrecea intervale de timp considerabile și fantazînd despre Chase Beaudine cel pe care și-l amintea, și cum i-ar fi transformat ea cabana într-un cămin confortabil,

cu flori şi cu perdeluţe galbene, dacă el i-ar fi dat ocazia.

În timpul uneia dintre numeroasele ei plimbări pe pajişti, ajunse la nişte copaci ce rodeau mere asemănătoare unui soi folosit la mănăstire pentru fermentatul vinului. Înveselită, culese cît de multe fructe pîrguite putea duce, apucîndu-se imediat de-un proiect de-a prepara vin. Sperînd că Chase n-avea să observe, îşi instală borcanele mari de sticlă şi furtunul pentru sifonat în spatele magaziei de scule.

Mai adăugă peste mere şi cantităţi liberale din whisky-ul lui Chase pentru a grăbi procesul de fermentare. Plănuise să servească vinul într-o seară cît mai apropiată şi voia o băutură tare. Să-ncerce el să mai fie obraznic după o duşcă, două, din ce-i pregătea ea, îşi spunea zîmbind Annie, în timp ce amesteca în licoarea cu bulbuci.

Dacă toanele proaste ar fi constituit bani, Chase Beaudine ar fi fost un om bogat. Iar îl apucase una dintre legendarele sale indispoziţii, în timp ce venea cu *Bronco*-ul acasă, de la o investigaţie care promitea să fie cel mai răsunător eşec al carierei lui. De cînd îl vîrîse pe Jack Ghinion la răcoare, se concentrase tot timpul pe loviturile serioase. Jack fusese mai mult o pacoste, decît altceva, dar Chase se bucura al dracului de tare că şi-l luase de pe cap. Numai că acum, cînd era gata şi-i aştepta, marii hoţi se ţineau pitiţi, ca şi cum ar fi ştiut că-şi intensificase vînătoarea.

Pe cînd înscria *Bronco*-ul pe drumul cu făgaşuri ce

ducea spre cabana lui, gemetele arcurilor maşinii îi exprimau perfect starea minţii şi-a trupului. Era tot doar un singur nerv mare şi crud, dureros. Pînă şi cicatricea din luptă, de pe frunte, îl sîcîia. Nu dormise de cîteva zile, avea digestia aiurită complet, deşi bănuia că aceste afecţiuni aveau mai mult de-a face cu o anumită musafiră scundă şi roşcovană, decît cu hoţii de vite.

Dacă nu-i era scris să moară de arţag, atunci Annie Wells era următoarea candidată cu maxime şanse de a-l băga de tînăr în mormînt. Spre meriul ei, făcea mari eforturi să nu-l calce pe bătături. Poate n-avea încotro, dar vocea ei şoptitoare îi mîngîia imaginaţia şi-i umple capul cu visuri amănunţite, nerecomandate minorilor sub şaisprezece ani. Poate n-avea încotro, dar era o femeie gingaşă, delicioasă şi complet enervantă.

Făcuse greşeala să-şi descarce sufletul în privinţa hoţilor de vite, într-o seară, după cîteva beri în plus. Annie îl ascultase atentă, în timp ce-i descria cum operau hoţii zilelor noastre, cu autonave şi walkie-talkie-uri, cum atacau în toiul nopţii şi dispăreau apoi fără urmă.

– Ai încercat vreodată să pui un emiţător radio pe-o vacă? propuse ea, cînd termină de povestit. Aşa făceau într-unul din romanele western pe care le-am citit. L-au prins pe hoţ asupra faptului. A reieşit că era însuşi şeful de echipă al fermei. Îţi dai seama?

Chase îi explică răbdător că hoţii contemporani

erau „high tech". Aveau echipamente de scanare şi dispozitive de detecţie.

– Ei, nu te lăsa descurajat, îl povăţui ea, cu o expresie absolut sinceră. Maşinile nu pot concura cu spiritul omenesc. Sufletul de necucerit, cum îl numea întotdeauna Sora Maria Innocentia. Obişnuia să spună că, dacă n-avea perseverenţă, melcul n-ar fi ajuns pe Arcă.

Melc? Arcă? Chase ar fi preferat să creadă că nu auzise bine. Dar nici gînd de-un asemenea noroc. După cum reieşea, Annie avea cîte un proverb pentru fiecare ocazie, iar Chase urma să fie beneficiarul depozitului ei de înţelepciune. Din nefericire, printre proverbele ei favorite se înscria Regula de Aur, pe care Chase o detesta mai presus de toate celelalte. Îi trezea amintiri din copilărie, inclusiv vocea încîntătoare a învăţătoarei lui din clasa a treia, care i-o recita invariabil chiar înainte de-al pocni cu rigla peste degete. Îndurase multe asemenea umilinţe în copilărie, atît din partea profesorilor, cît şi dintr-a părinţilor, şi niciodată nu le uitase muşcătura. Poate că atitudinea lui îndărătnică provocase mult dintre pedepse, dar o mare parte dintre ele erau abuzuri clare, dăruite de nişte părinţi alcoolici care n-aveau nici timp, nici răbdare să dialogheze cu dificila lor progenitură, şi de profesorii care ajunseseră să se aştepte numai la fapte rele din partea unui copil cu situaţia lui familială.

– Stofă proastă, şoptise odată un profesor, cînd Chase fusese chemat în cancelaria directorului, pentru

că se bătuse pe terenul de joacă. La ce te poţi aştepta din partea unui Beaudine?

Dar nu la coşmarurile din şcoală îi stătea mintea lui Chase în seara aceea, cînd, în sfîrşit, opri *Bronco*-ul în faţa casei, ci la odihna binemeritată. Era frînt de oboseală, nerăbdător să facă un duş fierbinte şi să tragă pe dreapta. Îşi adună echipamentul, apucînd şi biciul, în timp ce şi le căra pe toate din maşină.

Cînd deschise cu umărul uşa cabanei şi-şi trînti povara pe masa de lîngă pat, îl întîmpină o aromă bogată, cu iz de mirodenii:

– Nu-mi miroase a carne cu cartofi, îi spuse el lui Annie, care stătea lîngă aragaz, trebăluind la o oală uriaşă care bolborosea feroce. Hotărît lucru, gătise un uragan.

– E o versiune a mîncării indiene numită fiambre, spuse ea, întorcîndu-se, cu o lingură de lemn în mînă. Mă gîndeam că ne-ar prinde bine amîndurora puţină schimbare şi pîn-la urmă am găsit soluţia cum s-o fac cu ce-aveai tu aici.

Expresia ei plină de speranţă îl implora să-i treacă cu vederea uşoara încălcare a regulilor.

– Vrei să guşti puţin din vinul meu de mere?

Cu o mişcare a lingurii, indică un pahar de lichid limpede, chihlimbariu, care stătea pe placa tejghelei. Fie gătise cu el, fie sorbea din cînd în cînd, conchise Chase, observîndu-i sclipirea din ochi. Probabil cîte puţin din amîndouă. Îşi prinsese părul în agrafe pentru a-l ţine strîns, dar fără prea mult succes. În toate păr-

ţile ieşeau şuviţe şi fire rebele. Şi revenise la hainele ei proprii, puloverul de cardigan şi blugii, care-i veneau mult mai bine decît ale lui, fu Chase nevoit să recunoască.

– Sigur, răspunse, prea obosit ca să se certe. Toarnă-mi un pahar, pînă mă spăl.

Mîncarea indiană a lui Annie reieşi ca fiind o fiertură delicioasă şi plină de savoare, conţinînd din belşug orez, pui şi zarzavaturi. Chase o înfulecă flămînd, dîndu-şi seama abia după ce aproape o terminase că avea punctul de aprindere al unei bombe atomice. Efectul cumulativ era mai fierbinte decît toate focurile iadului laolaltă şi avu nevoie de mai multe pahare cu vin de mere pentru a îneca văpaia..

– Ce este? întrebă Annie, cînd îl văzu că se împingea înapoi de lîngă masă, bătîndu-se cu pumnul în piept. Nu-ţi place?

– Ba da, e grozavă. Mor după mîncarea care-mi găureşte esofagul şi-mi face scrum căptuşeala stomacului. Îşi mai turnă un pahar de vin şi-l dădu pe gît.

– N-am spus că e fierbinte?

Annie luă în furculiţă o bucăţică de pui, mestecînd-o cu preocupare concentrată. Ei, cel puţin vinul se pare că-ţi place. Mă temeam de contrariul. Călugăriţele obişnuiau să spună că e un gust dobîndit.

Chase turnă în pahar ce mai rămăsese pe fundul carafei şi îl termină.

– Excelentă chestie. Mai ai?

– Ai grijă. Te ia pe furiş.

La fel ca mîncarea, îşi spuse Chase, devenind treptat tot mai conştient de o rezonanţă parfumată, pe măsură ce focul din gîtlej i se stingea. Annie se duse să-i mai aducă un pahar cu vin şi se aşeză faţă în faţă, sorbind încet. Chase simţi o relaxare binevenită începînd să-i cuprindă trupul.

– De fapt, nu-i nici pe jumătate rău, spuse, punînd paharul jos. Cum l-ai făcut?

Annie începu să-i descrie procesul, iar Chase se rezemă de spătar, ridicînd piciorul încălţat cu cizma pentru a şi-l sprijini pe genunchi. Camera era inundată de lumină roz şi aurie şiroind pe ferestrele din faţă, şi-şi dădea seama, absent, de cît de frumoasă era Annie şi cît de eterică părea în lumina aceea. Apune soarele pesemne, îşi spuse, fascinat de felul cum lumina îi încadra părul, creînd un efect de halou.

Înger sălbăticit. Citatul i se furişă în minte, dar în situaţia de faţă nu părea să i se mai potrivească. Părea gingaşă şi îngîndurată, ca un înger mai aplecat spre înţelepciune decît către sălbăticie. Habar n-avea că întrebarea pe cale să-i iasă din gură era oricum, numai angelică, nu.

– Ai fost vreodată sedus? întrebă Annie, privindu-l aproape gînditoare.

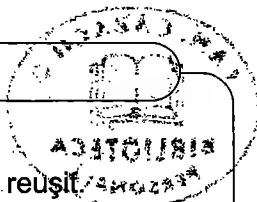
– Sedus? În sens sexual?

– Există şi vreun alt sens?

– Mda, o mulţime. De ce vrei să ştii?

– Păi...

Fruntea i se încreţi, şi se rezemă de speteaza

scaunului cu un oftat uşor:

– Fiindcă nu-mi pot închipui cum a reuşit.

La asta, Chase trebuia să se gîndească el singur. De fapt, fusese sedus odată, de către o fată din liceu extrem de ingenioasă. Îl scosese din minţi, flirtînd, iar apoi purtîndu-se ca şi cum n-ar fi interesat-o deloc, atunci cînd el muşcase momeala. Dansul lor de împerechere durase săptămîni de-a rîndul, pînă ce o încolţise finalmente în sala de sport. Fusese una dintre cele mai fierbinţi experienţe ale adolescenţei lui.

– Cum a făcut-o? întrebă din nou Annie.

Chase luă paharul cu vin, privind razele trandafirii ale soarelui ce-i pătrundeau adîncimile de chihlimbar, înainte de-a ridica ochii pentru a-i înfrunta privirea nerăbdătoare.

– M-a făcut să cred că o seduceam eu pe ea.

Capitolul 5

Appaloosa-ul fornăi uşurel, în timp ce Chase îi potrivea chinga şeii. Plesni uşurel pe coastă calul cel masiv, apucă hăţurile şi era gata să sară-n şa cînd auzi vocea lui Annie strigîndu-l:

– Chase!

Se întoarse, pentru a o vedea coborînd treptele din faţa verandei, cu biciul în mînă.

– Mă gîndeam că poate ai nevoie de ăsta, spuse ea, grăbindu-se spre micul ţarc unde Chase îi ţinea pe Smoke şi cele două iepe.

Ajunse la el, cu răsuflarea tăiată şi părînd foarte mulţumită de sine însăşi că-l prinsese. Chase luă harapnicul, dînd din cap a mulţumire, conştient că Annie avea părul în neorînduială şi ochii împăienjeniţi. Părea că tocmai se sculase din pat, lucru probabil adevărat. Cu o jumătate de oră mai devreme, cînd ieşise el din

casă, dormea. Observase cu acest prilej că pătura îi alunecase de pe trup, dar hotărîse, cu înțelepciune, s-o lase unde se afla, pe jos. Mai remarcase şi poziția în care dormea, încovrigată ca un pisoi.

Trecuseră două zile din seara cinei cu *fiambre,* iar acum, aşa cum stătea Annie cu privirea ridicată spre el, în aşteptare, nu putu evita să observe alte cîteva lucruri, inclusiv faptul că pe sub puloverul descheiat n-avea decît cămaşa pe care-o purta zi şi noapte şi sub duş.

– „Virtutea este propria sa răsplată?" întrebă, citind cuvintele brodate în țesătura ce-i acoperea sînii.

Annie privi în jos.

– A, da, asta. Înseamnă...

– Ştiu ce-nseamnă.

Femeia ridică ochii, înfuntîndu-i privirea timp de cîteva secunde, lucru cu care Chase nu era obişnuit din partea altor oameni. Bărbați şi femei deopotrivă, îndeobşte se pierdeau în fața privirii lui, sau cel puțin aveau bunul-simț să arate stingheriți, iar faptul că Annie n-o făcea îi trezi un fior. În sfîrşit vorbi, dar în mod tipic pentru ea, ceea ce spuse nu era deloc lucrul pe care se aşteptase să-l audă în acel moment.

– Nu pot veni şi eu cu tine azi, Chase? îl întrebă. Numai de data asta.

Arătă spre iapa murgă aflată în țarcul din spatele lor.

– Fire şi cu mine sîntem deja prietene şi n-am să-ți stau în drum.

Ceruşe aproape zilnic să-l însoţească, dar Chase refuzase categoric, din multiple motive. De astă dată, singurul care-l opri să spună „nu" imediat fu ciobănescul, Shadow. Cîinele se parcase lîngă Annie şi scheuna încetişor, ca pentru a spune că era de partea ei.

– Îmi pare rău, Roşcato, răspunse, în sfîrşit, Chase. Azi fac rondul de siguranţă pe ferma McAffrey. Dacă se-ntîmplă ceva, nu ştiu ce-aş face cu tine.

Oţelindu-se împotriva expresiei prăbuşite, Chase sări pe cal, fluieră cîinele şi porni. Abia cînd ajunse la marginea luminişului observă că Shadow nu lipăia pe lîngă el. Opri calul şi se răsuci în şa, surprins să-l vadă pe dulăul Border aşezat în continuare lîngă Annie. Amîndoi păreau un cuplu de personaje dintr-o schiţă de Norman Rockwell.

– Vino, băiete! strigă peste umăr Chase, dar Shadow nu se clinti; Chase îşi dădu pălăria pe ceafă, privindu-i încruntat pe amîndoi. Ce-i faci cîinelui? răcni el la Annie.

Femeia ridică din umeri, ca pentru a spune „Nimic".

Chase chemă din nou cîinele, de mai multe ori, însă Shadow rămînea încremenit ca o statuie. Nedumerit, Chase întoarse calul şi porni spre buclucaşa pereche, oprindu-se la vreo şapte metri de ei.

– Cred că Shadow încearcă să spună că formăm o echipă, zise Annie, bătînd uşurel cîinele pe cap. Dacă-l vrei pe unul din noi, ne iei pe-amîndoi.

– Ăsta-i şantaj, murmură Chase, incapabil să-şi ascundă incredulitatea din glas. Duse automat mîna la şi-

retul subţire de piele care ţinea biciul legat de oblîncul şeii, şi imediat se întrebă ce naiba avea de gînd. Nimeni nu dădea cu biciul în personajele lui Norman Rockwell. Numai dacă-l chema Simon Legree. Îi privi mult timp pe amîndoi, dorindu-şi ca trăsnetul să lovească acolo unde-ar fi adus cele mai mari foloase. Dar cerul nici nu se înnora măcar, şi, în sfîrşit, se resemnă cu ideea că, probabil, Annie Wells îl avea şi pe Dumnezeu de partea ei. Femeia asta nu lupta cinstit.

– Uf, la dracu' cu toate, exclamă el brusc. Du-te înăuntru şi pune pe tine nişte haine. Dar dacă se întîmplă vreo belea în timpul plimbării ăsteia, ţi-am făcut fundul praştie, domnişorico.

Puţin mai tîrziu, mergeau toţi trei alături, ca o singură familie mare şi fericită. Abia acum îşi aminti Chase de un tablou desăvîrşit al lui Norman Rockwell, unde mama şi potaia aveau chipurile luminate de-o plăcere tainică, tata părea ursuz şi toţi trei ştiau de ce. Pînă şi caii păreau să împărtăşească gluma.

Chase încercă să se convingă că făcea bine lăsînd-o pe Annie să-l însoţească, dar nu era deloc o sarcină uşoară. În cele din urmă, decise că poate merita osteneala s-o tragă după el, dacă asta-i dădea o ocupaţie şi-i lua gîndul de la afacerea aia cu seducţia care-o preocupa în ultima vreme. Îi pusese întrebări de căpătîi despre bărbaţi, femei şi sex, niciodată pe ton de flirt, mai mult cu concentrarea intensă a cuiva hotărît să înveţe.

Dar Chase n-avea nevoie să-şi facă griji pentru Annie în acel moment. Era într-adevăr ocupată. Niciodată nu mai călărise, iar el nu-i dăduse decît cîteva instrucţiuni superficiale. Îi spusese să şadă pe cal ca o furculiţă, trupul ei reprezentînd coada acesteia, iar picioarele, cei doi dinţi. Cu acest lucru în minte, Annie îşi dădea toată străduinţa să imite o ustensilă de bucătărie, dar se simţea ciudat şi stîngaci, cu o asemenea namilă mişcîndu-se sub ea. Parc-ar fi fost o furculiţă de salată înfiptă într-un ditamai biftecul.

Pînă la urmă, prinse destul de repede şpilul statului pe cal şi curînd se legăna comod în şa, plină de-o senzaţie de împlinire, în timp ce savura peisajul. Poalele colinelor din Wyoming se deosebeau enorm de luxurianta pădure tropicală unde vegetaţia era impetuos dezvoltată şi înăbuşitor de deasă. Aici, mesteceni, sălcii şi plopi cu ramuri suple se unduiau graţios în aceleaşi brize care măturau pajiştile înverzite şi răscoleau iarba verde, ca merele, a păşunilor. Totul era atît de măreţ şi însufleţitor! „S-ar putea să-mi placă aici", îşi spuse ea.

Pînă şi Shadow părea energizat de ziua frumoasă şi însorită. Zburdalnic ca un căţeluş, fugărea fluturi şi alerga împrejurul cailor, lătrînd. Annie îl privea din cînd în cînd pe Chase, în căutarea vreunui semn că se mai destindea şi el cît de cît. Bărbatul însă rămînea tăcut şi închis în sine, pînă cînd Shadow făcu greşeala să-şi înţepe nasul într-un cactus-broască şi sări înapoi cu un schelălăit mirat. Auzind rîsul scăzut şi răguşit al lui

Chase, Annie îi aruncă o privire şi, un moment, ochii li se întîlniră.

Avu impresia că o străbătea un curent electric, în timp ce Chase îi susţinea privirea. Senzualitatea naturală a zîmbetului său îi tăia respiraţia şi, fără să-şi dea seama de ce făcea, opri calul, privindu-l pe Chase cum se îndepărta pe Appaloosa-ul său. Cu pălăria *Stetson*, neagră şi prăfuită, dată pe ceafă şi vesta din piele de căprioară, stînd întinsă peste umeri, călare pe uriaşul animal, contura o figură a puterii. Faptul de a-l privi, trezi înlăuntrul lui Annie o senzaţie disperat de stranie. Relaxată şi caldă. Caldă de să se topească. Chase aruncă o privire peste umăr.

– Vii, domnişorico?

Annie simţi un spasm în stomac, ca şi cum Chase ar fi smucit de-un pripon legat de organele ei vitale. Nu fusese sigură că-i plăcea s-o numească domnişorică, atunci cînd o făcuse pentru prima oară. Acum însă, începea să-i placă.

La vremea cînd ajunseră pe păşunea din răsărit a ranch-ului McAffrey, Chase revenise la treburile lui, prevenind-o pe Annie să-şi ţină calul sub control şi poruncindu-i lui Shadow să-nceteze cu zbenguielile.

– Vacile cu coarne lungi pot fi imprevizibile, spuse, arătînd spre cireada care păştea în iarba înaltă ale cărei valuri se rostogoleau înaintea lor. N-ar fi bine să le speriem şi să declanşăm o debandadă.

În timp ce călăreau pe lîngă zona îngrădită, Annie observă că Chase îşi odihnea, ca din întîmplare, mîna

pe coada biciului, cam la fel cum ar ține mîna un pistolar pe lîngă teacă. În cele din urmă, curiozitatea o făcu să pună o-ntrebare pe care-o avea în minte de cînd îl întîlnise.

– De ce foloseşti un bici, Chase? E o armă atît de neobişnuită...

– Rezolvă treaba cu mai puține pagube, explică el, zîmbind misterios. De exemplu, pot dezarma un om fără să-l omor... sau să dezbrac o femeie fără s-o ating.

Annie îşi opri din nou calul. Se holbă la el uimită, cu vîrfurile degetelor tremurîndu-i uşor, în timp ce trăgea de căpăstru.

– Nu te cred.

– Că aş dezarma un om? îşi struni Chase calul, întorcîndu-se s-o privească. Sau că pot dezbrăca o femeie?

– Partea asta, femeia.

Îl văzuse efectiv dezarmînd un om în Costa Brava, aşa că n-o putea pune la îndoială.

– Vrei o demonstrație?

– Nu!

Dar Chase scotea deja de la oblînc harapnicul făcut colac şi-şi îndemna calul de-a latul cărării pe care tocmai o parcurseseră, spre o pajişte neîngrădită, plină de flori. Annie îl urmă fără tragere de inimă, conştientă că se îndepărtau oarecum de cireadă.

Din mers, Chase desfăşură biciul în urma sa, lăsînd şfichiul împletit din piele să se tîrască pe pămînt

ca o frînghie desprinsă. Dar şarpele de piele netăbăcită nu sună ca o funie, cînd îl repezi brusc în sus, într-un puternic arc fluid, pocnind în aer.

Plesnetul ţiuitor o electriză pe Annie. Era atît de ascuţit şi iritant pentru nervi, încît avu impresia că se sufoca. Fulger negru, îşi spuse. Putea el pretinde cît voia că obiectul acela ar fi inofensiv, că ei i se părea ucigător de-a dreptul. Cel puţin, putea fi recunoscătoare pentru un lucru. Nu făcea demonstraţia pe pielea ei!

Dincolo de Chase şi Appaloosa-ul care sforăia, un petec de margarete sălbatice se legănau în vînt, fîlfîind din delicatele lor petale albe. Annie privi, cu fascinaţie ezitantă, cum Chase trăgea biciul înapoi. „Rogu-te, fă să-l pună acum la loc", spuse ea în gînd. Cînd colo, Chase abătu şfichiul într-un nou arc de mişcare cu recul, năucitoare.

A doua zvîrlitură o uimi şi mai mult decît prima. Biciul se cabră ca o cobră gata să se repeadă, după care fulgeră la firul ierbii, vîjîind spre ţintă. Cu precizie chirurgicală, reteză net o margaretă, secţionînd tulpina la bază. Annie privi cu uluire mută cînd Chase sări de pe cal şi culese floarea, revenind apoi la ea. Avea ochii umbroşi şi senzuali, încărcaţi de subtili curenţi erotici.

– Îţi plac florile? o întrebă.

Clătină din cap, într-o reacţie instinctivă care nu avea nimic de-a face cu plăcutul sau neplăcutul florilor. Părea doar cel mai înţelept răspuns din împrejurările

date. Chase se apropie totuşi de ea, oferindu-i margareta.

– În părul tău o s-arate mai bine decît într-al meu.

Annie o luă cu un gest maşinal, strecurîndu-şi-o după ureche şi reuşind să surîdă. Orice, numai să nu-l nemulţumească pe omul cu biciul.

– Vrei să descaleci? o întrebă el. Să-ţi mai dezmorţeşti picioarele?

Nu era deloc sigură ce voia să facă, dar ideea de-a sta pe pămînt ferm părea întrucîtva mai încurajatoare.

– Te pricepi de minune cu chestia aia, spuse ea cu oarecare întîrziere, îngăduindu-i s-o ajute să coboare din şa. Cu biciul, adică.

Îşi petrecu piciorul pe deasupra şeii şi lunecă spre pămînt, cu faţa la el, înfiorîndu-se la atingerea mîinilor lui pe talie, cînd o prinse şi o depuse jos. Hainele li se frecară, Chase ţinînd-o astfel un moment, înainte de a-i da drumul. Nu trebuia decît să stea nemişcată şi avea să se găsească mai aproape de el decît fusese toată săptămîna! Şi exact acolo unde dorise dintotdeauna să se afle. *Aşa că stai locului, Annie,* îşi spuse.

– Doamne, da' cald e azi, nu-i aşa? rosti ea, simţind umezeala de sub gulër; fără a ridica privirea, se retrase dintre Chase şi cal, cel mai încins loc din toate. Sînt udă leoarcă, după atîta călărie.

Chase îi împrumutase o cămaşă de-a sa de bumbac, intrată la apă după atîţia ani de spălături, iar Annie o purta pe sub puloverul de cardigan descheiat. Se preocupă să-şi scoată puloverul, înnodîndu-şi-l în jurul

mijlocului, după care îşi făcu vînt cu mîna, aruncîndu-i lui Chase o privire.

– Nu ţi se pare că-i cald?

O privi tăcut. Sub *Stetson*-ul înclinat, ochii lui erau negri ca fumul şi vag intrigaţi. Era oare asta privirea lui pentru trecutul-la-fapte? se întrebă, simţind că roşea şi se înfierbînta şi mai tare. De ce Dumnezeu se purta aşa deodată ca o şcolăriţă îndrăgostită? De ce tocmai acum?

– Probabil ar trebui să porţi o pălărie, cu soarele ăsta, răspunse el, scoţîndu-şi *Stetson*-ul şi răsfirîndu-şi părul negru, ondulat. O să te arzi, domnişorico.

Îi trînti pe cap pălăria lui, care, dacă n-ar fi fost volumul părului, i s-ar fi lăsat pînă pe nas. Simţindu-se cam caraghioasă, Annie şi-o potrivi, în timp ce Chase îngenunchea să-şi ia biciul.

– Asta pare că te face să fii cam nervoasă, spuse, în timp ce încolăcea şfichiul de piele. Poate-ar trebui să-nveţi cum se foloseşte.

– Nu, mulţumesc.

Nu voia să se-atingă de harapnicul ăla. În viaţa ei nu mai fusese atît de sigură de un lucru. Agilitatea lui cu arma o iritase, nici nu-ncăpea-ndoială. Dar nu era numai atît. Simţea o frică aproape instinctivă şi n-ar fi fost surprinsă ca aceasta să aibă legături cu asemănarea dintre aspectul biciului şi reptilele veninoase din pădurea tropicală. Niciodată nu se deprinsese cu ameninţarea unui şarpe de junglă, încolăcit, fie pe pămînt, fie în înaltul copacilor.

– Cred că-ți voi urma sfatul și-am să-mi dezmorțesc picioarele, spuse ea, cu vocea coborîndu-i la nivelul scăzut cu care vorbea în mănăstire. Poftim, pe asta poți să ți-o iei înapoi.

Îi dădu pălăria și întoarse spatele privirii lui întrebătoare, îndepărtîndu-se pe pajiște.

– Ți-aș putea arăta cum să pocnești cît ai zice pește.

– Nu...

Chase tăcu un moment, apoi glasul său răgușit o prinse, mîngîietor.

– N-ajută la nimic să fugi de unele, de altele, Annie. Te-ajung întotdeauna, într-un fel sau altul.

– Nu fug, replică ea. Merg.

Inima-i bătea cu o forță stranie, amețitoare, în timp ce se prefăcea răpită de florile care alcătuiau pe covorul de catifea verde al pajiștei o panoramă în toate culorile curcubeului.

– Ce minunate sînt! exclamă, îndreptîndu-se spre un pîlc de căldărușe ce se desfăceau în evantai alături de margarete.

– Annie.

Îi strigă numele într-un mod care-o făcu să înlemnească în timp ce îngenunchea să admire florile.

– Ce-i cu tine? întrebă el.

– Nimic...

– Atunci întoarce-te, vorbește-mi.

Glasul lui trăgea de ea irezistibil, din nou priponul acela legat de organele ei vitale.

– Lasă-mă-n pace, îl imploră, încet. Vreau doar să culeg cîteva flori.

– Annie... A doua oară nu te mai rog.

Mîna începu să-i tremure, în timp ce se încăpăţîna să nu-l ia-n seamă, îngenunchind să culeagă floarea. Şi atunci, simţi ceva atingîndu-i uşurel spatele. Un trosnet întîrziat o făcu să se ridice, dreaptă, iar cînd privi în jos, observă că puloverul îi dispăruse de pe talie. Se răsuci, pentru a-l vedea pe Chase legănînd veşmîntul în vîrfurile degetelor, cu coada biciului ţinută lejer în mîna dreaptă.

– De ce-ai făcut asta? întrebă ea.

– Ca să-ţi atrag atenţia.

Aruncă puloverul peste oblîcul şeii iepei.

– De ăsta ţi-era teamă, Annie? De bici? N-ai nici un motiv.

Părea un fel de desperado, cu părul negru, fluturînd în vînt şi batista neagră legată larg la gît. Asimilîndu-i dintr-o dată înfăţişarea, Annie se pomeni că ochii-i erau atraşi de poziţia lui, cu un picior îndoit şi blugii decoloraţi întinşi strîns peste coapse.

– Cum să n-am motive? replică ea, ducîndu-şi o mînă la talie, unde avusese puloverul. Biciurile sînt periculoase. Pot răni oamenii.

– Nu biciul ăsta.

Ochii lui îi trecură peste sîni, zăbovind un moment acolo.

– Ţi-aş putea descheia fiecare nasture de la cămaşa pe care-o porţi şi n-ai simţi nimic.

Annie făcu un pas înapoi, cu gîtlejul contractîndu-i-se dureros.

– Asta-i o nebunie. N-ai fi-n...

– Uşurel, acum, o întrerupse el, scuturînd biciul în altă parte. N-am să-ţi fac nici un rău. Ajunge doar să stai absolut nemişcată.

– Nu! Chase, nu! ţipă ea, în timp ce Chase trăgea coada biciului înapoi.

– Annie! *Stai nemişcată!*

– O, Doamne!

Închise ochii, îngrozită, în timp ce el ridica braţul şi fulgerul negru trosnea în aer, la mare înălţime deasupra capului ei. Începu să tremure, unda de şoc străbătîndu-i trupul ca sarcina electrică a unui trăsnet. Iar apoi urmă un şuvoi ce suna ca o apă vuindu-i pe la urechi.

Exact în clipa cînd deschise ochii, Chase lovi din nou cu biciul, de astă dată ţintind spre ea, iar Annie simţi o căldură şi o putere mai presus de orice închipuire, cînd şfichiul i se încolăci uşor pe mijloc şi o smuci înainte. Un urlet i se înecă în gît.

– Uşurel, Annie. N-ai nimic.

Ecoul glasului său răsuna din depărtare, parte a tunetului, în timp ce se apropia de el poticnită, trasă de puterea biciului şi de-o altă înfricoşătoare forţă ce vuia printr-însa ca un vînt de furtună. Priveliştea se înceţoşă, iar ochii negri ai lui Chase îi pătrundeau conştiinţa, singurul lucru pe care-l mai putea vedea în momentul acela. Annie se agăţă de cordonul din piele

ca de o funie de salvare, aplecîndu-se înainte, pe cînd el continua să tragă.

– Nu te lupta cu biciul, Annie. O să se strîngă şi mai tare.

Cînd ajunse lîngă el, tremura, pe jumătate îmbătată de torentul de adrenalină ce i se revărsa năvalnic prin organism. Biciul slăbi, lunecînd pe jos, şi ar fi lunecat alături de el şi ea, dacă n-o prindea Chase.

– Uite, te-am prins, spuse el, luînd-o în braţe. Ţine-te de mine.

Se agăţă vlăguită, doar vag conştientă de muşchii încordaţi şi puterea lui masculină şi de conturul longilin al trupului, în timp ce se lipea de el. Ce mai căldură, îşi spuse, îmbibîndu-se cu fierbinţeala pe care-o emana făptura lui. Ce binecuvîntată putere. Ştia că ar fi trebuit să fie supărată, furioasă chiar, că o speriase cu atîta deliberare, dar n-avea energie pentru aşa ceva. I se supsese ultimul dram de energie din trup. Nu-i mai rămăsese decît o cutremurătoare nevoie de-a fi îmbrăţişată, de-a fi învăluită în braţele lui ocrotitoare. Treptat, deveni conştientă de felul cum îl privea, de bătăile inimii şi respiraţia lui, de muşchii pietroşi ai coapselor şi oasele bazinului său. Dar, mai presus de orice, se desfăta cu felul în care-o cuprindeau braţele lui, unul ţinîndu-i umerii, celălalt petrecut strîns pe după mijloc. În doar cîteva momente, puterea îmbrăţişării lui egalase zdrobitoarea, aparent distrugătoarea putere dinlăuntrul ei, pentru a începe apoi s-o supună.

– Stai cuminte, spuse Chase, mîna lui strîngîndu-i

capul la piept şi mîngîindu-o pe păr. N-ai păţit nimic, domnişorico. Nimic n-ai simţit, nu-i aşa?

– Nu-mi plac biciurile, murmură Annie, cu un suspin în voce.

– Îmi dau seama. Iartă-mă că te-am speriat.

– *Să te iert?*

Ridică ochii spre el, dorindu-şi cu fervoare să-şi fi putut aduna cît de cît furia, destul doar cît să-l înjure puţin, vreo cîteva cuvinte pe patru litere, răcoritoare pentru suflet. Surorii Maria Innocentia nu i-ar fi plăcut, dar ea se afla la mii de mile distanţă. Cîtă vreme Chase, nu. Nu, mai mult ca sigur că nu era atît de departe. Doamne, prezenţa lui, atît de-aproape, atît de senzuală, era pe cale s-o doboare pe Annie. Avea ochii negri precum cărbunele. Iar trupul îi era minunat de tare la atingere. Şi-atît de-al dracului de mare. Poftim, îl drăcuise.

– Voiam să vezi că n-ai nici un motiv de teamă, explică el. Dar n-ai vrut să stai nemişcată destul timp. Credeam că o mică demonstraţie ar fi cel mai rapid mod de-a te linişti.

Annie clătină din cap.

– Data viitoare să nu te mai aprinzi atît de iute pe ideea liniştirii mele, mulţumesc.

Păru amuzat, pe cînd îi studia expresia.

– Ce vorbeşti, fato? Te-am grăbit, zici? Dacă-mi amintesc corect, data trecută, cînd am vrut să încetinesc treaba, păreai dezamăgită.

„Data trecută“ fusese chiar prima lor întîlnire, îşi

dădu Annie seama, probabil momentul cînd ajunseseră cel mai aproape de-a face efectiv dragoste. În ziua aceea, Chase îi spusese că voia să facă dragoste cu ea. Exact aceste cuvinte le rostise, iar Annie n-avea să-i uite niciodată fiorul aspru din voce, sau căldura gurii peste a ei.

– Păi atunci, poate-ar trebui doar să-i dai înainte..., vocea i se frînse, tremurătoare, şi să mă grăbeşti...

Ochii lui se întunecară, conştienţi în chip fierbinte de înţelesul spuselor ei.

– Nu mă ispiti, miss Annie, o avertiză, cu degetele muşcînd-o în carnea şoldului. S-ar putea să nu-ţi placă ceea ce-o să capeţi.

– O să-mi placă. Promit.

Secundele fulgerau pe lîngă ei, fiecare cît o eternitate arzătoare, în timp ce Chase continua s-o privească. Îşi arcui mîna spre beregata ei, răsfirînd degetele, cu cel mare mîngîindu-i linia feţei.

– Mă-ntreb dacă ştii ce ceri, şopti el scrîşnit, ridicîndu-i bărbia.

Annie scoase un mic sunet, cînd Chase se aplecă s-o sărute. Dar nu era un geamăt, nici măcar un oftat. Imperceptibilul scîncet îi izvorîse drept din suflet şi era dulce şi uşor înfricoşat:

– O să-mi placă, repetă ea în şoaptă, în timp ce buzele lui le-atingeau pe-ale ei. Promit...

Aerul se revărsă şuierînd din pieptul lui Chase, iar braţele lui se contractară împrejur, lipind cele două trupuri. Annie simţi dintr-o dată că era îndrăgostită de

el, şi era un lucru minunat. Voia să-l atingă, să-şi încîlcească degetele în părul lui şi să-l sărute la rîndu-i. Dar nu se putea mişca. Vibra prin lăuntrul ei ceva scînteietor de fierbinte şi de un erotism exagerat, făcînd-o să tînjească dureros după extazul iubirii lui tari, tari de tot.

Sărutul deveni mai profund, preschimbîndu-se într-un lucru miraculos. Annie se agăță de el fără să mai judece, cînd deodată Chase se desprinse, cu răsuflarea fierbinte pe buzele ei întredeschise. O clipă mai tîrziu, aceeaşi respirație aspră şi arzătoare răsuna lîngă urechea ei.

– Annie, ascultă. Auzi? Cai... Vine cineva.

Cai? De ce voia s-asculte nişte cai? Ea nu voia altceva decît să fie mai aproape de el. Voia să se arunce la pămînt, să-şi sfîşie amîndoi hainele şi să facă dragoste. Chiar atunci şi-acolo.

– Annie, fă cum spun eu şi nu pune întrebări.

O ținea la distanță, brutalitatea lui străpungîndu-i euforia.

– Ia-o pe Fire şi ascundeți-vă sub copaci. Mă auzi? Repede!

Femeia reacționă automat, îndepărtîndu-se de el poticnită, cu mîna spre hățurile iepei. Dar, în timp ce-o trăgea pe Fire de căpăstru, se opri brusc. Nu-i păsa nici de s-ar fi năpustit asupra lor Cei Patru Cavaleri ai Apocalipsului. Trebuia să afle un lucru.

– Chase? spuse, surprinzîndu-l în timp ce-şi culegea *Stetson*-ul de pe jos. Ai fi putut-o face? Ai fi putut

să mă dezbraci cu biciul?

Chase îşi trînti pălăria pe cap şi o bătu să şi-o îndese, cu un licăr în ochii săi negri.

– Sînt eu bun, dar nu chiar în halul ăla.

Peste cîteva momente, ascunsă după un desiş de stejari uriaşi, Annie privi cum soseau trei călăreţi, cu caii tropotind şi pufnind de efort. Omul din frunte, un bărbat solid, cu mustaţă, îi oferi lui Chase descurajatoarele detalii ale unui nou furt de vite. Annie reuşi să înţeleagă, din conversaţia lor, că era şeful de echipă al fermei McAffrey.

– Au lovit păşunea de nord, spuse şeriful. Se pare că s-a-ntîmplat în timpul nopţii trecute.

Chase puse cîteva întrebări succinte, apoi îi spuse omului că aveau să se reîntîlnească pe păşunea din nord.

– Calului meu i-a intrat o piatră-n potcoavă, explică el. Vin într-un minut.

După ce oamenii de la fermă plecară, Annie ieşi dintre copaci, trăgînd-o pe Fire după ea. Expresia gînditoare a lui Chase o vestea că era preocupat de acest ultim atac asupra fermierilor.

– Du-te-napoi la cabană, spuse el, ajutînd-o să încalece. Fire cunoaşte drumul. Ia cîinele cu tine şi staţi acolo pînă mă-ntorc.

Odată călare, Annie luă căpăstrul cu mîini nesigure.

– Cînd va fi asta?

– Cînd pun mîna pe ticăloşii vinovaţi de furt. Încep

să mă facă să fiu al dracului.

– Te-aş putea ajuta eventual? propuse ea. Am sentimentul că m-aş pricepe destul de bine la urmărirea tipilor ai dracului.

– Annie, cară-te, ripostă el arţăgos, aplicînd iepei o palmă. Dacă eram atent la ce-ar fi trebuit să fac, în loc să fiu atent la tine, poate la ora asta i-aş fi avut pe hoţi în mînă.

Annie întoarse calul şi porni, cu stînjeneala apăsîndu-i ca o povară grea gîndurile. Deşi ştia că din vînarea recompenselor îşi cîştiga Chase existenţa, pe moment ideea nu-i prea plăcu. Dacă era rănit? Sau lipsea zile, săptămîni întregi poate? Mai regreta şi bruscheţea cu care fuseseră întrerupţi tocmai cînd înregistrau asemenea progrese. Şi, dincolo de asta, se întreba ce-avea să facă în lipsa lui.

Ridică absentă mîna, atingînd floarea pe care şi-o pusese în păr, margareta culeasă de Chase pentru ea cu biciul. Părea un miracol că stătuse la locul ei, după atîta tevatură. Un zîmbet îngîndurat i se ivi pe buze, în timp ce-şi scotea floarea din păr, studiind-o. Zîmbetul se înteţi, pe măsură ce în minte i se contura o idee. Ştia exact ce voia să facă, odată întoarsă la cabană. Doar că nu era sigură dacă avea curaj.

Capitolul 6

– Am s-o fac, spuse printre dinți Annie. Își coborî degetul peste careul de geam prăfuit, lăsînd o dîră ce făcea copacii din fața cabanei lui Chase să pară loviți de trăsnetul osîndei biblice. Pînă şi strălucirea orbitoare a soarelui de dimineață, scăldînd colinele, era învăluită într-o pîclă cafenie.

– Trebuie s-o fac, continuă ea, întorcîndu-se de la fereastră pentru a privi priveliştea deprimantă din jur. Locul ăsta-i mai lugubru decît catacombele medievale.

Se învîrtise prin mica zonă de locuit a cabanei, uitîndu-se la pereții goi şi ferestrele murdare, pînă nu mai putuse suporta. Chase lipsea de două zile şi, în acest răstimp, încercase să-şi scoată din cap ideea nebunească ce i se instalase în creier, dar nu mai putea rezista.

Cîinele începu să latre, cînd Annie scoase cheile

maşinii din cîrligul de lîngă uşă.

– Îmi pare rău, Shadow, spuse ea. Nu te pot lua cu mine, băiete.

N-ar trebui nici măcar eu însămi să mă duc.

Abia cînd se urcă în *Bronco*, îi trecu prin minte că nu putea merge niciunde, în halu-n care arăta. Chase insistase cu încăpăţînare asupra faptului că nu voia să ştie nimeni că avea acasă o femeie şi, chiar dacă nu-i explicase de ce, Annie nu voia să facă nimic, nici măcar din greşeală, care i-ar fi putut pricinui şi alte probleme.

Cîteva clipe mai tîrziu, după ce operase cîteva modificări de ultim moment asupra propriei înfăţişări, reveni la volanul maşinii şi răsuci cheia de contact. Cutia de viteze scrîşni dureros, cînd Annie băgă în marşarier şi porni *Bronco*-ul cu spatele. Trecuse o bucată de vreme de cînd nu mai condusese, dar, din fericire, învăţase pe un schimbător manual, în cazul ei, un jeep militar ruginit care fusese abandonat lîngă mănăstire şi reparat chiar de către călugăriţe.

Odată ce Annie înscrise maşina pe drumul spre oraş, privi la imaginea reflectată în oglinda retrovizoare. Îşi vîrîse părul sub o şepcuţă cu cioc-de-raţă John Deere pe care o găsise într-o debara şi împrumutase o enormă jachetă militară veche, de camuflaj, care-i ascundea cu uşurinţă sînii. Se mai mînjise şi cu puţină funingine din sobă pe bărbie şi obraji, într-o tentativă de a se deghiza. Arăta mai mult a murdărie decît a barbă, dar se-ndoia că ar lua-o cineva din primul mo-

ment drept femeie. Cel mai probabil, aveau să creadă că era un tînăr fugar neîngrijit, căutînd de lucru la una dintre sondele de petrol din sudul oraşului, cel puţin, aşa spera.

Nu-i trebui mult timp ca să se deprinsă cu Ford-ul *Bronco* şi, după ce părăsi serpentinele strînse de la poala colinelor pentru iarba auriu-albicioasă a cîmpiilor, ajunse pe un tronson de şosea dreaptă, părînd nesfîrşită şi suprarealistă. Drumul era înconjurat din toate părţile de cîmp deschis, formînd o panoramă palidă, pîlpîitoare, ce reflecta lumina soarelui ca un iazoglindă.

Efectul era de-un hipnotism straniu, iar Annie într-o stare vecină cu transa, cînd o deşteptă o bruscă izbucnire de pîrîituri. Suna ca un radio prins între posturi.

– Vieru-Drumului? chemă un glas bărbătesc, străpungînd paraziţii. Eşti acolo, amice? Dacă da, atunci răspunde.

Zgomotul părea să provină din difuzorul unui aparat gen radio, instalat pe consolă. Annie observă un microfon şi-l ridică din furcă, apăsînd nesigură butonul roşu.

– Pe mine mă chemaţi? întrebă.

– Nu, fii sigură că nu, iubiţico, tărăgănă gros glasul bărbatului. Eu-s Hopalong. Care ţi-i toarta?

– Toartă? Asta ce-nseamnă?

La celălalt capăt al firului răsună un pufnet de rîs.

– Cucoană, unde-ai fost în ultimu' secol? Într-o mănăstire?

Annie dădu din cap, după care îşi aminti că trebuia să vorbească.

– Da, într-o mănăstire am fost. De unde-aţi ştiut?

– Ei, fir-aş al dracului! chicoti glasul. Ce fel de rablă conduci? Şi cu ce viteză?

Annie nu era sigură că ar fi fost bine să dezvăluie denumirea „rablei", dar privi vitezometrul şi ridică imediat piciorul de pe accelerator, la vederea numărului de mile pe oră cu care se deplasa.

– Obzeşcinci?! fluieră ascuţit omul. Tocmai ţi-am găsit toarta, iubiţico, eşti Călugăriţa Zburătoare.

Cuvintele următoare îi fură înecate într-un val de electricitate statică, întregul episod lăsînd-o pe Annie cam perplexă, dar totuşi zîmbind. Călugăriţa Zburătoare? S-ar fi zis că-i plăcea cum sună. Păcat că nu-i putea spune lui Chase.

Painted Pony apăru înaintea ei nu peste mult timp, cînd coti la o curbă. Toropitul orăşel de crescători de vite, întinzîndu-se în valea de dedesubt, avea forma unei limbi de pantofi, iar rîul scînteietor care-i definea hotarul de nord era mărginit cu sălcii graţioase şi mesteceni albi. Tot fundalul îl ocupau cîmpiile albe de salvie, arcuindu-se în sus spre nişte coline negre ca de cerneală, încît Annie nu le putea distinge detaliile nici chiar în lumina soarelui. Vrăjită de această viziune, îşi spuse că frumuseţea văii nu putea fi decît un semn că avusese dreptate să întreprindă această călătorie.

Evită să parcheze pe strada principală, hotărînd în schimb să ascundă *Bronco*-ul pe o alee, cu un cvartal

mai încolo. Pornind spre centrul oraşului, trecu pe lîngă un oficiu poştal ce părea părăsit, la fel ca redacţia ziarului *The Painted Pony Express-Gazette* şi clădirea cu stucaturi fărîmiţate a *Casei* de *Economii şi Împrumuturi*. Canicula şi nemişcarea aerului deţineau o greutate care-o duse pe Annie cu gîndul la siestele de după-amiază care reprezentau în Costa Brava un mod de viaţă.

Investigaţii ulterioare dezvăluiră o abundenţă de activităţi înăuntrul altor cîtorva stabilimente. Locurile favorite ale bărbaţilor păreau a fi frizeria şi Taverna Stridiei de Preerie, iar peste drum se întrunise un grup de femei, la salonul de cosmetică.

Stridie de preerie, medită Annie, în timp ce-şi începea căutarea unui magazin de galanterie. Nu cumva asta era delicatesa locală pe care-o pomenise Chase? Ce păcat că n-avea timp să guste o mostră! O jumătate de oră mai tîrziu, ieşea din magazinul universal al oraşului, cu două sacoşe pline de cumpărături. Îşi cheltuise economiile aproape pînă la ultimul cent, dar o entuziasmau perdelele galbene gata şi perniţele pentru scaune pe care le găsise. Mai cumpărase şi nişte covoare ţesute, pentru podeaua cabanei, un serviciu de veselă din ceramică pictată manual în culori vii şi o vază mare în care să pună florile de cîmp.

Sperînd să nu se înşele, îşi spuse că, odată ce Chase va fi văzut ce făcuse, avea să-i înţeleagă şi să-i aprecieze eforturile. Locuia de-atîta timp în cabana aia ca un mormînt, încît nici nu-şi mai dădea seama cît

era de deprimantă. Cineva trebuia să-i aducă în viaţă o tuşă de culoare. Trebuia să-i arate cum puteau merge lucrurile, odată ce se ivea o perspectivă favorabilă şi un strop de inspiraţie.

Ultimul popas îl făcu la farmacie. Chase nu avusese în vedere şi necesităţile ei personale cînd ieşise la cumpărături, deşi nici nu s-ar fi aşteptat la asta din partea lui. Presupunea că majoritatea bărbaţilor nu se gîndeau la asemenea lucruri, deşi n-avea cum s-o ştie cu adevărat. Propriul ei tată era atît de absorbit de bolile tropicale, încît plecase să cerceteze un nou germene al malariei exact în timp ce mama ei o aducea pe lume.

Desigur, Sarah Wells fusese şi ea doctoriţă, şi perfect capabilă să se descurce cu situaţia din punct de vedere medical. Dar Annie se întrebase întotdeauna cum de mama ei supravieţuise emoţional naşterii şi tuturor celorlalte greutăţi. Jungla era un loc îngrozitor, atît frumosă, cît şi cumplită. Era în acelaşi timp seducătoare faţă de simţurile omului şi pervers de neospitalieră faţă de viaţa lui.

Dar nu jungla era aceea care-i ucisese părinţii, îşi reaminti Annie, în timp ce ezita într-unul din culoarele farmaciei, privind gama vastă a medicamentelor moderne. Nu natura, ci oamenii. Centrele populate din Costa Brava erau focare ale războiului civil şi-ale insurecţiei care în cele din urmă invadase pînă şi jungla. Avanpostul părinţilor ei fusese vizitat de guerilleros ce pretindeau asistenţă medicală şi cînd părinţii ei refu-

zaseră să-i abandoneze pe indigenas, pacienții lor indieni, luptătorii de gherilă îi împuşcaseră. Numai cu ajutorul indienilor reuşise Annie să scape, refugiindu-se la mănăstire.

Încă o mai încerca groaza la gîndul teribilei absurdități a întregii situații, al aberanței desconsiderații față de viața omenească. Îşi adorase ambii părinți, şi le resimțea cumplit lipsa, chiar şi acum. Dacă o neglijaseră uneori, fusese o neglijare inofensivă, pe care în cele din urmă ajunsese s-o înțeleagă. Se simțeau chemați într-o misiune mai nobilă, salvarea vieților, eradicarea bolilor...

– O, scuzați-mă! spuse Annie, împiedicîndu-se, în clipa cînd un bărbat masiv se înghesui pe lîngă ea nerăbdător să ajungă la tejgheaua farmacistului. Impactul o smulse din meditație, readucîndu-i în minte motivul pentru care venise la farmacie. Găsi pe culoarul alăturat raionul de igienă feminină, dar abia cînd începu să aleagă cele necesare deveni conştientă în ce situație se vîrîse. Era îmbrăcată ca un tînăr derbedeu. Ce-aveau să spună, văzînd-o că se prezenta la casă cu şampon, săpun de față şi o cutie de şervețele sanitare?

Întrucît n-avea nevoie urgentă de şervețele, trecu la celelalte articole. Dar, în timp ce analiza nenumăratele sortimente de şampon, o distrase glasul scăzut al unui bărbat. Îi ajunse la ureche dinapoia umărului drept.

– Am nişte probleme cu instalațiile, dacă ştii ce

vreau să zic, şopti acesta. Îmi trebuie un pic de...

– Roto-rooting? propuse un al doilea chicotind.

Annie privi în jur, curioasă, şi-l văzu pe omul care se ciocnise de ea sfătuindu-se cu un farmacist, care tocmai îi recomanda o enormă sticlă de lichid albastru-cretos. În profilul clientului exista ceva familiar, dar pe Annie o interesa mai mult laxativul pe care-l avea în vedere. Dacă bea chestia aia, îşi spuse ea, n-avea să-i mai rămînă nici o instalaţie.

Omul refuză, de parcă ar fi auzit avertismentul tăcut al lui Annie. Iar apoi, se opri pe acelaşi culoar cu ea, pentru a inspecta cîteva soiuri de antiacide. Annie se pomeni privindu-l cu coada ochiului. Nu părea trecut de vreo treizeci şi cinci de ani, cam tînăr pentru a avea probleme digestive.

– Legumele şi fructele crude v-ar putea ajuta, sugeră, zîmbind cînd omul se întoarse spre ea. Privirea lui de mirare suspicioasă o făcu să ezite.

– Să m-ajute la ce?

– La instalaţii, răspunse ea calmă, preluîndu-i eufemismul. Fructele de mango îndeosebi sînt bune pentru activitatea peristaltică şi lubrifierea sistemului digestiv. Iar dacă doriţi un purgativ natural, încercaţi zeama de varză, sau rădăcinile de revent.

Indică raftul cu o mişcare a capului.

– Vă fac mult mai bine decît chestiile-astea, care omoară bacteriile folositoare, elimină vitaminele, înfundă pereţii intestinali şi...

– Stai aşa! ridică omul mîinile, copleşit. Mango?

Rădăcină de revent?

Annie îl încurajă cu o înclinare a capului.

– Chiar şi scoarţa de copac prinde bine. Din ce se găseşte-n America de Nord, cred că sminichia e cea mai bună.

Omul o privi cu fruntea încreţită, ca şi cum ar fi căutat să priceapă atît sfatul, cît şi pe sfătuitor.

– Lasă-mă să mă lămuresc de-un lucru, spuse el, scrutîndu-i înfăţişarea. Eşti fată, este?

Lui Annie i se înmuie inima, coborînd privirea spre sine însăşi. Uitase complet cum era îmbrăcată. Hotărî că era mai bine să nu mai continue cu cacealmaua.

– Ar putea fi ăsta secretul nostru? întrebă. N-aş vrea să afle lumea.

Expresia bărbatului dobîndi o viaţă a ei proprie, lunecînd între nedumerire şi neîncredere şi, în sfîrşit, incredulitate. Undeva în mijlocul acestor laborioase activităţi, Annie îşi dădu seama unde-l mai văzuse. Era şeful de echipă de la ferma McAffrey. El şi doi oameni de-ai săi raportaseră furtul de vite în ziua cînd ea şi Chase ieşiseră în patrulare. Noroc că n-o văzuse nici unul dintre ei.

– Pot să-ţi vînd un pont? întrebă el.

– Vă rog. Eu tocmai v-am vîndut unul.

– Dacă vrei să treci drept tip pe-aici, pierde ciocul-de-raţă, fă-ţi rost de-o pălărie de cowboy, nişte cizme, şi-un pic de tutun de mestecat. Pe urmă, dacă-ţi vorbeşte careva, tu doar dă din cap şi scuipă.

– O, vă mulţumesc, spuse Annie.

– Nici o problemă.

Îşi duse degetul la *Stetson*, luă o sticlă de licoare albastră-cretoasă şi se duse la comptoar.

Annie reveni spre rafturi, alegînd un şampon care făgăduia să-i transforme părul într-o splendoare mătăsoasă. Dă din cap şi scuipă. Pe-asta trebuia s-o ţină minte.

– E un miracol, spuse Annie încet, privind la transformarea ce se produsese în cabana lui Chase, de-a lungul cîtorva ore doar. Acum era într-adevăr comoda locuinţă rustică din închipuirile ei, şi căminul pe care nu-l avusese niciodată. Odată ce se pornise, făcuse curăţenie în duşmănie, ajungînd pînă şi să scoată totul din dulapuri şi să le curețe pe dinăuntru. Găsise prin dulăpioare şi sertare tot felul de ciudăţenii, inclusiv vîrfurile cozilor de cîine ale lui Chase din infanteria marină, postere cu delincvenţi urmăriţi de lege, o cursă de şoareci cu arcul netras şi o şopîrlă moartă. Şi praf, fireşte. Praf destul de vechi ca să fie preistoric, îşi spuse ea.

Mai găsise şi o fotografie giorsuită cu Chase, Johnny Starhawk şi Geoff Dias în zilele lor de mercenariat. Cei trei sărbătoreau undeva într-un bar, probabil prin vreun port străin, rînjind spre cameră şi închinînd paharele. Arătau tineri, nepăsători şi momentan veseli, cu uniformele lor militare, părul tuns perie şi ochelari negri de aviatori.

Studiind fotografia, Annie se simţi prinsă într-un vîrtej

al timpului. O readucea brutal înapoi în prima zi cînd îl văzuse pe Chase, înviind amintiri fulgerătoare ale tînărului erou necugetat care-i salvase viața. Nodul din gît i se dilată dureros, cînd întoarse fotografia și văzu însemnarea mîzgălită de Chase pe verso: „Prima misiune – Teheran, Iran – zece prozonieri americani salvați. Le-am dat la gioale!"

Trebuia să-și readucă aminte cu de-a sila să pună fotografia la loc și să-și termine treaba, dar chiar și după aceea imaginile dăinuiră, răscolind o tristețe ciudat de dulce.

Abia la sfîrșitul freneticei curățenii, cînd se odihni cîtva timp, își recăpătă complet energia. Revitalizată, agăță perdelele și legă pernițele pe scaunele din bucătărie. Mai distribui și covorașele pe podeaua proaspăt ceruită a living-room-ului, asemeni unor frunze de nufăr pe oglinda unui eleșteu. Iar apoi umplu cu flori de cîmp vaza, cafetiera albastră și cîteva pahare. Efectul era năucitor. Dacă o cabană putea avea față, aceasta ar fi zîmbit.

Singura cameră de care nu se atinsese era dormitorul lui. Se apropiase deja de dezastru pe cît de mult îndrăznea. Fusese însă ispitită. Chiar și-acum, după ce puse o supă spaniolă cu mirodenii să clocotească pe aragaz, în speranța că Chase ar veni poate pînă la ora cinci, rînduia argumentele împotriva investigării acelui întunecat sanctuar din afara camerei mari.

– Caritate, castitate, pietate *și* intimitate, își reaminti, invocînd patru dintre cele mai fundamentale

principii ale mănăstirii. Probabil nu marcase multe puncte în privința primelor trei, dar cel puțin celei din urmă îi putea arăta un strop de respect.

O oră mai tîrziu, după ce termină de mîncat porția ei de supă şi spălă vasele, Annie încă mai avea în față perspectiva întregii seri. Zăbovind la masa de bucătărie, sorbind din vinul ei de casă, avea impresia că dormitorul cel întunecos dobîndea o atracție aproape irezistibilă. Cu fiecare privire nevinovată într-acolo, parada de respect față de intimitatea lui Chase pierdea tot mai mult teren, pînă cînd în sfîrşit se transformă într-un joc-cu-frînghia psihologic, în care curiozitatea se opintea la funie şi trăgea respectul peste linia de demarcație.

„Doar o privire", îşi spuse. „N-am să trec dincolo de prag."

Shadow începu să latre cînd Annie se apropie de uşă, lucru care avu efectul de-a o face şi mai curioasă. Din prag, lucrurile păreau destul de normale. Se găsea acolo obişnuitul talmeş-balmeş de haine şi obiecte personale, plus un pat de alamă ce nu părea mult mai robust decît priciul de campanie unde dormea ea. Exista chiar şi o veche şa western, proptită pe-o capră de tăiat lemne, într-un colț. Dar nimic tainic sau sinistru, în afara faptului că nu se vedeau ferestre, ceea ce părea cam ciudat.

Tocmai se întorcea să plece, cînd îi atrase atenția o lucire metalică, în colțul îndepărtat al încăperii întunecoase. Nu urma un unghi drept, ca orice colț nor-

mal, iar suprafața sa aspră, inegală, avea ceva straniu. Partea aceea a peretelui părea să fie făcută din stîncă masivă. Remarcase, afară, că un colț al cabanei era lipit de colina granitică dinspre apus, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că s-ar fi putut ca faleza să fie integrată în construcția casei.

Nu putea distinge decît o uşă ce părea să ducă spre vreun beci subteran de furtună. Luciul metalic care-i furase ochiul aparținea, pesemne, lacătului. Fascinată, intră în cameră. Shadow, care scheunase tot timpul, izbucni imediat în lătrături.

– Şşşş, Shadow, îl mustră ea. Nu vreau decît să arunc o privire.

Încercă lacătul şi, spre surprinderea ei, acesta i se deschise în mîini. Fie-i corodase rugina piesele, fie nu fusese încuiat. Indiferent de motiv, părea o invitație să cerceteze. Lătratul lui Shadow deveni asurzitor, în timp ce Annie începu să tragă şi să împingă, forțînd uşa grea să se deschidă. Chiar dacă reacția cîinelui n-o înspăimîntase, întunericul cu miros de mucegai ce-o întîmpină dincolo de uşă avea toate şansele s-o sperie.

Tunelul, dacă de-aşa ceva era vorba, părea negru ca smoala, impenetrabil.

Se ghemui să-l calmeze pe Shadow, în timp ce încerca să ia o hotărîre. Bunul-simț o îndemna să pună capăt pe loc investigației, iar cîinele părea a fi de acord. Dar, pe măsură ce ochii i se adaptau la întuneric, reuşind să distingă că era o galerie adîncă, par-

dosită cu pietre, îşi dădea seama că trebuia să afle unde duce.

Un moment mai tîrziu, folosind chibriturile găsite lîngă sobă, începu să-şi croiască drum prin ceea ce părea a fi un coridor natural spre o cavernă calcaroasă mai mare. Nu se vedea nici o urmă de folosire recentă a grotei sau altceva care să indice scopul acesteia, iar Annie hotărî să se întoarcă, însă exact în clipa aceea zări un alt tunel, care pornea sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade față de primul. De astă dată, rezistă ispitei.

– Hai înapoi, îi spuse ea lui Shadow.

Scheunatul nervos al cîinelui accentua nemişcarea sinistră. În timp ce Annie se întorcea, observă că bățul de chibrit arsese periculos de mult. Flacăra îi frigea pielea, în timp ce moşmondea cu cutia, încercînd s-o deschidă.

– Au! țipă, simțind arsura. Cutia de chibrituri îi scăpă din mînă, bățul ars urmînd-o, pentru a cufunda caverna într-un întuneric de cerneală.

Cuprinsă de panică, Annie îngenunche, pipăind orbeşte cu mîinile după chibrituri. Simțea pămîntul umed şi rece ca gheața sub degete şi avu oribilul sentiment că urma să atingă ceva viu, ceva lunecos...

– Shadow? strigă, incapabilă să găsească cutia de chibrituri. Vino-aici, băiatule.

Cîinele ar fi putut găsi drumul înapoi.

– Shadow! Unde eşti?

Annie bîjbîi cu mîinile prin întuneric. Era ceva în

neregulă. În cumplită neregulă. Unde dispăruse cîinele?

Domnea o tăcere prea adîncă, iar mirosul umed al pămîntului mucegăit era de-a dreptul sufocant.

– Shadow!

Îi auzi lătratul, dar acesta suna slab, îndepărtat. Ridicîndu-se, pentru a porni într-acolo, simți argila cedîndu-i sub picioare. Pămîntul sfărîmicios o scuipă înainte, în neființă. Bătînd aerul cu brațele, Annie păşi în gol, rostogolindu-se în jos ca o piatră.

– Chase! zbieră ea, răsucindu-se, căzînd...

Chase înjură, îşi smulse puşca din teaca de piele, propti patul în umăr şi pompă patru gloanțe în succesiune rapidă. Abia dacă simțea puternicul recul al armei, izbindu-i muşchiul încordat şi osul călit. Cînd ultimul proiectil îşi atinse ținta, Chase expiră, lăsînd să se reverse din el tensiune şi frustrare în egală măsură.

Spulberase dracului toate cele patru cutii de bere goale, de nu mai rămăsese nimic. Se simțea puțin mai bine. Dar numai puțin.

Mai mare ruşinea că n-avusese în cătare un hoț de vite, îşi spuse, strunind calul în timp ce-şi băga puşca la loc în teacă. Umbla de trei zile, fără a găsi nici un semn al ticăloşilor ălora ce-i lunecau printre degete. Oricine-or fi fost, reuşiseră încă un număr de dispariție cu o sută de capete de vaci.

– Pe dracu', hoți, mormăi Chase. Sînt nişte vrăjitori.

Îşi îndemnă calul spre coline, iar marele Appaloosa necheză şi azvîrli din copite, repezindu-se la galop.

Chase se aplecă în vînt, lăsînd calul să alerge în voie şi savurînd şocurile line ale mişcării ce-i străbăteau tot trupul. Probabil că şi animalul avea tot atîta nevoie ca şi el să-şi descarce energia acumulată, şi puţine lucruri îi plăceau lui Chase mai mult decît goana puternică şi fluidă a unui cal sub el.

Goana tropotitoare îl relaxa, dar, în ciuda eforturilor de-a se lăsa pradă ei, de-a găsi o temporară uitare, gîndurile-i rămîneau îndreptate spre destinaţie. Nu şi le putea înfrîna, nu mai mult decît ar fi putut să înfrîneze animalul care pufnea dedesubt. Goneau tot înainte, Chase imaginîndu-şi cabana spre care se îndrepta şi femeia ce-l aştepta înăuntru. Nu reuşise să-şi mute gîndul de la ea nici un moment, în tot timpul călătoriei, întrebîndu-se dacă avea s-o mai găsească acolo după atîta timp. Iar acum, presimţea că nu.

Se prăvălise în viaţa lui într-un mod atît de nebunesc, încît Chase se aştepta pe jumătate să plece absolut la fel de rapid şi imprevizibil. Gîndul la dispariţia ei ar fi trebuit să-l umple de-o uşurare profundă, dar acum, pe calea întoarcerii, creştea în el un soi de nerăbdare... o dorinţă, aproape, de-a o revedea.

Ştia că ideile de acest soi erau primejdioase, dar, după cîte i se părea, cu cît încerca mai vîrtos să-şi stăpînească sentimentele faţă de ea, cu atît mai abitir acestea îşi reveneau la loc, elastice ca o ramură de salcie, aşa cum era şi ea. Gîndul la Annie îi bîzîise

nebuneşte prin cap toată dimineața, imagini pe care nu le putea înăbuşi... părul ei roşu, rebel, şi acea mică arcuire stranie din şaua nasului. Din cine ştie ce motiv neinteligibil, i se fixase în minte ideea de-a o săruta în acel loc, atingînd cu buzele mărunta aberație a trăsăturilor ei cu osatura altminteri armonioasă.

Dar cea mai vie, mai chinuitoare imagine, o înfățişa şiroind de apă în antreul cabanei lui. Aceea aproape că-l distrusese, bîntuindu-i creierii nopți de-a rîndul. Încă mai avea dureri pe dinăuntru, cu gîndul la cămăşuța aia transparentă, la mîinile lui atingîndu-i pielea umedă şi cuprinzîndu-i în căuşul palmelor umflătura moale a sînilor.

Chase întîmpină cu un geamăt voluptatea pură care îl năpădise. Coapsele i se strînseră pe greabănul tremurător al lui Smoke, îndemnînd calul înainte. Măcar o dată, voia să meargă cu Annie Wells pînă la capăt. Fără accese de leşin, fără semnale de alarmă, fără ieşiri bruşte din scenă. Fără nimic care să-l oprească! Voia s-o apuce şi s-o iubească şi să intre-n ea cît de adînc putea ajunge. *Era o pretenție prea mare pentru un bărbat disperat?* Doar o dată să se balanseze în leagănul fertil al şoldurilor ei, cabrîndu-se ca un armăsar scos din minți, revărsîndu-şi sămînța într-însa iar şi iar, pînă seca de tot.

Trase brutal de căpăstru, oprind calul cu o smucitură, în clipa cînd forța expresivă a gîndurilor îi făcu lumină în cap. Se învolbură praful, în timp ce Smoke dansa şi dădea din copite, nerăbdător să fie iarăşi lă-

sat liber, dar Chase îl ținea din scurt.

– Dacă există un Dumnezeu în ceruri, spuse el printre dinți, dacă există cît de cît milă în universul ăsta, atunci Annie Wells nu va mai fi acasă cînd ajung eu acolo.

Soarele privea pe furiș de după culmea colinelor, cînd Chase intră în luminișul unde stătea cuibărită mica lui cabană. Apropiindu-se, nu văzu nici un semn de viață înăuntru, dar era posibil ca Annie să nu se fi sculat încă. Era destul de devreme.

Sau primiseră rugăciunile lui răspuns?

Ușa cabanei zbură de perete și Shadow se repezi afară, în timp ce Chase descăleca. Se aplecă să salute animalul agitat, încercînd să-l calmeze în timp ce privea spre ușa deschisă, în căutarea lui Annie. Încă nu se zărea nici urmă, lucru care începea să-l nedumerească. După ce liniști puțin cîinele înnebunit, se ridică să desfacă chinga și șaua din spinarea lui Smoke. Avea să închidă calul în țarc, dîndu-i apă și mîncare mai tîrziu. Deocamdată, voia să intre în casă și să se lămurească.

– Ușurel Shadow, spuse, cînd schelălăiturile cîinelui deveniră peste măsură de ascuțite. Mă mișc cît pot de repede.

Aruncă șaua pe balustrada verandei, după care scoase frîul, lăsîndu-l să cadă la pămînt, în timp ce urca grăbit treptele și intra în cabană.

– Ce dracu'?

Se opri în prag ca trăsnit, holbîndu-se la flori, co-

voraşe şi perdeluţe... la o podea atît de lustruită, încît îi venea să-şi acopere ochii. O mînie rece îl cuprinse, cînd îşi dădu seama ce făcuse Annie. Îi transformase locuinţa într-o blestemată de sală mortuară.

– Annie? strigă, întorcîndu-se spre Shadow. Unde-i femeia asta?

Cîinele porni spre uşa dormitorului, scîncind, după care reveni lîngă Chase. Acesta ezită, ţintuit locului de către un laser de spaimă. Iar apoi îl urmă pe animalul cu ochi rugători. Uşa deschisă a hrubei fu primul lucru pe care-l văzu de cum intră în dormitor.

– O, Doamne, nu, murmură, cu inima bubuindu-i dureros în piept.

Capitolul 7

– Annie! o strigă Chase pe nume, în timp ce despica bezna tunelului cu fasciculul puternic al lanternei sale. Propriu-i glas răsuna cu un ecou tunător, acoperind orice altceva în afara lătrăturilor furioase ale lui Shadow. Aerul acrit al tunelului ardea nările lui Chase la fiecare inhalare, întreținîndu-i nervozitatea. Ajunse la cavernă, care părea goală, şi-i mătură circumferința cu raza lanternei. Dar, de îndată ce lumina căzu pe pămîntul de jos, văzu ce se întîmplase. Bulgării de argilă sfărîmată de pe marginea gropii căscate îi confirmau cele mai negre temeri. Căzuse înăuntru.

Inima lui Chase lovi dureros pereții pieptului.

– O, Doamne, Annie, nu... şopti el scrîşnit.

În timp ce Chase se apropia de buza gropii, Shadow păru să-şi iasă din minți şi trebui să facă toate eforturile pentru a-l împiedica să sară înăuntru. Fas-

ciculul lanternei pendula nebuneşte, Chase încercînd să-l dirijeze spre adîncurile tenebroase ale unui puţ adînc de aproape şapte metri.

Un geamăt slab îi atrase atenţia. Începu să caute sursa şi, cînd lanterna lumină în sfîrşit forma cocîrjată a lui Annie, Chase se lăsă să cadă în genunchi, uşurat. Stătea ghemuită într-un colţ al gropii, cu braţele atîrnîndu-i pe lîngă trup şi genunchii strînşi la piept.

– Annie? Ai păţit ceva?

Femeia se mişcă vlăguită, ca pentru a-şi aduna puterile să se mişte.

– Chase? murmură ea, ridicînd capul. Cînd îl privi, Chase văzu că avea faţa mînjită cu pămînt, arătînd la fel de jalnic ca în ziua cînd se rostogolise de pe colină, aterizîndu-i la picioare.

– Annie, ascultă-mă. Eşti rănită?

Încercă să vorbească, iar în ochi i se iviră lacrimi.

– Nu, răspunse ea cu voce frîntă, aspră. Nici o fractură cred, doar tăieturi şi julituri. Oh, Chase, unde ai fost? Mi-era teamă că n-ai să te mai întorci.

Chase avea senzaţia că era pe cale să i se frîngă inima-n piept. Nu putea nici măcar să-i răspundă, atît era de zguduit. Trecuse printr-o clipă aproape de panică, crezînd-o moartă sau rănită grav. Acum nu mai voia decît s-o scoată din groapă.

Peste cîteva momente, o ţinea cu un braţ şi urca scara de frînghie pe care o asigurase cu ţepi metalici.

Cînd ajunse în dormitor, o depuse pe patul lui şi se aşeză alături, dîndu-i la o parte părul de pe faţă şi

ştergînd-o de lacrimi cu degetele. Îl inunda o tandreţe care putea foarte bine să fie cel mai puternic sentiment din cîte-l încercase vreodată. Era atît de recunoscător că nu păţise nimic grav!

– Se pare că am un anume talent de-a cădea în cap, nu-i aşa? întrebă Annie după un moment, cu ochii ei albaştri, părînd şi mai intenşi în mijlocul feţei murdare şi brăzdate de lacrimi.

– Da' ricoşezi de minune, replică el, încercînd să nu zîmbească.

Surîse ea pentru amîndoi, cu puţină răutate.

– Unde duce tunelul ăla mîncător-de-oameni? Şi la ce foloseşte?

– Era aici cînd am cumpărat casa. După legendele locale, cabana asta a fost cîndva ascunzişul unor hoţi de cai. Galeria era calea lor de scăpare, dacă se împuţea treaba, iar puţul avea grijă de orice se încumeta să-i urmărească. Destul de bună momeală, mm?

Se pomeni că iar îi venea s-o mîngîie pe păr şi să-i spună lucruri la care niciodată nu se mai gîndise că i le-ar spune unei femei. Prostioare romantice care ţineau, poate, la idolii filmelor de matineu, dar în gura lui Chase Beaudine ar fi sunat nătînge şi stîngace.

– Te-ai înfuriat de ce-am făcut? îl întrebă ea deodată.

– Ce-ai făcut?

Părea atît de plină de speranţă, încît Chase ştiu că n-avea cum să se refere la căderea în groapă.

– Casa, felul cum am aranjat-o. Te-ai supărat?

– Nu...

Îi venea să verse, florile şi perdelele cu volănaşe erau, probabil, cele două lucruri pe care Chase le ura cel mai mult, după hoţii de vite. Dar nu părea să fie momentul potrivit pentru a i-o spune.

Annie îl apucă de mînă, strîngînd-o cu surprinzătoare forţă.

– Vrei să spui că ţi-a plăcut?

Vocea-i era înceată, slabă, confidenţială.

– Chiar?

– N-am spus asta.

– Dar nici nu te-ai înfuriat. Ai spus că nu te-ai înfuriat.

Chase încuviinţă fără tragere de inimă şi se trase mai înapoi, pe cînd Annie se ridică în capul oaselor, strîmbîndu-se şi scoţînd mici sunete de durere la adresa evidentelor lovituri de pe trup.

– Acum ce faci? întrebă el, neostenindu-se să-şi ascundă deruta sau răbdarea ce se apropia de limită.

Nu-i răspunse imediat, părînd să-şi concentreze toată energia asupra eforturilor de a-l ocoli, spre a coborî din pat.

– Vino cu mine, îl chemă, cînd în sfîrşit ajunse pe propriile-i picioare.

– Unde?

– Vreau să-ţi arăt ceva.

Chase se ridică, gemînd ca omul care-a stat prea mult în şa, îşi scoase vesta de piele, aruncînd-o pe pat, şi o urmă, întrebîndu-se ce naiba mai avea să

urmeze. Cînd ajunse în bucătărie, Annie stătea acolo cu uşile tuturor dulăpioarelor deschise, arătînd ca prezentatoarea unei emisiuni-concurs de la televiziune.

– Am cumpărat nişte vase pentru noi, Chase. Uite.

Vîrî mîna în dulap, scoase o farfurie din vraf şi i-o arătă.

– Sînt de teracotă smălţuită, pictate cu mîna. Nu-i aşa că-s frumoase?

– Vase? Pentru *noi?*

În timp ce-i repeta cuvintele, anumite posibilităţi tulburătoare începură să i se lămurească în minte.

– De unde-ai luat vasele, Annie? Şi toate celelalte chestii? Precis ai fost în oraş.

Annie puse farfuria la loc pe raft, cu nespusă grijă.

– Am dat şi eu o fugă.

Chase îşi simţea neîncrederea începînd să se încingă pe la margini.

– Cum ai ajuns acolo? Of, pe toţi dracii! Nu cu *Bronco*-ul meu?!

Îl privi, recunoscîndu-şi vina, dar nepărînd dispusă să-i accepte condamnarea din glas.

– Păi, da... Nu puteam merge prea bine pe jos.

– Ce-ai avut în cap, femeie?

– N-a aflat nimeni cine sînt. M-am deghizat în bărbat.

– A, nemaipomenit! replică Chase, încercînd să-şi imagineze spectacolul. O roşcovană travestită la volanul *Bronco*-ului meu. Grozavă privelişte trebuie să fi fost pentru cei din oraş.

Annie trase aer în piept, părînd că-şi pierde răbdarea.

– Am ascuns maşina pe-o alee. Nu m-a văzut nimeni la volanul ei.

Chase se răsuci, tot mai incredul cu fiecare moment, pe măsură ce se gîndea la ce făcuse femeia asta cu casa şi inima lui. Ca să nu mai vorbim de viața lui din ultimele zile. Era o dinamită umană, sfărîmînd tot ceea ce considera el important, doborîndu-i zidurile fortăreței.

– Ți-am spus să nu-ți bagi nasul în treburile casei, nu ți-am spus? Ți-am spus să nu te-amesteci în problemele mele. Ce dracu-ai crezut că făceai?

– N-am vrut decît s-o înveselesc puțin. Credeam că, odată ce-o vei fi văzut, avea să-ți placă.

– Să-mi placă? se enervă Chase. Nu ştii că nu poți să te vîrî în casele oamenilor şi să le rearanjezi tu viața? Da-r-ar dracii-n tine, femeie, n-ai avut nici un drept!

Annie începu să închidă uşile dulăpioarelor, la început încet, apoi din ce în ce mai repede. Cînd întoarse capul, în ochi îi scînteiau lacrimi.

– Am muncit zi şi noapte să aranjez locul ăsta, iar tu nu apreciezi nimic din ce-am făcut, nu-i aşa? *Nu-i aşa?*

Vocea ei înceată, rănită, îl sîcîia, dar clătină din cap, refuzînd să se lase atras şi mai mult în capcanele ei emoționale. Se- nfuria din nou şi, la dracu', îi plăcea senzația. Era de-o mie de ori mai bine decît teama pe

care i-o strecurase Annie în inimă cînd o crezuse moartă. Sau ideile-alea romantice prosteşti care-i veniseră în dormitor.

– Să apreciez? repetă el rar, încercînd să-i urmeze firul gîndurilor. Îmi furi maşina, mergi pînă-n oraş deghizată, îmi împuţi casa cu flori de nici n-o mai recunosc. Pe urmă, îţi bagi nasu-n dormitorul meu, te înfigi prin locuri unde n-ai nici o treabă, şi ca să le pui capac la toate nu lipseşte mult să te omori. Zi că-s o fiară insensibilă, dar nu, aşa ceva nu apreciez.

Annie încercă să-şi calmeze tumultul emoţional ce se învolbura în ea. Avea şi el dreptate, la urma urmei. Făcuse toate lucrurile de care era acuzată. Ba chiar se şi aşteptase ca Chase să se înfurie. Lucrul la care nu se aşteptase erau acele gesturi tandre de după ce-o salvase din groapă, emoţia ce-i întretăia glasul cînd o întrebase cum se simţea. Dacă n-ar fi fost atît de îngrijorat pentru ea, atît de inexplicabil de blînd, atunci poate acum n-ar fi durut-o aşa de tare faptul că detesta tot ceea ce făcuse ea. Dar o durea. Doamne, cît o mai durea!

– Ceea ce vrei cu-adevărat e să scapi de mine, nu? spuse ea, întorcîndu-i spatele. Lacrimile care-i ardeau ochii o făceau să se simtă pe cît de proastă şi nepricepută o credea, fără-ndoială, el.

– Să scap de tine? Asta-i o expresie blîndă, domnişorico. Dacă te-aş putea zbura de-aici în clipa asta cu un şut în poponeţ, aş face-o fără să clipesc.

– Ei, şi-atunci de ce n-o faci?

– Fiindcă ai o gioarsă de hîrtie pe care scrie că ești nevastă-mea, de-aia. E cel mai spurcat șantaj emoțional pe care l-am întîlnit vreodată.

Lui Annie i se opri respirația, cu durerea intensificată de furie, dîndu-și seama ce voia să spună.

– Șantaj? zise, răsucindu-se să-l privească. Asta crezi tu că fac? Că te șantajez?

– Tu cum îi zici?

Annie se simțea lovită pînă-n adîncul sufletului. Îl privi neputincioasă, în timp ce ororile ultimilor cinci ani începeau s-o asalteze, străfulgerînd atît de vii prin mintea-i neprotejată, încît nici măcar nu încercă să le oprească. Le crezuse îngropate, amintirile acelea chinuitoare, înmormîntate sub sălbatica ei nevoie de-a supraviețui, dar nu făcuseră decît să stea ascunse, să dospească.

– Șantaj? repetă, aproape incapabilă să pronunțe cuvîntul. Am intrat în pușcărie din cauza ta!

– Pușcărie? Ce tot vorbești?

Toate începuseră să se rostogolească din ea necontrolate, ca puroiul dintr-o rană plesnită. Nu se putu opri din a-i spune toate brutalitățile ce-i se întîmplaseră după accidentul de mașină, azvîrlind spre el amănuntele ca pe niște pumnale.

– Poliția secretă m-a găsit fără cunoștință, cu certificatul nostru de căsătorie în geantă. M-au reținut pentru interogatoriu și, cum nu le-am putut spune nimic, au încercat să mă facă să cred că tu-ți scăpaseși pielea, lăsîndu-mă pradă morții. Au spus că erai agent.

M-au acuzat de conspirație și activități subversive.

– N-am știut! exclamă Chase, cu glasul încordat din cauza șocului. Mi s-a spus că muriseși. Ce ți s-a-ntîmplat?

Annie se întoarse din nou în altă parte și închise ochii, cu rana spintecîndu-i-se ca o cicatrice veche, întărită. Durerea arzătoare care o umplea fu în primele momente insuportabilă, învăpăindu-se ca pentru a o opări de vie, după care, din fericire, începu s-o amorțească.

– Nu, n-am murit, spuse ea încetișor. Dar nici n-am trăit.

Își șterse cu nodurile degetelor ochii umezi și simți blana lui Shadow frecîndu-i-se de picior. Aceeași stare de dureroasă singurătate crescu înlăuntrul ei, în timp ce îngenunchea să mîngîie cîinele. Voia să-i strîngă la piept trupul tremurător și să plîngă pînă se golea de toate spaimele. Dar nu îndrăznea. Rana era adîncă, îndeajuns de adîncă pentru a o face să se zdrobească la cea mai mică apăsare. N-aveau să mai rămînă din ea decît cioburi.

– Annie, ce s-a întîmplat? insistă Chase.

Îl privi un lung răstimp. În cele din urmă, răspunse:

– Călugărițele au descoperit că eram vie, în arest. M-au scos de-acolo, dar nu înainte ca poliția să-și fi primit porția sa de carne. Au cîteva metode de interogare foarte ingenioase.

– O... Doamne.

– Putea să fie și mai rău, cred. Au ținut cont de

faptul că-mi pierdusem părinții de mîna gherilelor şi nu eram mult mai mare decît un copil. Aşa că m-au cruțat de unele dintre cele mai dure mijloace de convingere. N-am fost violată, nici torturată fizic... prea mult.

– Prea mult? Ce ți-au făcut?

În timp ce punea această întrebare, pumnul i se strînse.

– Annie, spune-mi.

– Înfometare şi izolare. Cînd asta n-a dat rezultate, m-au amenințat că-mi vor zdrobi toate oasele feței. Spuneau că aveam să fiu atît de urîtă, încît nimeni să nu mai vrea vreodată să se mai uite la mine a doua oară.

Îşi arătă şaua nasului.

– Au început de-aici.

Chase clătină din cap, îngrozit.

– Annie, n-am ştiu. Trebuie să mă crezi.

Annie se întoarse spre cîine, încercînd să se adune.

– Te cred, spuse ea, cu oarecare efort; dar, cînd se ridică, privindu-l, în minte i se formă o întrebare dureroasă. Dacă ştiai, ar fi stat altfel lucrurile?

Ochii lui umbroşi şi ținuta zveltă, colțuroasă, o readuseră cu gîndul spre vremuri mai plăcute, spre un indestructibil moment de curaj, o amintire a speranței. Ezitarea lui însă o răni atît de mult, încît îşi mută privirea înainte ca Chase să fi putut răspunde. Nu voia să-i fie răpită ultima iluzie. La şaisprezece ani, pierduse totul, părinții, identitatea şi pe el. Singurul lucru

care-o ținuse în viață de-a lungul coşmarului era visul că se va întoarce după ea. Încă mai dorea să creadă că, dacă ştia, ar fi făcut-o. Nu era gata să lase să moară acest vis. Şi n-avea să-l lase să i-l ucidă.

Aşa cum stătea, tremurînd în fața sa, Chase avu un covîrşitor impuls de-a o lua în brațe. Mintea îi era confuză, pieptul crispat de-un conflict lăuntric, dar, în chip straniu, se afla dincolo de efectul unor asemenea griji. Îi putea simți uluitoarea profunzime a suferințelor şi începea să înțeleagă că la originea tuturor se afla el.

– Annie, spuse, dorindu-şi din tot sufletul s-o atingă. Cînd m-am trezit la spital, mi-au spus că muriseşi. Nu prea aveam de ales, decît să-i cred. Nu-mi puteam aminti nimic din cele întîmplate în acea misiune. Nici acum nu-mi amintesc.

Îl privi, cu ochii, înotîndu-i în durere, şi pupilele contractate cît două gămălii de ac. Pînă şi explicația lui părea să-i trezească spaime.

– Îmi pare rău, continuă Chase.

– Să nu-ți pară. Acum nu mai poți face nimic.

– Ba poate că da, îi întinse el mîna. Poate ar fi ceva de făcut...

Dar Annie nu-i putea lua mîna. Însuşi acest gînd îi provoca un junghi de deznădejde. Era tot ceea ce-şi dorise, ocrotirea brațelor lui, căldura trupului, puterea. Acum însă nu-şi putea permite să-i accepte consolarea. Rana memoriei era prea vie. Prea răscolită de un trecut pe care nu-l împărtăşise cu el. Dacă acum i-ar fi cedat, s-ar fi zdrobit toată pe dinăuntru.

– Ce se-ntîmplă? o întrebă, făcînd un pas spre ea.

– Nu, Chase...

Annie se retrase pînă lîngă tejghea, nevrînd să se lase atinsă de el. Buimăcită, îl auzi pe Shadow trecînd în fața ei, protector. Din gîtlejul cîinelui reverberă un mîrîit gros.

Chase ezită, uluit de scena din fața lui. Femeia se purta ca şi cum ar fi fost înfricoşată de el, de parcă ar fi fost cine ştie ce monstru. Iar propriul lui cîine părea hotărît s-o apere de el. Îl umplu un fel de tristețe stranie; tensiunea îl făcu să-şi încleşteze fălcile. Totul era ridicol. Nu voia decît s-o ajute.

– Annie, pentru numele lui Dumnezeu, vino-aici.

Annie clătină din cap. Îşi spusese cîndva că, dacă-i mai adresa vreodată aceste cuvinte, avea să-i cedeze. Să-l lase s-o posede, trup şi suflet. Fusese adevărat, atunci...

Chase ridică mîinile, derutat, frustrat.

– Annie...

Shadow scheună, răspunzînd tonului rugător din glasul lui Chase.

Un țipăt slab se opri în gîtul ei ca într-o capcană, cînd ciobănescul Border încercă s-o împingă spre Chase. Cum Annie nu se mişcă, cîinele o lăsă în pace şi trecu la stăpînu-său. Se simțea complet abandonată, privindu-l pe Shadow, în timp ce se freca de piciorul lui Chase, pentru a reveni apoi la ea, cu ochii săi căprui şi blînzi nespus de rugători.

Formau o pereche frumoasă, îşi spuse Annie, fra-

pată de imaginea cowboy-ului cel înalt şi a cîinelui său cu ochii trişti. Lăsau o impresie extrem de profundă.

– Annie, spuse el încet. Lasă-mă să te ajut.

Ea îşi feri ochii, cînd Chase se apropie. N-avea nici un mijloc de-a se apăra, iar el se opri în faţa ei şi-i cuprinse în braţe trupul rigid. Era un om atît de masiv comparativ cu ea, atît de solid şi sigur, încît apropierea lui îi redefinea precis, dureros, nevoia de tandreţe. Ar fi fost minunat să-şi dea drumul, să se relaxeze în braţele lui, să se rezeme de el. Dar Annie nu-şi putea permite una ca asta,

– Uşurel, Roşcato, spuse Chase, trăgînd-o mai aproape, mîngîindu-i părul. Uşurel.

Degetele-i erau calde şi uşoare pe părul ei, şi fiecare atingere îi trezea un amestec dulce-amărui de bucurie şi tristeţe. Cu oricît de multă disperare dorea să-i reziste, simţi că se înmuia puţin, cedînd blîndei apăsări. Întrebarea aceea înspăimîntătoare însă trebuia să fie pusă din nou.

– Te-ai fi întors la mine? spuse ea dintr-o dată, privindu-l. Dac-ai fi ştiut?

Chase îi susţinu privirea, ştergîndu-i uşurel cu degetul o pată de murdărie de pe obraz.

– Da.

Dulcea durere a acelui cuvînt, simplu şi unic, o umplu pe Annie... Cît timp? se întrebă. Cît timp aşteptase să-l audă spunînd acest lucru? O podidiră lacrimile, fierbinţi, amare. Era răscolită pînă în adîncul sufletului, sfîşiată de-un simţămînt ce nu putea fi decît

bucurie şi, în acelaşi timp, temîndu-se să creadă că era adevărat. Dacă nu vorbise serios? Dacă încerca doar s-o ocrotească de noi suferinţe? Conflictul se ascuţea, dar aşteptase atît timp acest moment, încît acum era neputincioasă să oprească masacrul.

– Îţi mulţumesc c-ai spus-o, abia reuşi ea să rostească.

Chase o trase mai aproape şi, cînd trupurile li se atinseră, Annie îl simţi străbătut de un mic fior. Reacţia ei fu spontană. Cu toate obiceiurile lui de cowboy dur şi nepăsătoare-i senzualitate, acest unic iz de vulnerabilitate o topi complet. Se înmuie lipită de el, rezemîndu-şi obrazul de pieptul lui, cu un oftat nervos şi îl cuprinse ezitant în braţe.

Chase închise ochii, bucurîndu-se de senzaţia mătăsoasă a părului ei pe obraz şi modul speriat, şovăitor, în care se lăsa să stea rezemată de pieptul lui. Cu excepţia unui ied rătăcit pe care-l salvase cîndva, era cea mai vulnerabilă, mai tremurătoare şi dulce făptură pe care-o ţinuse vreodată în braţe. Îi activa toate instinctele protectoare, dar, în acel moment, n-avea să-şi facă griji despre ce-ar fi putut însemna asta. Annie avea nevoie să fie ţinută în braţe. Iar Chase se bucura să fie el acela care-o făcea.

După un lung răstimp, se desprinse de el, ca şi cum n-ar fi putut îndura nici o clipă mai mult o asemenea intimitate.

– Cum arăt? îl întrebă, atingîndu-şi faţa mînjită de pămînt. Ca naiba, probabil.

– Stai să văd.

Annie ridică privirea spre el, cu o expresie încă pătrunsă de tristețe, în timp ce Chase începea să șteargă una dintre pete.

– Se pare că mereu te tot curăț, nu-i așa, domnișorico?

Singurul ei răspuns fu un surîs și, din cine știe ce motiv, acesta îi pricinui mai multă plăcere decît și-ar fi putut imagina.

– Cred că trebuie să se ocupe cineva și de asta, spuse el.

În timp ce continua s-o facă prezentabilă, deveni conștient că Annie respira mai rar. Se simțea în răsuflarea ei o vagă rezonanță, aproape nisipoasă, și foarte dulce. Annie Wells era sexy pînă și cînd respira.

Și atunci se întîmplă din nou, întocmai ca data trecută. O sărută. Fără s-o fi premeditat. Fără a ști măcar că avea s-o facă, îi ridică bărbia și-și înclină capul spre fața ei. Buzele li se atinseră o dată, ușurel, într-un val de gingășie care-l făcu să i se înnoade stomacul. Iar apoi se retrase o clipă, parcă dîndu-și seama ce făcuse. Mintea părea să-i spună că era ultima lui șansă de-a se salva. Dar, în loc să-l salveze, acel moment de ezitare aduse cu el prăbușirea.

Cu capul dat pe spate și buzele atît de aproape de-ale lui, Annie Wells era fără-ndoială cea mai ispititoare ființă pe care avusese vreodată plăcerea s-o ntîlnească-n cale. Sau, poate, nefericirea? Respirația ei conținea o nuanță de surprindere, dar ochii-i erau

îngreunați și limpezi de senzualitate, iar gura... Doamne...

– Ce faci, domnișorico? întrebă Chase cu glas aspru. Ce faci cu mine?

– Nimic, Chase. Nimic.

Dar asta pur și simplu nu era adevărat. Făcea o droaie. Buzele-i erau despărțite și umede, cerînd să fie sărutate. Sînii-l apăsau pe piept ca două pere, iar coapsele ei se împingeau într-ale lui. Totul la ea, era delicat, lipsit de respirație. Iar la el, totul era grăbit și dur. Sau avea să fie, curînd.

„Se vede că m-am pus pe stabilit recorduri cu femeia asta", își spuse, simțind familiarul fulger de căldură sub pîntec. Nu-și amintea să se mai fi excitat vreodată atît de repede, nici chiar în anii adolescenței, cînd nu era nevoie decît de menționarea numelui unei fete ca să-l pună pe roate. Dar, de cînd apăruse Annie în viața lui, nici nu se mai punea problema startului. Pistolul încă nu trăsese măcar, iar el se și repezea înainte.

– Poate n-ar trebui s-o facem, spuse Annie, șoapta acestor cuvinte scăldîndu-l cu răsuflarea ei caldă.

– Nici un „poate", încuviință Chase, dar mîna i se strînse în părul ei și-i trase ușurel capul și mai mult pe spate, expunînd pielea albă a gîtului și delicata bătaie de inimă de la baza acestuia. N-ar trebui, murmură el, lăsîndu-și iar gura peste a ei, de astă dată într-un sărut deplin, buzele întîlnindu-li-se într-o apăsare subtilă și presantă, pe întreaga lor suprafață. Un sărut

prelungit, pînă cînd tot el îl întrerupse.

– Nu trebuie, şopti, îndepărtîndu-se şi totuşi rămînînd aproape.

Pe negîndite, îşi strecură mîna în josul spinării ei şi o simţi arcuindu-se în semn de răspuns. Annie îşi feri ochii, dar din piept îi răzbătu un sunet slab, un sunet care-l făcu să se aplece şi s-o sărute din nou, mai tare de astă dată, răspunzînd trăsnetului de senzaţii ce-i izbi baza abdomenului. Cînd se desprinse de ea, răsufla greu.

– N-ar trebui nici măcar să ne-apropiem unul de altul.

Annie dădu din cap, sufocată la rîndu-i, dar părînd sinceră.

– Care din noi se-opreşte primul? întrebă, săgetînd cu limba pentru a-şi umezi buzele pe care Chase tocmai i le sărutase. Poate că era doar un reflex inconştient din partea ei. Nu ştia. Nu-i păsa. O mai sărută o dată.

„Eu“, îşi spuse, în timp ce intra cu adevărat în posesia gurii ei pătimaşe, penetrîndu-i buzele întredeschise în căutarea limbii pe care-l lăsase să i-o întrezărească, străpungînd adînc cu propia lui limbă, sondînd, gustînd. „Eu mă voi opri. Zilele astea. Imediat după ce-am avut destul sex binefăcător pentru suflet cu femeia asta, cît să intru-n mormînt.“

– Mă opresc eu, spuse, cuprinzînd-o în braţe şi strîngînd-o cu putere, într-un val de energie masculină. Las-o-n seama mea.

Prin muşchii deja încordaţi îi palpita o fierbinţeală violentă. Sîngele-i şiroia prin vene, cînd întrerupse sărutul pasional şi-i luă faţa în căuşul palmelor, plin de-o nevoie furtunoasă, plin de tandreţe la vederea spaimei din ochii ei.

– Eu mă voi opri Annie, spuse, făcînd un efort de a-şi îmblînzi glasul. Dar nu înainte de-a termina cu tine de-a binelea. Nu spunem piua, pînă nu ne alegem cu-atîta plăcere cîtă putem suporta.

Fără pauză, se aplecă şi-şi arcui un braţ pe sub genunchii ei, ridicînd-o în aer.

Annie i se agăţă de gît, în timp ce el o purta spre patul de campanie. Inima-i bătea să spargă pieptul, iar în josul pîntecului simţea o profundă pulsaţie de nerăbdare. Dar, dacă se zguduia toată de dorinţă, în acelaşi timp o şi nedumerea slabul semnal de alarmă pe care-l simţea. Asta voia, doar, nu? Să facă dragoste cu el. Sigur că da, îşi spuse. Era calea pe care plănuise să-l ajute să-şi reamintească, să strîngă legătura.

Era mai conştientă ca oricînd de diferenţa de greutate dintre ei, cînd Chase o depuse pe pat şi rămase în picioare alături, descheindu-şi cămaşa. Era înalt ca un copăcel, şi de-o supleţe minunată, cu muşchii cei mai încordaţi, cei mai senzuali, reliefîndu-i-se pretutindeni. Annie simţi o roşeaţă fierbinte de jenă, dîndu-şi seama cît de explicite-i erau gîndurile, şi observă că se putea gîndi la absolut orice în legătură cu Chase Beaudine; era măritată cu el.

Dar cum avea să facă dragoste un bărbat robust cu o femeie atît de micuță, fără s-o strivească? se întrebă ea. Știa de femei care muriseră la naștere. Ea însăși fusese martora unor asemenea situații, în junglă, însă niciodată nu auzise de vreo femeie ucisă prin contact sexual.

Această posibilitate începea să pară tot mai probabilă, în timp ce Chase se aplecă să-și scoată cizmele, îndreptîndu-se apoi la loc și dezbrăcînd cămașa. Avea umerii lați, grei de mușchi, iar o mînă de-a lui făcea cît ale ei amîndouă. Dar abia cînd își descheie blugii și și-i dădu jos deveni nervoasă cu-adevărat. Nu purta lenjerie, astfel că Annie n-avu timp să se pregătească pentru ceea ce-i era dat să vadă. Și nici timp să-și stăpînească exclamația de surpriză cînd i-o văzu. Poate din cauza stării de excitație, însă știu cu siguranță că zilele-i erau numărate cînd aruncă o privire proporțiilor organului său bărbătesc. Chiar dacă nu murea făcută praf sub greutatea trupului lui Chase, avea să fie neîndoielnic scăpată de orice necazuri după ce termina cu ea, dacă intenționa să folosească socoteala aia!

Chase o auzi și știu că se cereau oarecari încurajări. Era obișnuit cu nervozitatea femeilor de-a avea relații sexuale cu un bărbat supradezvoltat, însă învățase cum să le alunge grijile. De fapt, majoritatea fuseseră destul de fericite după aceea.

– Cred că nu ne grăbește nimeni, nu-i așa, Roșcato? spuse, trăgîndu-și pantalonii la loc, în timp ce se

aşeza lîngă ea; atinse o şuviţă de păr ce i se rătăcise pe obraz, lăsîndu-şi apoi mîna să se abată în jos, spre gura ei. De ce n-am începe cu tine?

– Cu mine?

Annie îşi atinse gulerul puloverului, dîndu-şi seama ce-i propunea.

– În regulă, atunci, spuse, după un moment. Hai să-ncepem cu mine.

Silindu-şi mîinile să nu tremure, începu să se descheie la pulover, începînd intenţionat cu nasturii de jos.

Chase îi opri eforturile cu o uşoară atingere.

– Mi-ar plăcea s-o fac eu, dacă nu te deranjează.

Annie îşi trase mîinile, satisfăcîndu-i cererea cu un oftat încordat şi un fior profund de abandon. Părea o măruntă capitulare, să-l lase s-o descheie la nasturi, dar această perspectivă îi propagă prin trup un tremur de teamă. Sau, poate, de emoţie? Nu mai putea fi sigură. Şi nu putea decît să se întrebe ce-avea să i se întîmple în braţele unui asemenea om. Şi în patul lui. Avea să supravieţuiască experienţei? Încă de la naştere trecuse prin încercări pe viaţă şi pe moarte, dar, din cine ştie ce motiv nelămurit, aceasta părea a fi proba focului, ca şi cum toate calvarurile trecute ar fi pregătit-o pentru asta, pentru acest bărbat şi acest moment.

Nasturii păreau să se deschidă de la sine sub degetele lungi ale lui Chase şi, înainte de a-şi putea recăpăta respiraţia, el îi deschisese puloverul şi o privea cu nişte ochi atît de negri, încît era dureros să-i pri-

vească. Întinzînd mîna, îi atinse cu un deget şnurul cămăşii. Părea să se concentreze intens asupra cuvintelor brodate cu roz ce i se întindeau peste sînii plini, în timp ce-şi vîra două degete pe sub şiret, îl desfăcu, apoi şi le strecură dedesubtul materialului subţire, prin tăietura de la subsuoară.

Degetele lui îi mîngîiară partea laterală a sînului, făcînd-o pe Annie să încremenească. Îi mîngîie, aproape absent, cu dosul degetului mare, carnea străbătută de furnicături, studiind proverbul fără a o privi nici un moment. Fiecare contact cu pielea ei trezea senzaţii fierbinţi, dulci şi, oarecum, teribil de ilicite. Annie icni lăuntric, cînd Chase îşi scoase mîna de sub cămaşă şi-i cuprinse sînul, preluîndu-i toată greutatea şi plinătatea în palmă. Îşi arcui mîna mare peste carnea ei delicată, arzînd-o prin stavila albă cu roz a cămăşii. Un moment mai tîrziu, ridică spre ea ochii-i negri.

– Eşti virtuoasă, Annie?

– Aşa... ai vrea să fiu?

Degetele lui Chase se mişcau mîngîietoare.

– În clipa asta vreau să fii mai aproape de mine. Hai mai în faţă, Annie, ca să-ţi pot atinge şi celălalt sîn.

Ceva clocotea, se încovriga şi se strîngea cu putere în josul pîntecului ei. Era un impuls straniu; minunat, istovitor, mai presus de orice control. Făcu aşa cum îi ceruse. N-avea de ales. Excitaţia o străbătea cu forţa unui curent din adîncurile oceanului. În timp ce se unduia spre el, închise ochii, simţind că respiraţia îi

devenea uşoară şi lipsită de profunzime. Atingerea mîinii lui trimitea pe dinăuntrul ei şocuri voluptoase de-a rostogolul. Sînii-i palpitau, cu sfîrcurile tot mai tari, în timp ce Chase o trăgea mai aproape şi-i săruta gura.

Fu un sărut lent, leneş, dar dorurile ce se acumulau în adîncurile făpturii lui Annie erau oricum, numai leneşe nu. Se topea toată pe dinăuntru. Murea să facă dragoste cu el, indiferent cît de mătăhălos era. Îl dorea la nebunie.

Chase se retrase, dîndu-i drumul. Mîinile i se aşezară pe gulerul puloverului ei ca şi cum ar fi vrut să-l scoată. Dar Annie i se arcui spre buze, refuzînd să renunțe la gura lui, în timp ce el începea să-i scoată hainele. Niciodată, niciodată nu se mai simțise astfel. Era intoxicată de senzațiile ce se scurgeau printr-însa, îmbătată de ardoare. Nu putea suporta să se despartă de el nici pentru o clipă. Avea nevoie de mîinile, de gura lui.

Un geamăt i se opri în gît, cînd Chase întrerupse şirul sărutărilor şi începu să-i tragă în sus cămaşa.

– Ştiu că pe-asta nu ți-o scoți niciodată, spuse el. Dar te vreau goală cînd fac dragoste cu tine.

Annie ştia în chip vag că acea cămaşă era ultimul ei bastion de apărare, singura protecție rămasă împotriva sentimentelor care o copleşeau. Înlăturarea ei avea s-o despoaie de orice urmă de rațiune şi rezistență. Ştia asta, dar cunoaşterea nu-i ajută la nimic cînd Chase îi ceru să ridice brațele.

– Nu pot.

Îşi simţea braţele prea grele ca să le mişte, dar făcu, se vede, aşa cum dorea el, căci după un moment cămaşa dispăru, iar Chase îi luă iarăşi sînii în mîini. Simţi laţul dorinţei strîngîndu-se înlăuntrul ei. O încătuşa tăios şi gingaş şi totuşi prin toate celelalte părţi, trupul ei nu mai avea nici o vlagă, topindu-se cu totul. Se simţea ca şi cum ar fi pătruns-o o febră tropicală, arzîndu-i pielea cu dogoarea ei şi aruncînd-o pe-o spirală a dulcei şi totalei uitări.

Mîinile lui i se aflau pe talie, iar în clipa următoare îi ridica şoldurile, pentru a-i scoate blugii. Annie gemu, cînd Chase o trase în jos pe pat, desfăcîndu-i picioarele. Şi apoi, dintr-o dată, era deasupra ei, ochii săi negri sfredelindu-i gîndurile năuce şi ameţite, iar între coapse simţea o apăsare nefamiliară.

Chase trebui să înfrunte cîţiva demoni în timp ce privea făptura goală ce zăcea sub el. Era o femeie-copil, de-o lascivitate inocentă, suficient de abandonată pentru a-i ruina oricărui bărbat intenţiile, oricît de bune. Ar fi putut uşor să se poarte cu ea dur şi posesiv. Pe toţi dracii, voia să fie dur şi posesiv. Era potent, palpita din întreaga lui fiinţă. Toate impulsurile îl îndemnau să nu arate nici o milă, dar ştia că plăcerea avea să vină din a-i dărui ei însăşi plăcere, iar Annie Wells era strîmtă. Dorea să-i provoace toate splendidele senzaţii de care se ştia în stare, iar asta însemna să încetinească mersul lucrurilor pînă la un pas de melc.

Odată ce-i deschidea cu mîngîieri coapsele şi se amplasa între ele, se legănă uşurel înainte, petrecîn-

du-şi mîinile pe sub şoldurile ei şi ridicînd-o, în timp ce-i apăsa partea cea mai delicată şi mai dulce a trupului. Annie îşi aruncă braţele pe după gîtul lui, înfigîndu-i unghiile în spinare, în timp ce-o penetra, croindu-şi încet drum într-însa cu vîrful membrului, tatonînd şi împingînd, pătrunzînd puţin cîte puţin.

Chase închise ochii, sub voluptatea încleştată, captivată, ce inunda totul. Acum ştia ce însemna să fii o maşină puternică, cu frînele puse, o locomotivă pufăind la vale. Era un iad, s-o ia încet cu o femeie însetată. Un iad grandios.

În afara zbaterilor ei insistente, se mai adînci cu cîţiva centimetri şi simţi o strînsoare care-l făcu să se oprească. La început crezu că muşchii ei îl ţineau pe loc, dar, pe măsură ce sonda mai adînc, ştiu că era altceva, o barieră fizică. Conştiinţa faptului se contură la început încet, iar apoi şocul îl zgudui dintr-o dată.

Nu făcuse dragoste cu el în trecut. N-o făcuse cu nimeni. Niciodată!

Îl izbi un impact de dorinţă sexuală, întărind ca oţelul acea parte a făpturii lui care pulsa înlăuntrul lui Annie. Îi venea să spună, ei, la naiba cu toate, să terminăm ce-am început. Şi trupul său dorea această satisfacţie, indiferent de consecinţe. Dar, chiar şi în acea stare de nevoie şi confuzie, ştia că miza era prea mare. Nu se punea numai problema virginităţii ei, deşi fie şi numai atîta lucru ar fi fost de-ajuns ca să-l oprească. Era vorba de ceea ce-avea să-nsemne pentru ea acest act, ştiind că i se întîmpla pentru prima oară.

– Annie, rosti el, cuprinzîndu-i fața cu palmele, într-o încercare de-a o face să-l asculte. De ce m-ai lăsat să cred... Annie, de ce nu mi-ai spus adevărul?

Îl privi cu ochii mari, uimită.

– Ce?

– Că n-ai fost niciodată cu un bărbat.

Annie își feri ochii, dar nu îndeajuns de repede pentru a-și ascunde emoțiile furtunoase care i-i bîntuiau: dragoste și dor, vinovăție și deznădejde.

– Ce mai contează asta acum, Chase? Sînt aici și vreau să fiu cu tine.

– Annie, pentru Dumnezeu, ești fecioară!

Îl apucă de mîini, cu o notă de disperare în voce.

– Ce importanță are că n-am făcut efectiv dragoste? Ne-am căsătorit. Am rostit jurămintele.

Chase îi studie fața înroșită, cu o expresie de nevoie urgentă, junghiul de dor din ochi, și știu că trebuia să suspende imediat procedurile. Dacă mai rămînea acolo înăuntru preț de încă o bătaie de inimă, avea să facă dragoste cu ea. Complet, total, pătimaș, în toate felurile, cît de adînc putea ajunge. Și n-avea să se oprească la trup, știa bine. N-avea să fie satisfăcut fără a o avea pe toată, pînă la cea mai mică bătaie a inimii, pînă la ultimul oftat din suflet.

Îi atinse fața, străpuns de regret, în timp ce se retrăgea din trupul ei. Annie tresări, însă nu făcu nici o încercare să-l oprească. Genunchii li se ciocniră, Chase dîndu-i ocol, într-o stîngăcie chinuitoare, dar nu vorbi nici unul din ei. Un moment mai tîrziu, stătea așezat pe

marginea patului, cu spatele spre ea, întrebîndu-se ce naiba să facă.

Annie sparse tăcerea.

– Da, spuse ea, atingîndu-l pe umăr cu vîrfurile degetelor reci. Sînt fecioară, Chase. Niciodată n-am mai făcut dragoste. Dar ăsta nu-i lucru rău, nu-i aşa? Nimeni nu m-a atins vreodată, de cînd m-ai atins tu...

Nimeni nu m-a atins vreodată, de cînd m-ai...

Isuse Christoase, spuse în sinea sa Chase, ce dracu' se-ntîmpla? Îşi rezemă capul în mîini, conştient în mod dureros de pulsaţiile ce-i chinuiau trupul. Şi de bătăile grele ale inimii. Într-un fel sau altul, Annie Wells avea să fie pieirea lui. Simţise asta din momentul cînd o avusese prima oară înaintea ochilor, iar acum totul se adeverea. Nu exista decît o singură cale de rezolvare a problemei. Trebuia să scape de ea. Să iasă din casă. Şi să iasă imediat.

Capitolul 8

– A trăi, spuse Annie cu un oftat, e ca şi cum ai linge mierea de pe un spin. Nu era sigură de unde auzise acest proverb anume, probabil nu la mănăstire, dar niciodată nu fusese mai conştientă de sensul lui. Chiar dacă mierea era atît de bună pe cît ţi-o închipuiseşi cînd îţi lăsa gura apă după ea, întotdeauna exista şi spinul...

Chase o părăsise. Plecase cu două nopţi în urmă, imediat după dezastruoasa lor încercare de a face dragoste. Îşi împachetase hainele, echipamentele şi pornise la volanul *Bronco*-ului, fără să-i spună încotro se ducea, sau cînd avea să se-ntoarcă.

Propriul ei sentiment de culpabilitate o împiedicase pe Annie să rostească un singur cuvînt de a-l opri. Îl indusese în eroare, asta nu se putea contesta, dar n-o făcuse cu răutate. Tot timpul nutrise nebuneasca spe-

ranță că, la vremea cînd aveau să facă dragoste, va ține la ea destul de mult pentru ca virginitatea sa să nu mai conteze. Își închipuise chiar că un bărbat ar putea fi măgulit de faptul că o femeie îl așteptase toată viața. Dar nu Chase. El numai că nu fugise gol în noapte, zbierînd.

Annie simți ghiontul unui nas umed, și-și petrecu brațul împrejurul cîinelui care ședea solemn alături. În ultimele zile, Shadow ajunsese sprijinul ei. Conversațiile sale unilaterale cu cîinele deveniseră discursuri lungi, înflăcărate, despre capcanele încercărilor de-a intra în comunicare cu un bărbat care nu dorea să se comunice cu el. Nu-i trecea prin minte că s-ar putea simți deplasată ținîndu-i cuvîntări atît de îndelungate unui animal. Acel *indigenas* din pădurea tropicală crezuse dintotdeauna în existența spiritelor animale, iar Annie oricum n-avea pe nimeni altcineva cu care să vorbească.

Îi mărturisise pînă și cel mai secret vis al ei, cel asupra căruia se temea mereu să stăruie prea mult, de teamă că nu se va mai adeveri niciodată. Numai în momentele de maximă singurătate, cînd avea nevoie de ceva care s-o susțină, își îngăduia să fantazeze despre momentul cînd Chase avea să-și dea în sfîrșit seama că ținea la ea.

– Deci, care-i răspunsul? întrebă, masînd ceafa cîinelui, ca și cum mîngîierea adusă lui ar fi însemnat și pentru ea puțină consolare. Este oare misiunea asta a mea o cauză pierdută?

Shadow o învrednici cu una dintre privirile lui melancolice, iar Annie, îmbrățișîndu-l, avu senzația că i se înfipsese un os în gît. Părea să-i confirme lucrul pe care-l știa deja: Chase dorea ca ea să dispară din viața lui, și nu putea face nimic pentru a-l determina să se răzgîndească. Toate încercările de a se apropia de el îl împinseseră și mai departe.

Deși nu-i stătea în fire să se recunoască învinsă, asprimile vieții ei din Costa Brava o învățaseră multe lecții în arta supraviețuirii. Știa că sosea un timp cînd trebuia să renunți la lucrurile pe care nu le puteai controla. Agățîndu-te de ceea ce era fără speranță, nu făceai decît să amplifici suferința tuturor celor implicați. Îi venise oare și ei vremea? Se ridică să intre în cabană, cu o tristețe inexprimabilă. Înăuntru, strînse puținele lucruri pe care și le adusese cu ea, încercînd să decidă ce-avea să facă dacă pleca.

Privind în jur, la bucătăria pentru care se trudise atît de greu s-o-nveselească, își aminti nespus de viu modul cum o luase Chase în brațe, felul lui de-a o săruta. Nu era imun față de ea din punct de vedere fizic. Iar dacă emoția din ochii lui nu era dor, tot sufocat de intensă rămînea. Văzuse acolo pasiune, nevoie, tandrețe. Chase se zguduise, chiar, cînd ea își rezemase capul de pieptul lui.

– Astea nu erau reacțiile unui om care nu ține la cineva, reflectă ea cu voce tare.

Semnificația acestor cuvinte n-o frapă decît peste un moment, pe cînd străbătea holul spre baie, să-și ia

articolele de toaletă. Se opri brusc la uşa băii, înțelegerea încă trăgînd de ea, îndemnînd-o spre o stare conştientă care, cînd în sfîrşit se stabiliză, o lăsă uşor năucită. Poate că exact aici era problema. Ținea la ea. Numai că nu dorea acest lucru. Se lupta cu propriile-i sentimente. Iar dacă intensitatea reacțiilor lui era cumva o indicație asupra profunzimii acestor sentimente... poate că ținea la ea chiar foarte mult.

Pulsul i-o luă la galop. Nu, îşi spuse pe dată, temîndu-se de tumultul ce creştea înlăuntrul ei. Acest mod de-a gîndi era absurd, o prefigurare a împlinirilor dorințelor, cel mult. Nu făcea decît să invite asupra ei şi mai multă suferință.

Încercă să-şi astîmpere ritmul haotic al gîndurilor, dar, propulsate de animația inimii, acestea îngrămădeau exemplu peste exemplu în sprijinul nebuneştii concluzii. Felul cum insistase că grăbeau lucrurile, felul cum ieşise valvîrtej cînd ea se dezbrăca, furia mocnită cînd o surprinsese ieşind de la duş. Toate începeau să se limpezească precum obloanele deschizîndu-se într-o dimineață strălucitoare. Tot mai mult din comportamentul arbitrar al lui Chase căpăta sens, pe măsură ce-l analiza în lumina noii ei revelații. Părea chiar posibil ca tocmai din acest motiv să fi fugit.

În clipa cînd o lovi următoarea bombă, aruncă un braț în față, rezemîndu-se de tocul uşii, ca să nu cadă. Maică Precistă, să fie cu putință? Exista vreo şansă, fie şi cea mai măruntă, să se fi îndrăgostit de ea? Chase Beaudine îndrăgostit?

Cînd o face plopu' pere, îşi spuse. Descrise însă o întoarcere completă în hol şi rămase cu ochii holbaţi spre fereastra din faţă a cabanei, vrăjită de lumina argintie a lunii ce şiroia prin geamul scînteietor de curat. Dacă tot ceea ce făcuse Chase pentru a dovedi că nu ţinea la ea nu reuşise să dovedească decît că de fapt ţinea? Dacă toată furia şi negaţiile acelea, tot arţagul lui, erau manifestarea unui conflict interior? Dacă astfel stăteau lucrurile şi dacă purtarea lui nesuferită reprezenta vreo indicaţie asupra sentimentelor sale reale, atunci omul era mai mult ca sigur îndrăgostit. Cu pasiune. Poate chiar la nebunie.

Annie merse pînă la uşa din faţă şi o deschise violent, privind prin întuneric spre drumul care i-l răpise. Nu voia să insiste prea mult, pe moment, asupra recentelor ei descoperiri. Erau prea noi, prea fragile. Şi totuşi, o atacaseră cu atîta forţă, încît voia să creadă că i le inspirase o călăuză divină. Se părea că revelaţiile reprezentau prin ele însele un semn. Căutase un răspuns, şi îi fusese oferit.

Dacă avea dreptate şi, cu fiecare respiraţie, se simţea tot mai convinsă că avea, atunci ceea ce-i rămînea acum de făcut era să găsească o cale de-a i le explica pe toate lui Chase. Trebuia să-l ajute să înţeleagă ceea ce ea însăşi tocmai începea să înţeleagă.

– Te-ai căptuşit c-o gripă de Wyoming, colega?

Chase îi adresă barmanului o înclinare a capului

care-i exprima succint starea de spirit. Da, se căptuşise c-o gripă de Wyoming, care prin partea locului se mai numea şi mahmureală; avea nevoie de puţin tratament de-o sută de grade şi voia să-l bea de unul singur.

– Se-arată că ţi-ar prinde bine niţel suc de tarantulă, spuse barmanul, chicotind. Păcat că n-am nici un strop.

Chase îl privi încruntat, iar omul îi turnă repede un *Jack Daniel's* dublu şi i-l împinse peste tejghea. Whisky-ul arse beregata lui Chase ca un aruncător de flăcări, aprinzîndu-i un cuptor aprig în stomac. Un moment mai tîrziu, dogoarea albăstruie a alcoolului îi amorţise durerile din frunte, ba chiar îi şi dezgheţă puţin inima împietrită.

O femeie-de-bar cu părul arămiu lunecă pînă lîngă el, rezemîndu-şi bărbia în palmă şi încreţind nasul. Dacă ăsta se voia un zîmbet, mai avea nevoie de ceva practică, îşi spuse Chase. Dar nu făcu nimic ca s-o încurajeze. Venise la Stridia de Preerie să scape de femei şi de stilul lor băgăreţ.

Dădu pe gît restul de băutură şi împinse paharul de-o cinzeacă înapoi spre barman, să i-l umple din nou. Femeile. Îşi băgau nasu-n maşinile bărbaţilor şi le împopoţonau casele. Invadau intimitatea omului, îi aruncau gîndurile-n dezordine şi-i furau afecţiunea cîinelui. O femeie nu era-n stare să lase viaţa, aşa cum o găsea. Trebuia să se-ncurce-n echilibrul firesc al lucrurilor.

– Femeile creează o nouă specie pe cale de dispariție, spuse el, îndreptîndu-și spre pațachina de-alături sumbra prezicere. Bărbații.

– Mă scuzați?

Chase se concentra asupra noului rînd de whisky, ignorînd atît femeia, cît și busculada care tocmai izbucnise lîngă intrarea barului.

– Ia uite-acolo, murmură femeia, arătînd spre foiala pe care Chase încerca să n-o ia-n seamă. Rușine să le fie, se iau de băiețandru-ăla drăgălaș. Fac prinsoare că el n-are-o atitudine așa de nesimțită față de femei. Chase se răsuci să privească, mai mult ca să scape de gura individei decît fiindcă l-ar fi interesat. Agitația trecuse de centrul încăperii, unde o jumătate de duzină de văcari dintr-o fermă îl înconjuraseră pe nou-sositul. Chase îl privi pe tînărul în chestiune, observîndu-i *Stetson*-ul mai mare cu vreo două numere și jacheta de doc. Era un puști costeliv, mînjit de noroi pe toată fața sa imberbă și mestecînd tutun cu toată gura.

– Ești destul de mare ca să intri-ntr-un bar, copilu'? întrebă unul dintre văcari, bătînd cu degetul în pălăria băiatului.

Băiatul dădu din cap, mestecă zdravăn tutunul și scuipă un cocoloș de zeamă de ploșnițe. Materia cafenie ateriză cu un plescăit impresionant pe podeaua presărată cu rumeguș. Un murmur de aprobare străbătu încăperea. Iar puștiul continua să mestece viguros.

– Cam mică velocitatea, puștiu', îl provocă un al

doilea cowboy. Sus miza, dacă poți, şi ia dă-n zbor ăl cocoloş.

Puştiul dădu din nou din cap şi scoase un sunet dezgustător, schimonosindu-şi fața şi scuipînd din răsputeri. De astă dată, sucul țîşni răsfirat, dar tot reuşi să întreacă de-un cot primul scuipat. Urmă un nou murmur admirativ şi cineva de la bar propuse chiar să-i ofere puştiului o bere. Dar văcarii nu erau satisfăcuți.

– Nu-i rău pentru un mucos, mîrîi unul dintre ei. Da' puştiu' n-are țintă deloc.

Femeia-de-bar se undui grațios spre cercul bărbaților, fîlfîindu-şi spre puşti genele false.

– Fac prinsoare că poți trage drept, cînd poți, spuse ea, măsurîndu-l fugar cu privirea. Este, cowboy?

Puştiul dădu din cap, pălind uşor.

– Nu i-ai răspuns la-ntrebare domnişoarei, băiete, spuse văcarul, fulgerîndu-şi ortacii cu un rînjet plin de răutate. Dracu' să mă ia dacă pişpirică ăsta nu-i şi nepoliticos.

– Pe pariu că po' să-l azvîrl mai departe decît poa' el să scuipe, se lăudă altul. Ia să-i aruncăm de-aicea curu' ăla slăbănog.

Văcarii începură să se strîngă în jurul băiatului, cînd cineva de la bar răcni:

– Ia stați aşa, fraților! Mai întîi, întrebați-l pe puşti dacă-i băiat sau fată!

Saloon-ul se însuflețí de fluierături şi batjocuri. Atributul „fată" era insulta supremă pentru un cowboy cu

aere de mare bărbat. Acum avea să iasă cu bătaie, îşi spuse Chase, devenind tot mai curios. Îl recunoscu pe văcarul din fruntea cetei ca fiind cel pe care-l prinsese „reparînd“ garduri. Iar mustăciosul solid de la bar era şeful de fermă al fermei McAffrey. Bea dintr-un pahar de lichid albastru-cretos, care-i albise parţial vîrfurile mustăţilor. Dar pe Chase îl interesa mult mai mult puştiul, care începea să i se pară ciudat de familiar.

Se răsuci complet, rezemat de bar cu spinarea şi coatele, studiind scena. Băiatul trudea feroce din gură, pregătindu-se ca un jucător la serviciu. În sfîrşit, îşi drese gîtlejul ca toţi dracii şi expulză un proiectil negricios ce părea hotărît să iasă din teren. Problema însă era că avea un obstacol în cale. Cocoloşul umed şi scîrbos îl nimeri pe „reparatorul-de-garduri“ de aproape, lovindu-i cămaşa comandată prin poştă, cu un fleşcăit greţos. Stropi de suc de tutun ţîşniră care-n-cotro, stropindu-i pe alţi cîţiva oameni din cerc.

– Măi, răhăţel de şopîrlă, spuse cel murdărit, înşfăcîndu-l pe puşti de reverul hainei.

Alt individ vîrî mîna în cizmă după o armă, dar, înainte de-a putea scoate cuţitul, răsună un pocnet asurzitor şi lama îi zbură din mînă. Omul dezarmat se răsuci pe călcîie, uimit. În acelaşi timp, întregul bar se întoarse să-l privească pe Chase Beaudine. Acesta tocmai îşi trăgea înapoi şfichiul de piele neargăsită al harapnicului, cu o expresie de calm şi calcul infernal în ochi.

– Acum, că am lămurit problema, le spuse el vă-

carilor, aş aprecia dacă v-aţi da mai înapoi, băieţi. Prefer să tratez cu „pişpirică" ăsta în felul meu.

– Ce treabă ai tu, Beaudine? întrebă unul dintre cowboy, cu ţigara bîţîindu-se pe buza cărnoasă de jos.

Biciul fulgeră într-o lovitură joasă, care reteză în două ţigara individului, la nici un deget depărtare de gură.

– Am de reglat un cont cu puştiul, spuse Chase. Are cineva de comentat?

Tot localul se cufundă în tăcere, iar Chase smuci biciul înapoi şi plesni din el pentru o ultimă oară, înfăşurîndu-l pe după mijlocul băiatului. Acesta se înverzise la faţă, părînd complet ameţit. Înfipse călcîiele în podea, nevrînd să se urnească din loc dacă-i stătea în putinţă, lucru pentru care nu l-ar fi condamnat nimeni, în situaţia de faţă. Dar Beaudine era de altă părere. Îl trase pe puşti înainte, cu o smucitură a mîinii. Chase nu făcu nici o încercare de-a se purta blînd, în timp ce trăgea spre el băiatul prins în undiţă, care căuta să se opună. De cum îl aduse destul de aproape, îi înhăţă haina şi-l trase pînă-n faţa lui, lăsînd biciul să se descolăcească şi să cadă.

– Sper că ai un motiv al dracu' de serios pentru acrobaţia asta, domnişorico, scrîşni el printre dinţi. Fiindcă nu-mi face deloc plăcere.

Gura lui Annie era atît de plină de tutun mestecat, încît cuvintele ieşiră mai mult ca un bolborosit.

– Po' hă'eh'plic, îngăimă ea.

– Pe toţi dracii că da, replică Chase, privind prin

sală şi cîntărindu-şi şansele de a părăsi localul, fără scandal. Dar nu aici.

Uşa din dos a saloon-ului era cea mai apropiată ieşire, dînd într-o alee.

– Pe-acolo, spuse el, strîngîndu-şi biciul, în timp ce o împingea pe Annie spre uşă.

Toți ochii injectați din bar îi priviră cum ieşeau. Şeful de la ferma McAffrey părea deosebit de interesat în privința lui Annie.

– Jur că l-am mai văzut pe puştiul ăsta, spuse el. În farmacia lui Vern Sweetwater. Dacă ăla-i bărbat, eu-s regina din Saaba.

Matracuca de la bar nu se lăsă nici ea mai prejos.

– Ei, nu-i de mirare că pe Chase Beaudine îl lasă rece muierile roşcovane cu sîni dubli. Îi plac chestiile mai sucite.

– Haide, o chemă Chase pe Annie, odată ajunşi pe alee. Maşina-i în față, parcată-n stradă.

– Pot să mă descotorosesc de tutunul ăsta? strigă Annie, în timp ce-o trăgea după el în fugă, pe alee. Mi se-ntoarce stomacul pe dos.

– Ar trebui să ți se-ntoarcă stomacul pe dos după fiasco-ul de-adineaori, răspunse el pe-un ton atît de scăzut, încît nu era mult mai mult decît un mîrîit. Scuipă gogoloiu' şi nu te opri, ordonă. Vreau să dispari de-aici pînă nu le vine ideea turmei ăleia de yahooi să te facă mascota lor.

Annie îi urmă sfatul din toată inima, făgăduindu-şi să se spele pe dinți şi să-şi clătească gura cam de-o

sută de ori, începînd din primul minut după întoarcerea la cabană. Pentru moment, intenționa să îndeplinească fără cîrnire poruncile lui Chase. Probabil era destul de scos din sărite ca s-o omoare cu mîna lui, dar deocamdată părea preocupat să scape amîndoi din situația jenantă. Iar ea dorea același lucru.

– Dar am venit în oraș călare pe Fire, îi spuse ea lui Chase, în timp ce ajungeau lîngă *Bronco*, respirînd amîndoi greu. Am legat-o lîngă magazinul de nutrețuri.

Chase descuie portiera mașinii și-i făcu semn lui Annie să se-așeze pe scaunul din dreapta.

– Nici o problemă, e magazinul lui Tom O'Malley. O să se-ocupe el de ea, pînă mă-ntorc în oraș s-o iau. Abia cînd se aflau pe drum, îndreptîndu-se spre ieșirea din oraș, dezlănțui Chase întrebările pe care și le stăpînise cu un efort evident.

– Lămurește-mă și pe mine, Roșcato, spuse, cu glas scăzut, primejdios de stăpînit. Chiar sînt curios ce motive-ai avut să-mi strici petrecerea intimă.

Lui Annie nu i se părea momentul potrivit de a-i spune că îi înțelegea toată comportarea aiurită, și că, de fapt, era îndrăgostit de ea la nebunie, așa că-i oferi în schimb alte cîteva motive, de-a căror realitate își dădu seama chiar în momentul cînd le rostea:

– Eram îngrijorată din pricina ta și... și voiam să-mi cer iertare că te-am lăsat să crezi că făcuserăm dra...

– Nu-mi mai aminti, o întrerupse el brutal; o măsură cu privirea, îngustîndu-și ochii a neîncredere chinuită, pe măsură ce-i observa înfățișarea. Ce rol ți-ai

pus în gînd să joci, pentru numele lui Dumnezeu?

Buzele îi tresăriră pe cînd pronunța această întrebare, dar cuvintele-i sunau ca nişte mîrîieli.

– M-am gîndit... speram să trec drept un vagabond. Dar cred că n-am reuşit, mm?

Îşi scoase *Stetson*-ul, scuturîndu-şi părul.

– Ascultă, sînt sigură că majoritatea oamenilor de acolo n-au prins comentariul cum c-aş fi băiat sau fată. Şi chiar dacă l-au reținut, n-a făcut decît să le sporească deruta.

– Derută? Le-ai scurtcircuitat toate bateriile. Acum probabil trag la sorți dacă Chase Beaudine preferă fete travestite sau băieți adolescenți.

Apăsă pe accelerator şi depăşi un trailer cu cai. Mărirea bruscă a vitezei îi aminti cît de furios era pe ea. Suficient de furios ca să provoace vreo catastrofă, îşi spuse, ceea ce însemna că era mai bine să respire adînc şi să încetinească. Posibilitatea de-a fi căsătorit cu Annie era destul de supărătoare. N-avea chef să facă ocnă pentru a-i fi rupt gîtul ăla slăbănog.

În timp ce-şi continua drumul, se simți tentat să continue cu interogarea. Ardea de curiozitate să-i pună cîteva întrebări, ca de pildă, de unde găsise obrăznicia să facă lucrurile pe care le făcea. Şi cine naiba o învățase să mestece tutun. Dar ceea ce dorea cu adevărat era să vîre-n sufletul lui Annie Wells frica de Dumnezeu. Voia să smulgă de la ea nişte remuşcări de bună-credință pentru toate necazurile pe care i le pricinuise, şi le dorea cu tot, cu recunoşteri înlăcrimate

ale vinovăției și rugăminți de iertare. În momentul acela, ar fi simțit cea mai neagră, dar cea mai mare plăcere, s-o vadă cerșindu-i mila. Și, cu un asemenea foc arzîndu-l pe dinăuntru, n-avea încredere în sine că și-ar păstra mintea limpede, dacă Annie îi dădea un răspuns greșit. Numai unul. Mai mult nu-i trebuia.

„Condu acolo, cowboy", se îndemnă Chase pe sine.

Tot mai neliniștită, Annie se pătrundea de tăcerea lui încordată. Îi era groază să inițieze orice conversație, dar mai era și profund curioasă să știe la ce se gîndea, și dacă avea în minte ceva înfricoșător, ca de pildă o răsplată. Mînia lui furtunoasă o ducea cu gîndul la discursurile Surorii Maria Innocentia asupra negării de sine, mortificării și pătimirii. Annie nu înțelesese niciodată pe deplin cum se înscria mortificarea în experiența religioasă, dar începea s-o înțeleagă în privința relațiilor dintre bărbați și femei. Ea și Chase păreau destinați să se mortifice și să se umilească unul pe altul.

– Ce te gîndești să faci? îl întrebă, străduindu-se să nu-l privească.

– Cu tine? Încă nu știu. Și pînă nu mă hotărăsc, aș sugera să nu-mi dai tu vreo idee. Sînt pe jumătate tentat să te leg și să te-ncui în hambar, ca să nu te mai bagi singură în vreo belea. Nu, sînt complet tentat.

Annie trase aer în piept și-și ținu respirația, neîngăduindu-și să se miște, în vreme ce inima îi tresărea într-un spasm dureros.

– Ba n-ai s-o faci, spuse ea, cu vocea abia auzită. Ştia că Chase o privea, dar puţin îi păsa. Suferise toate maltratările posibile, în închisoare. N-avea să-l lase, nici pe el, nici pe altcineva, s-o mai lege sau s-o închidă. Nicăieri. Niciodată.

Cînd în sfîrşit găsi curajul de-a vorbi, glasul îi era tensionat şi tremurător.

– Dac-am greşit cu ceva, cel puţin a fost cu bune intenţii. Niciodată n-am vrut să-ţi fac vreun rău, numai să te ajut. Şi niciodată n-am vrut să te supăr. Speram să îmbunătăţesc puţin condiţiile noastre de viaţă, să aduc un strop de fericire.

Chase revenise cu atenţia spre drum, ca şi cum n-ar fi vrut să-i vadă emoţiile sau să se lase afectat de ele.

– Ei bine, fă-mi o favoare, spuse, cu o undă de implorare în glasul său aspru. Nu te mai lupta pentru fericirea mea. Mă faci să mă simt mizerabil.

Staţia radio izbucni în păcăneli, făcînd-o pe Annie să tresară.

– Călugăriţa Zburătoare? chemă un glas bărbătesc. Eşti pe fază, fato? Aicea-i Hopalong, favoritul tău dintre războinicii şoselelor.

Chase privi microfonul, nedumerit.

– Cred că pe mine mă caută, spuse Annie. Întinse mîna spre microfon, dar Chase fu mai rapid. Mîna lui uriaşă acoperi microfonul, în timp ce o privea pe Annie. Oricine l-ar fi văzut, ar fi jurat că tocmai i se pusese diagnosticul unei boli incurabile.

Glasul lui Hopalong sparse tăcerea, destul de amenințătoare:

– Încă mai arzi asfaltul, puicuțo?

Chase luă microfonul, privindu-l, cu fălcile flexîndu-i-se ca şi cum ar fi fost gata să-l mănînce. În sfîrşit apăsă pe buton şi vorbi:

– Călugăriței Zburătoare i s-au retezat aripile. Pentru totdeauna.

Annie ştiu, după ferocitatea cu care agăță microfonul la loc şi băgă Ford-ul într-o viteză inferioară, că tocmai îi sunase ceasul. Chase Beaudine avea s-o jupoaie de vie în momentul sosirii la cabană. Fie asta, fie mureau amîndoi datorită neglijenței cu care conducea.

Închise ochii şi se rugă să se-ntîmple o minune.

Drumul pînă la cabana lui Chase fu cel mai lung din viața lui Annie. În maşină domnea o atmosferă explozivă. Chase tăcea încontinuu, iar Annie îşi ținea mintea ocupată repetînd felul cum avea să sară din maşină, dacă aceasta se îndrepta spre vreo rîpă. Cînd în sfîrşit ajunseră în fața casei şi Chase opri motorul, Annie mulțumi în gînd că i se răspunsese la rugăciuni.

Chase sări din *Bronco,* lăsînd-o acolo să se acomodeze cu situația. Annie hotărî să aştepte un timp, pînă se mai răcoreau. Curînd însă, în timp ce cobora din maşină, văzu cu surprindere o duzină de călăreți galopînd dinspre colinele învecinate. Se îndreptau direct către cabană, iar lumina lunii făcea să sclipească o insignă argintie de pe pieptul celui din frunte. Cîțiva

cîini de vînătoare alergau înaintea cailor. Ropotul copitelor îl făcu pe Chase să iasă din cabană, îndreptîndu-se spre *Bronco*.

– Pare o poteră, spuse el, făcîndu-i lui Annie semn să rămînă în maşină şi să se-ascundă. Luă puşca de pe bancheta din spate, aşteptînd ca oamenii să se apropie, cu caii gîfîind şi fornăind.

– Sus în şa, Beaudine, strigă unul dintre ei. Fugim după o pasăre scăpată din colivie.

– Cine e? îl întrebă Chase pe şeriful comitatului, cel cu insigna, din fruntea grupului. Majoritatea celorlalţi oameni din poteră erau fie ajutoare legale, fie fermieri şi membri ai Asociaţiei locale a Crescătorilor de Vite. Chase recunoscu cîţiva dintre aceştia, inclusiv pe şeful de echipă de la ranch-ul McAffrey.

– Jack Ghinion, răspunse şeriful, liniştindu-şi, cu o uşoară palmă, calul care se agita pe loc. Nu ştiu cum dracu-a făcut-o, da' a evadat din maşina de patrulare a unui ajutor de-al meu. Omul fusese chemat la un caz de spargere, în timp ce-l ducea pe Jack la tribunal. Cînd a ajuns înapoi la maşină, deţinutul dispăruse.

– Se pare că lui Jack Ghinion i s-a schimbat norocul.

Glasul lui Chase era impregnat de ironie, la gîndul vremurilor cînd el însuşi îl urmărise şi-l prinsese pe Jack. Hoţul de vite avea reputaţia de-a fi pe cît de tîmp, pe-atît de incorijibil.

– Aveţi idee încotro a luat-o?

Omul legii îşi dădu *Stetson*-ul pe ceafa şi se scăr-

pină pe frunte, îngîndurat..

– I-am pierdut urma pe la Big Wash Canyon. Se pare că se-ndreaptă către granița statului, poate cu gîndul să treacă în Canada, prin Montana. Mi-am spus că s-ar putea să-ți convină să intri-n afacerea asta, de vreme ce tu l-ai adus ultimul la-nchisoare.

Lui Chase nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decît să se-alăture urmăririi. În sfîrşit, un lucru pe care-l înțelegea: să călărească pe urmele răufăcătorilor. Mirosul înțepător al pielii cailor nervoşi şi harnaşamentelor asudate i se infiltra prin toate simțurile. Dar urmăririle durau adesea zile întregi, şi n-o putea lăsa pe Annie singură atîta timp. Ca să nu mai spună şi ce-ar fi făcut infernala lui musafiră atîtea zile, fără nici o treabă! Nimeni n-avea să mai fie în siguranță în tot comitatul.

– Îmi pare rău, de data asta, nu, îi răspunse el şerifului. Am cîteva treburi de care ai nevoie să mă ocup. Da' n-aveți nevoie de mine, dulăilor. Puneți oricum mîna pe el.

– Cum vrei, spuse omul legii, făcîndu-le semn oamenilor săi. Dar o să pierzi distracția. Să mergem!

În timp ce toți doisprezece porneau, Chase îi urmări cu privirea. I-ar fi plăcut să-i însoțească, dar nu era vorba numai de asta. Nu se putea abține să nu-şi spună că era ceva în neregulă la strategia pe care i-o schițaseră.

În cabina maşinii, Annie aşteptă ca zgomotul copitelor să se îndepărteze, înainte de-a înălța capul.

– S-au dus?

– De mult, răspunse Chase. Ieşi.

Pe cînd Annie se tîrî spre uşa dinspre el, Chase i-o deschise, oferindu-i apoi mîna pentru a o ajuta să coboare. Vedea însă, după expresia îndepărtată din ochii lui, că-i stătea mintea la altele.

– Ce este? îl întrebă.

– Nu ştiu. Am aşa, o senzaţie, că Jack i-a tras în piept pe-ăştia. Ultima oară cînd i-am luat urma, l-am găsit tupilat în şandramaua unei mine vechi. Am sentimentul ciudat că tot acolo s-a dus.

– De ce-ar face asta?

– Aş vrea să ştiu şi eu.

Clătină din cap.

– N-n, e doar o presimţire... doar dacă nu cumva are ceva îngropat acolo.

– Presimţirile sînt importante, comentă Annie. Poate-ar fi bine să controlezi.

– Şi să te las aici? Singură? N-aş prea crede, domnişorico.

Annie simţi un mic fior de uşurare auzind tonul aproape afectuos pe care i se adresase. Ei, poate că afectuos era un termen prea optimist, dar cel puţin nu mai părea furibund.

– Dacă te îngrijorează într-adevăr să mă laşi aici, se rezolvă uşor. Poţi să mă iei cu tine.

Cum Chase îi aruncă o privire piezişă, se grăbi să adauge:

– Dar numai dacă eşti de părere că-i important să-l predai din nou pe Jack Ghinion justiţiei. Ştiu că tu eşti

cel care l-a băgat în închisoare şi te irită faptul că a evadat, mai ales cînd ai presimţirea asta despre locul unde e.

O privi sceptic.

– Să te iau cu mine?

– Numai ca să nu-ţi faci griji unde sînt şi ce fac. N-am să mă amestec, desigur. Voi sta complet la o parte din drumul tău. Nici măcar n-am să-ţi vorbesc, dacă nu vrei. Nici o vorbă.

Îşi scoase pălăria şi-şi trecu o mînă prin părul negru, cugetînd adînc şi părînd că procesele cerebrale îi pricinuiau mari chinuri. În sfîrşit, se răsuci şi porni spre ţarc.

– Chase? Unde te duci?

– Să înşeuez caii. Ia-ţi din spatele maşinii un sac de dormit şi aruncă o grămadă destulă de mîncare şi provizii ca să ne ţină pe-amîndoi cîteva zile.

Annie închise ochii şi rosti o scurtă rugăciune de mulţumire. „Asta e“, îşi spuse. „Minunea pe care am cerut-o.“

Capitolul 9

O boltă maiestuoasă de stejari albaştri se arcuiau în noaptea statului Wyoming, acoperind puzderia de stele şi filtrînd lumina palidă a lunii printre braţele lor înfrunzite. Acolo unde copacii se îndeseau, efectul consta într-un întuneric adînc, îmblînzit doar de vagi nuanţe de indigo.

După o oră de călărie, Chase îngăduise seninătăţii nocturne să-şi exercite vraja, temperîndu-şi puţin starea de spirit. Încă nu era sigur că luase hotărîrea cea justă, aducînd-o pe Annie cu el, dar prefera astfel decît să-şi facă griji întrebîndu-se cu ce se ocupa de una singură. Nu voia s-o ştie neprotejată în cabană, cu un evadat liber prin preajmă. Exista oricînd posibilitatea ca Jack Ghinion să se hotărască să-i facă o vizită omului care-l azvîrlise după gratii.

Vîntul se înteţi uşor, iscînd un freamăt slab al co-

pacilor. Legănat de sunetele murmurate, Chase se pomeni întrebîndu-se cum o ducea Annie în urma lui. Tăcuse de la începutul călătoriei. Aruncă o privire peste umăr.

– Te simți bine, acolo?

– Da, răspunse ea, parcă surprinsă că o întrebase. Mi-e bine.

Un zîmbet i se furişă peste expresia serioasă, iar Chase îşi dădu seama cît de nedeprinsă era ca el să-i arate vreun soi de considerație. Era necesar al dracului de puțin pentru a-i face plăcere unei persoane care nu avea nimic de pierdut, îşi spuse el. Iar apoi observă că gîndea în platitudini, întocmai ca ea.

Un moment mai tîrziu, ceva anume îl îndemnă să privească din nou în urmă şi, cu acest prilej, percepu străfulgerarea ca prin oglindă a imaginii unei alte femei, mai tînără, aproape o fetiță, cu ochii dilatați de groază şi gura schimonosită în urlet. Viziunea dispăru înainte de-a fi putut desluşi şi alte detalii, dar Chase ştia cine fusese. Annie Wells, la vîrsta de şaisprezece ani.

Se chinui s-o aducă înapoi, să-şi amintească orice, cît de puțin, dar mintea sa îl readuse brutal în prezent, la fel de necruțător pe cît îl aruncase în trecut. Cu amețitoare bruschețe, se pomeni privind o femeie călare, Annie Wells cea pe care o cunoştea acum. Lumina lunii îi juca prin păr; noaptea arunca umbre peste trăsăturile ei, dar putea să-i distingă deruta din ochi, în timp ce-şi îndemna calul înainte.

– S-a-ntîmplat ceva? îl întrebă, apropiindu-se de el.

– Nu, aveam doar impresia că mi-am amintit ceva...

– În legătură cu mine?

Nerăbdarea din voce îl îmboldea, însă se simţea neliniştit de ceea ce văzuse şi nu voia ca ea să-l iscodească şi mai mult.

– Nu, era altceva... altcineva...

– Aha.

O lume-ntreagă de dezamăgire se simţea în acel unic cuvînt rănit. Annie îşi lăsă calul să rămînă din nou în urmă, iar Chase trebui să-şi readucă aminte cu de-a sila să tacă. Nevoia de a explica, de a o consola în vreun fel, era mai puternică decît ar fi fost dispus să recunoască. În timp ce-şi continuau drumul, între ei se lăsă din nou tăcerea; accentuată de ocazionalele ţipete sinistre ale unei haite de coioţi în depărtare.

Mai trecu o jumătate de oră, pînă să ajungă la destinaţie. Chase legă caii într-un desiş de plopi, din apropiere, lăsîndu-l pe Shadow să-i păzească, în timp ce el se instala pe un dîmb deasupra barăcii de la intrarea în mină. Locul ales avea o perspectivă perfectă asupra construcţiei dărăpănate şi suficiente formaţiuni de stîncă pentru a-i apăra pe el şi Annie de vînturi şi ploi.

Baraca minei părea pustie, dar presimţirea lui Chase despre Jack deveni şi mai intensă, cînd se rezemă de sacul de dormit făcut sul, pentru a începe primul schimb de veghe. Întinsă pe sacul ei, la cîţiva

paşi distanţă, Annie privea spre cerul de cerneală plin cu stele licăritoare.

Era atît de neobişnuit de tăcută pentru firea ei, încît Chase se pomeni privind-o din cînd în cînd, şi de fiecare dată îi sporea curiozitatea în legătură cu amintirea tinerei fete îngrozite. Foştii săi camarazi nu fuseseră în stare să-i spună nimic despre incident, ei nefiind de faţă cînd o găsise. Annie era singura care cunoştea detaliile.

Îşi rezemă o mînă pe coapsă, simţind prin materialul gros al blugilor încreţiturile cicatricei de la rana de cuţit.

– Vorbeşte-mi despre Costa Brava, spuse el calm.

Se întoarse să-l privească.

– Ce vrei să ştii?

– Unde te-am găsit. Cum m-am ales cu rana asta... Totul.

Annie se ridică în şezut, rezemîndu-se pe braţele ce-i deveniseră dintr-o dată slabe şi tremurătoare. Îi spusese cea mai mare parte a poveştii în acea primă zi la cabană, dar fusese prea speriată şi disperată să-l convingă cine era. El rezistase tuturor afirmaţiilor ei de-atunci. Acum părea gata să asculte.

– Aş fi moartă acum, dacă nu erai tu, recunoscu.

Se strădui să-şi păstreze vocea fermă în timp ce-i povestea cum fusese atacată mănăstirea, bombardată de către *insurgentes*. Ea se ascunsese în capelă, iar un rebel o descoperise şi ridicase puşca s-o ucidă. Omul o avea în cătare, cînd deodată arma ucigaşă îi

fusese smulsă din mîini de către biciul lui Chase.

– Atunci el a scos un cuțit, explică în continuare Annie, descriind sălbatica luptă ce sfîrşise cu insurgentul mort şi Chase înjunghiat. Din fericire, era rănit la picior, iar Annie cunoştea destulă medicină pentru a-i aplica un garou grosolan şi a opri hemoragia.

Chase o opri brusc, cu fruntea ridată datorită concentrării, pentru a continua el, începînd din punctul unde rămăsese ea. Relată orele petrecute pe drum, spre un alt sat, ca să-l găsească pe preot. De-acum însă infecția se instalase deja.

– Îmi supura piciorul, spuse, privind-o, în aşteptarea unei confirmări. Era umflat, purulent...

– Îți aminteşti, deci? Aerul se rostogoli afară din pieptul lui Annie, aşteptîndu-i cu nerăbdare răspunsul.

– Nu ştiu cît de mult îmi amintesc efectiv şi cît de mult se combină cu ceea ce mi-ai spus tu deja, dar am senzația că e un lucru pe care l-am trăit într-adevăr. Şi viziunile pe care le-am avut, tot amintiri trebuie să fie.

– Îți aminteşti cum s-a instalat febra? Delirul?

Dacă-şi amintea asta, atunci sigur avea să-şi aducă aminte cum trebuia să-l țină ea în brațe pentru a-i potoli tremurul convulsiv. Avea să-şi aducă aminte că-i salvase viața?

Chase clătină încet din cap:

– Nu... nu ştiu.

O cuprinse dezamăgirea. *Nu-i nimic,* îşi spuse. Îşi aminteşte unele părți. Cu timpul, îi va reveni totul în minte.

Chase ridică privirea, tot încruntat, concentrat.

– Mi-ai spus despre restul poveştii; ceremonia de căsătorie, accidentul de maşină, în timp ce ne îndreptam spre frontieră. Ştiu că te-au scos călugăriţele din închisoare şi ţi-au oferit sanctuar. Dar nu mi-ai spus cum ai ieşit pînă la urmă din ţară.

– Şi asta a fost tot opera călugăriţelor. Au încercat să găsească o cale de-a mă ajuta să-mi dovedesc cetăţenia, dar devenise prea periculos. Ţara se afla permanent la limita războiului civil. Consulatul era sub asediu, iar străinii, în special americanii, riscau mult. Surorile însă erau pline de resurse. M-au ascuns în bena unui camion care exporta cacao, unul dintre principalele produse de export ale ţării.

Izbuti să schiţeze un zîmbet.

– A fost un coşmar. Între poliţia secretă, gherilă şi gărzile de frontieră, aproape c-am fost descoperită, în mai multe rînduri. Dar, în fine, iată-mă aici.

– Şi aici te afli, încuviinţă el încet. Probabil c-ai trecut printr-un fel de iad.

Tăcu un moment, apoi umerii i se zguduiră într-un hohot de rîs autoironic:

– Şi eu, care credeam c-am avut o copilărie grea.

Annie fu surprinsă de nuanţa amară din cuvintele lui.

– Cred că avem cu toţii, nu? Într-un fel sau altul. Nu-i uşor să creşti mare.

Îşi aminti unele dintre remarcile lui Chase despre tatăl lui. Delira, atunci cînd le rostise, iar Annie presu-

pusese că avea coşmaruri provocate de febră, dar acum nu mai era atît de sigură.

– Tatăl tău a fost alcoolic, aşa-i?

Chase îşi fixă ochii spre intrarea în mînă, ca-şi cum ar fi cugetat cît de înțelept era să trezească nişte fantome vechi. Annie rămase tăcută, hotărîtă ca de data asta să-i respecte reculegerea.

– Amîndoi beau, spuse el într-un tîrziu. Şi maică-mea. Cred că ajunsese la concluzia că dacă nu-i poți bate, e mai bine să te dai cu ei. Bătrînul era un bețiv al dracului şi, de cîte ori ea se plîngea, o lua la pumni. Destul de curînd, a-ncetat să se mai plîngă. După aia, n-am mai văzut-o niciodată fără un pahar de trăscău în mînă.

– Trebuie să-ți fi fost greu să asişti la toate astea.

– Greu, mda, e şi ăsta un mod de-a spune. Făceam tot ce puteam ca să-i opresc, dar singurul lucru cu care m-am ales a fost mînia lor combinată. Cînd nu se băteau între ei, se coalizau împotriva mea. În unele zile, nici nu mai ştiam dacă eram copil sau sac de box. Pînă la urmă, mi-am luat lumea-n cap la doisprezece ani; am trăit pe străzi pînă la optsprezece, după care m-am înrolat în infanteria marină.

Pe profilul lui era întipărit ceva aspru şi cumplit de singuratic. Muşchii fălcilor i se mişcau sub imperiul unor amintiri dureroase, după care se încordară, alungîndu-le. În timp ce Chase privea, fără s-o vadă, spre baracă, Annie se gîndi la prețul cu care-şi plătise supraviețuirea. Avusese unele experiențe zdrobitoare,

dar cel puțin existaseră în jur oameni care țineau la ea. El nici măcar atîta nu avusese. Trebuise să înfrunte totul singur.

Acum, studiindu-l, în minte i se fixă o amintire. Chase, în plin delir, îndrugînd vorbe fără şir despre tatăl lui. „N-o omorî, ticălosule!" urlase, bîiguind o poveste incoerentă despre cum îşi despărțise părinții în timpul unei încăierări. Maică-sa se întorsese asupra propriului ei băiat, în vîrstă de zece ani, atacîndu-l pentru că se amestecase. Îl bătuse pe Chase cu o coadă de mătură, fisurîndu-i trei coaste.

Pe vremea aceea, Annie nu-şi putuse imagina ca nişte membri de familie să-şi provoce unii altora asemenea suferințe. Acum îşi dădea seama că povestea era, fără doar şi poate, adevărată. Gîtlejul i se contractă, în timp ce-l privea pe Chase. *Ce fel de suferințe fusese silit să îndure?* Trase aer în piept şi-şi ținu răsuflarea, simțind durerea care avea să însoțească expirația. Voia să spună ceva, să-i aducă o oarecare alinare, dar singurul lucru la care se putea gîndi era propria ei comportare egoistă. Mai presus de orice, regreta modul în care îi asaltase viața şi intimitatea. Avusese prea puțină considerație pentru orice nu se număra printre nevoile ei personale. Nici un moment nu ținuse seama de sentimentele lui. Acum înțelegea de ce se înfuriase atît de tare cînd ea încercase să-i transforme cabana în ceva asemănător unui cămin. Singurul lucru pe care-l asocia cu casele, cu familia, era durerea.

– Chase, spuse, rugîndu-se să-şi aleagă cuvintele potrivite. Ştiu că a fost o pacoste pentru tine apariţia mea. Acum îmi pot da seama, şi-mi pare rău. Aş vrea să fi procedat altfel. Aş vrea să nu mă fi atins de nici un obiect din locuinţa ta, şi cînd mă voi întoarce, am să aranjez totul exact aşa cum era...

– Las-o-ncolo, spuse el, aproape cu blîndeţe, ca şi cum ar fi încercat să schimbe vorba înainte ca emoţiile să le scape de sub control. Avuseseşi intenţia să faci o faptă bună, indiferent cum a ieşit.

Îi aruncă o privire, lăsîndu-şi ochii negri să zăbovească un moment asupra ei.

– N-am de ce să te-nvinuiesc, Annie. Nimeni nu poartă vreo vină pentru toate astea. Ai venit la mine, fiindcă nu aveai la cine altcineva să te duci.

Annie încercă să vorbească, dar nu reuşi. Nu se aşteptase la compasiune, sau măcar la ceva învecinat cu ea.

– E adevărat, răspunse, cu voce nesigură. Nu aveam unde să merg... dar aş fi venit la tine oricum, Chase. Ezită, aproape aşteptîndu-se ca el să întoarcă privirea. Nefăcînd-o, Annie continuă, dornică să se mai descarce de o parte din chinuitorul adevăr ce se-adunase în inima ei.

– Pur şi simplu nu te-am uitat niciodată, Chase. Ai venit la mine într-un moment cînd pierdusem totul. Ţi-ai riscat viaţa pentru mine şi cred că, atunci, m-am îndrăgostit de tine. Ştii, aşa cum li se întîmplă fetelor, prima dragoste, primul ei erou adorat, aşa că...

– Majoritatea fetelor depăşesc faza asta, spuse el, revenind cu privirea spre baracă.

Brusca lui lipsă de sensibilitate o prinse pe nepregătite. Îşi imagina doar, sau chiar închisese uşa în faţa ochilor ei? Pînă şi chipeşul său profil părea să conţină acum o ameninţare, un memento mohorît că era un om faţă de care mai bine păstrai distanţa. Annie simţi durerea răspîndindu-se înlăuntrul ei, pîrjolindu-i arzătoare pieptul şi, din cunoştinţele ei de medicină, nu exista decît o singură modalitate de a uşura apăsarea: să deschidă rana.

– Problema e, spuse ea, că eu n-am depăşit-o niciodată.

Chase se întoarse brusc, cu ochii prevenitori.

– Annie, nu, spuse, cu glasul hîrîit. Nu spune un lucru pe care-am dori amîndoi să nu-l fi spus.

Dar Annie nu se mai putea opri. Durerea îi inunda gîtlejul ca o flacără, dominînd-o. Chiar şi în faţa avertismentului său răguşit, îi şopti:

– Te iubesc, Chase. N-am încotro.

Vîntul fură murmurul de răspuns al lui Chase, în clipa cînd se ridică în picioare, întorcîndu-i spatele. Annie n-avea nevoie să audă cuvintele pentru a şti că iar a făcut o boacănă, împingînd lucrurile prea departe, împingîndu-l pe el departe de ea. Îi privi spatele rigid şi-i rosti încet numele, cerîndu-i iertare, şi detestîndu-se pe ea însăşi, pentru că o făcuse. Nu mai avea nici un pic de mîndrie?

Avea senzaţia că durerea îi despica pieptul. Se

ridică în picioare, dezamăgită. Dacă ar fi putut să ajungă într-un loc unde el n-o putea vedea sau auzi, poate ar fi reuşit să şi-o înăbuşe.

Lacrimile-i împăienjeniseră vederea, în timp ce se îndrepta spre copacii unde priponiseră caii. Nimeni nu ştia mai bine decît ea că viaţa dădea lecţii cumplite. Oare tocmai nimerise faţă-n faţă cu încă una? Existau oameni care nu-ţi puteau răspunde la iubire cu iubire, oricît de mult i-ai fi iubit. Erau incapabili. O dislocare, o trădare fundamentală a încrederii, îi abătuse cu forţa, pentru totdeauna, de la calea relaţiilor normale. Se temea profund că Chase era unul dintre aceştia. Fusese rănit prea crud, şi de la o vîrstă prea fragedă.

Abia reîncepuse să respire normal, cînd auzi în spatele ei foşnetul frunzelor. Te rog, imploră în sinea ei, să nu fie el.

– Annie...

Închise ochii.

– Las-o-ncolo, Chase, spuse, repetînd propriile lui cuvinte. Nu vreau să vorbesc, nu pot să...

– Atunci lasă-mă pe mine să vorbesc, pentru Dumnezeu. Cel puţin lasă-mă să-mi cer *scuze.*

Glasul său suna îngroşat de frustrare.

– Annie, îmi pare rău. M-ai prins pe nepregătite şi nu-s bun de nimic cînd e vorba de surprize. Nu mi-au plăcut niciodată surprizele, e bine?

Îi atinse o şuviţă de păr rebel, încercînd să i-o netezească. Un cuvînt sălbatic i se oprise în gît.

– Nu ştiu ce dracu' să spun, Annie. Nu vreau să te

mai fac să suferi. Nu vreau să profit...

Lacrimile, pe care şi le învinsese o dată, năvăleau din nou.

– Of, Chase, oftă, abandonînd ultima fărîmă de demnitate, în timp ce se întorcea spre el. Atunci nu spune nimic, fir-ar să fie. Doar dă-i-nainte şi profită, de ce n-o faci? N-o să sufăr. N-aş avea cum să sufăr mai mult decît în clipa asta.

Chase o privi cu neîncredere prudentă. Să profite? Ce tot vorbea? Nu ştia ce să facă cu ea, dar asta nu era ceva nou. Ea nu părea guvernată de regulile ce se aplicau restului speciei umane. Chiar şi acum, cu părul răvăşit peste faţă şi degetele agăţate de gulerul puloverului, arăta la fel de dulce şi imposibil de cucerit, ca în ziua cînd sosise. Pieptul i se strînse, apăsîndu-l, ameninţînd să-i taie respiraţia. Dacă în trecut fusese capabil să-i reziste, acest lucru se datorase mai mult norocului şi împrejurărilor. Acum însă resursele de noroc i se cam terminau.

– Încearcă ceva, Chase, insistă ea, cu buza de jos tremurîndu-i nestăpînită. Orice.

El îi ridică bărbia, scrutîndu-i chipul de înger sălbatic.

– O.K., domnişorico... Am să fac...

Ochii lui Annie fulgerară într-o năucitoare nuanţă de albastru, atît de vii, încît învingeau pînă şi noaptea statului Wyoming.

– O vei face? Vorbeşti serios?

Îl atinse pe braţ, stăruind imploratoare:

– O, te rog, Chase. Repede! Repede, pînă nu te răzgîndeşti.

– Căpiată femeie mai eşti, comentă el, cuprinzîn-d-o în braţe. Îi atinse gura cu a lui, iar Annie îl luă cu braţele pe după gît, apăsîndu-se la pieptul lui. Părea înfricoşată că lucrul pe care i-l oferea el avea să-i fie răpit. Chase îşi trecu mîinile peste spatele ei, pînă la şoldurile ce se ondulau, încercînd s-o astîmpere cît de cît. Gura ei era atît de fierbinte şi dulce, încît detesta să renunţe la ea o clipă măcar, dar Annie era de altă părere. Întrerupse sărutul.

– Hai, Chase, *te rog*. Azvîrle-mă la pămînt şi fă-o, repede.

Rîsul ardea în gîtlejul lui Chase. O ţinu puţin la distanţă, contemplîndu-i nerăbdarea, fiind tot mai conştient de tandreţea crescîndă dinlăuntrul lui. Annie îi trezea impulsuri nebuneşti, contradicţii puternice. Trupul ei agitat îl înfierbînta mai cumplit ca iadul. Voia s-o arunce pe pămînt şi să facă fapta aceea, pînă-i lovea orbirea pe amîndoi. Dar simţea în pîntec o pulsaţie profundă şi ciudată, care-l împiedica să se lase pradă pornirilor crude, animalice.

– Nu, domnişorico, nu repede... nu aşa. Cînd facem noi dragoste, trebuie să fie un eveniment memorabil. Voi fi încet, şi voi fi dur, şi te voi scoate din minţi.

Annie rămase cu gura întredeschisă, privindu-l. Nici unul din ei nu scoase o vorbă, în timp ce Chase îşi trecea degetul mare peste tremurul buzei ei de jos. Era un moment lent, electrizant. Tăcerea se rotea îm-

prejurul lor de parcă timpul însuşi s-ar fi oprit în loc, ca şi cum cosmosul ar fi poposit să-şi tragă respiraţia. Iar apoi, Chase se aplecă s-o ridice în braţe, şi un gîfîit profund de uşurare se desprinse de pe buzele ei, în timp ce el o legăna.

– Cred c-am înnebunit deja, spuse, apucîndu-l de cămaşă. Dar, în afară de asta, planul tău mi se pare minunat.

O depuse pe sacul ei de dormit şi-l desfăşură pe al lui alături, unindu-le cu fermoarele. Pînă termină el, Annie îşi scosese hainele şi se tîrîse în sac. Zîmbea, în aşteptare, în timp ce Chase se descălţa de cizme, îşi descheia cămaşa şi blugii şi se culca lîngă ea, peste sac.

– Annie, spuse el cu răbdare, mîngîindu-i părul, există unele lucruri căruia unui bărbat îi place să le facă, odată ce s-a hotărît să se împreuneze cu o femeie, ca, de pildă, s-o dezbrace el.

– Oh... Aş putea să-mi pun cîte ceva la loc...

Clătină din cap.

– Nu-i acelaşi lucru.

– Aş putea să te dezbrac eu pe tine.

– Atunci ar însemna că sîntem nebuni amîndoi.

La vremea cînd îşi scosese cămaşa şi pantalonii, Chase hotărîse să privească faptul de a face dragoste cu Annie Wells ca pe o provocare, deloc diferită de unele dintre celelalte provocări din viaţa lui, ca de pildă încercarea de a pune şaua pe un cal neîmblînzit, la o adică. Annie era de-o mie de ori mai sexy, dar întru

totul la fel de imprevizibilă. Singurul său gînd, înainte de-a se tîrî în sac alături de ea era că, dacă se ivea Jack Ghinion, hoțul de vite avea să trebuiască să se distreze o vreme.

Chase avea senzația că atinsese un crîmpei de rai, cînd își arcui palma pe scobitura spatelui lui Annie și o trase spre el. Avea pielea mai fină decît bobocul catifelat de salvie, primăvara. Era mai caldă decît trifoiul cînd se coace la soare. Își trase mîna în față, lăsîndu-și-o să se odihnească pe culmea șoldului ei, rezistînd imoldului de-a se grăbi să meargă mai departe.

Plăcerea abținerii se intensifică pe cînd intra în joc imaginația, oferindu-i viziuni cu mîini bărbătești, străbătînd formele senzuale, abia atingînd suprafața înainte de-a se lăsa peste carnea tremurătoare. Propriul lui trup se încorda flămînd, închipuindu-și reacția ei, mușchii contractîndu-se sub degete, geamătul surprins, în timp ce-i desfăcea, cu mîngîieri, picioarele, alimentîndu-i partea dinăuntru a coapselor cu lingeri de foc lichid.

– Chase Beaudine? Visezi cu ochii deschiși într-un asemenea moment?

Se cuibări lîngă el ca și cum în acest scop ar fi fost alcătuită, frecîndu-și sînii mătăsoși de pieptul lui și încolăcindu-l cu coapsele într-un chip care-l făcu să vrea s-o rostogolească pe spate și să se afunde-n ea cu iuțeală și furie. Adînc și furios. Furios și-atît.

– Ce altceva îi mai place unui bărbat să-i facă femeii odată ce-a hotărît să se împreuneze cu ea? în-

trebă Annie. Îşi răsucea degetele prin părul lui de pe piept, alternativ jucînd jocuri tactile cu buzele lui întredeschise, ca şi cum nu s-ar fi putut decide asupra cărei părţi din el să se concentreze.

– Oricîte-i trec prin minte...

Chase se hotărîse deja să-i ofere o mostră din fiorii repezi pe care-i cerea. Fără alt avertisment, în afara unui zîmbet hoţesc, îi cuprinse sînul în căuşul palmei, palpînd-o dur şi lovind cu degetul mare mugurul fraged, erectat.

– Asta, de pildă.

Annie simţi un val profund de dorinţă. Fierbinţeala şi apăsarea palmei lui, scrîşnetul bătăturilor aspre peste pielea ei dezgolită, o stimulau într-un chip dulce şi nestăpînit. O senzaţie tenebroasă fremăta şi i se acumula densă în josul pîntecului, încolăcindu-se atît de vibrant, încît o duse cu gîndul înapoi la ziua cînd Chase îi dovedise dibăcia sa cu biciul. Aproape că putea auzi în minte pocnetele, plesnetele tremurătoare ale fulgerului negru.

– Dar ceea ce-i place cu adevărat bărbatului să facă, continuă el, încercuindu-i aureola cu o mişcare leneşă, este să-i dăruiască plăcere femeii de lîngă el. Îi place să se mişte în ritmul ei şi să lase lucrurile să meargă de la sine, firesc.

În oricare alt moment, Annie ar fi întîmpinat cu bine o asemenea idee. Dar, după felul lui Chase de-a se mişca, era virtualmente sigură că firescul însemna şi lentoare, şi cu cît acţiona el mai încet, cu atît i se

accelerau ei bătăile inimii, cu atît îi tresăltau şi se cutremurau celelalte părţi ale trupului în imbolduri incredibile.

– Deci, vom face toată treaba asta în etape, încheie el. Cum ţi se pare?

– Minunat, dar n-am putea sări o etapă, două?

Ridică piciorul, lovindu-l în coapsă.

– Eu cred că am şi ajuns.

– Vezi unde-ţi pui genunchiul ăla, spuse el, sau s-ar putea ca eu să nu mai ajung niciodată.

Alarmată, Annie coborî mîna să-l atingă, şi o clipă i se tăie respiraţia, cînd intră efectiv în contact cu el.

– O, Doamne, murmură. Ai ajuns, Chase. Ai ajuns cu vîrf şi-ndesat. Te doare?

Chase gemu ceva aspru şi neinteligibil.

– O să mă doară, dacă mă mai ţii mult aşa.

Dacă Chase nu fusese cumva în starea descrisă de Annie, ajunse astfel imediat ce degetele ei începură să-l mîngîie. Încercă să nu ia în seamă focul mătăsos al atingerii ei, în timp ce-i ridica bărbia pentru a o convinge de ce trebuiau s-o ia încet.

– Ai uitat că avem o problemă de logistică, Annie? Eu sînt clădit pe-o scară puţin cam mare, iar tu eşti mică, mai ştii? Am mai încercat o dată asta, şi atunci nu erai atît de grăbită „s-o faci".

Lui Annie îi năvăli culoarea în obraji şi, deşi ştia c-o mai văzuse roşind şi-nainte, Chase nu-şi amintea să mai fi fost vreodată măcar pe jumătate atît de fermecătoare ca acum. Degetele ei îi redescoperiră mă-

dularul, dăruindu-i un spasm de emoție, în timp ce-i vorbea.

– E-n regulă, îl asigură. De-atunci, am avut ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea, şi sînt convinsă că nu va fi o problemă, nici măcar ca logistică. Natura ştie cum să se ocupe de lucrurile astea. La naştere, vaginul se poate dilata...

– Annie! Aici nu vorbim despre cum se nasc copiii. Vorbim despre cum se face dragoste. Pentru tine e prima dată şi vreau să-ți rămînă în minte ca o experiență plăcută.

Degetele ei tresăriră şi rămaseră nemişcate, părînd a fi hotărîtă să-i facă hatîrul. Dar părea şi abătută şi înnebunitor de senzuală, încît Chase se decise să-i dea ceea ce-şi dorea atît de neînfricată.

– În regulă, treci pe spate, femeie. Să punem la treabă organul ăsta al meu masculin.

– Serios?

Annie se răsturnă pe spate şi desfăcu picioarele, cu un zîmbet luminîndu-i expresia nerăbdătoare. Ținea brațele pe lîngă trup, iar sînii i se îndepărtau uşurel unul de altul, răspîndindu-şi greutatea peste toracele zvelt.

Doamne sfinte, îşi spuse Chase. Femeia asta îl asasina. Făcuse sex cu destule cucoane la viața lui, dar niciodată nu nimerise peste vreuna care să-i semene măcar pe departe lui Annie. Părea complet lipsită de obişnuita v-ați-ascunselea sexuală care însoțea îndeobşte actul dragostei. Nu-şi pierdea vremea cu jo-

curi. Pur şi simplu zăcea acolo, cu picioarele depărtate şi ochii albaştri aşteptînd, dorindu-l din tot sufletul.

Un spasm de dorinţă străbătu trupul lui Chase, năvălindu-i între coapse. Dacă nu se purta cu băgare de seamă, n-avea să-i dăruiască doar lucrul pe care-l dorea, avea să i-l dăruiască aşa cum voia ea, repede!

Se întinse lîngă ea, rezistînd Triunghiului Bermudelor dintre picioarele ei desfăcute. Odată ce intra acolo, era pierdut, o simplă epavă, aşteptînd ca faptul să se întîmple.

– Annie, spuse el, ridicînd una dintre şuviţele arămii ce-i lunecaseră peste obraz. Simt o nevoie absurdă să te sărut. Aşa că fă-mi şi mie pofta, O.K.?

Ea înclină capul în sus, pentru a-i întîmpina coborîrea buzelor, închizînd ochii. Felul cum oftă îi trimise din nou dorinţa de-a valma prin tot trupul. Avînd nevoie să-şi regăsească stăpînirea de sine, îi cuprinse ceafa şi-i trase capul spre el, îngropîndu-şi adînc mîna în părul ei. Sub căldura gurii lui, gustul ei părea cel al tuturor visurilor dulci şi nevinovate, al tuturor pornirilor carnale pe care le cunoscuse vreodată.

Cu mîna liberă, îi captură volumul moale al sînului. Era plin pînă la revărsarea din mîna lui. Stomacul i se încleştă, în timp ce-o răsfăţa astfel, mişcîndu-şi degetele lungi, savurînd fiorul arcuirii ei lipită de trupul lui, cu un sunet straniu, tînguitor, din piept, ca miorlăitul unui pisoi rătăcit şi flămînd. Gura i se deschise sub a lui, ţipînd să fie umplută.

Îi dădu drumul cu un oftat frînt, privindu-i ochii şi

lăsîndu-şi mîna să lunece mai la sud, peste cîmpia plată a burţii ei femeieşti, pînă pe muntele de păr roşcat. O punea la încercare, să vadă cît de departe îl lăsa să ajungă. Femeile opreau întotdeauna bărbatul într-un anume punct, fie şi numai pentru a se asigura că rămîneau stăpîne. Dar, în timp ce-i mîngîia buclele aspre, cuprinzîndu-i apoi muntele şi lăsîndu-şi degetele să se afunde în faldurile moi de dedesubt, o putu simţi cutremurîndu-se sub atingerea lui.

– Devine din ce în ce mai bine, Annie, spuse, căutînd bobocul fraged din miezul ei, comutatorul voluptăţii care avea să-i topească nervii într-un sirop cald. Cînd îl găsi, Annie începu să se onduleze sub el cu mici oftaturi tînguitoare. Sunetele de împerechere pe care le auzea erau abia şoptite, dar îi oferiră lui Chase răspunsul dorit. Avea să-l lase să meargă cît de departe dorea. Era a lui, s-o exploreze, s-o excite, s-o posede... *În orice fel voia.*

Descoperirea îl scoase din minţi cu patima ei. Îl zgîlţîia, scăldîndu-l cu căldură şi tandreţe. Voia să atingă, să sărute şi să sugă fiecare părticică a ei, în unduiri lascive. Cu gîndul, se afla deja înăuntru, răpindu-i virginitatea prin spasme profunde, cutremurătoare. Furca picioarelor îi pulsa de nevoia acestei sărutări.

– Chase, şopti Annie, apăsîndu-se în mîna lui, mă doare pe dinăuntru. Chase!

– E bine, totul e bine, răspunse el, strecurîndu-şi un deget în deschizătura ei, în vreme ce Annie se încorda lipită de trupul său. Am mai mult de-atît.

Îi palpă muşchii tensionaţi, masîndu-i încetişor, pătrunzînd cît de adînc îl lăsa trupul ei. Un ţipăt se desprinse de pe buzele lui Annie, cînd Chase se retrase şi o penetră din nou, cu două degete, verificîndu-i teoria despre acomodare. O găsi caldă şi umedă, palpitînd de dorinţă. Dacă avusese nevoie de vreo asigurare că era gata, acum o căpătase.

Annie murmură ceva asemănător unei rugăciuni, în timp ce Chase trecea deasupra, poziţionîndu-i-se între picioare. Lăsîndu-şi toată greutatea pe mîini, apăsă căldura gingaşă, delicată, care era Annie Wells, şi-i simţi rezistenţa naturală.

– Uşurel, spuse, în timp ce ea se legăna, împingîndu-l în mici şocuri nerăbdătoare. Uşurel, Annie, aşa e cel mai bine. Lasă-ţi trupul să hotărască el cînd şi cum mă va lua. Cînd e gata, o va face.

Dar Annie nu-i împărtăşea atitudinea răbdătoare. Îl simţea. Doamne, cît de trepidant îl simţea, cum îi mai simţea tăria, grosimea dură, în timp ce-o apăsa, îi îmboldea acel loc fraged şi îndurerat, făgăduindu-i extazul. Şi, indiferent că trupul ei voia să şi-l însuşească sau nu, ea voia. Îi înşfăcă şoldurile cu mîinile, conştientă de flexările muşchilor, de tensiunea dinamică a bazinului, pe cînd el sonda şi împingea, blînd dar neînduplecat.

Lăsă să-i scape un mic icnet cînd Chase o pătrunse, carnea întărită apăsînd-o pe cea frăgezită, îndepărtînd în lături muşchii ce se strîngea de la sine împrejurul lui. Annie simţea o stare de sălbăticie cres-

cîndă, o excitație ca plesnetele de bici. Vru să țipe de plăcere și să-l zorească. Dar Chase se opri de îndată ce fu înăuntru, lăsînd-o astfel, cu dorul de mai mult, satisfăcută doar parțial. Era o tortură, cea mai crudă formă de supliciu pe care-o cunoscuse vreodată.

– Chase, mor. E-așa de dulce...

– O facem, puiule, spuse el, cu glasul aspru. Pas cu pas, dacă așa trebuie.

Pas cu pas, repetă în sinea ei Annie. În veci nu avea să reziste atît de mult! Îi ținea mîinile pe șolduri, înfiorîndu-se de flexarea feselor lui, în timp ce se mișca înăuntrul trupului ei. Instinctiv, începu să-l exploreze cu degetele, descoperind că fiecare centimetru pătrat al părții lui posterioase era întărit și lunecos la atingere. Era un bărbat clădit spre a-i dărui unei femei cea mai sublimă plăcere imaginabilă. Ei, de-ar fi mers doar puțin mai repede! De-ar fi făcut numai dragoste cu ea, în loc s-o chinuie!

– Ridică-ți picioarele, Annie, o îndemnă Chase. Cuprinde-mă cu ele. Da, așa.

Annie se afla mai aproape de a-și împlini dorința decît crezuse. În timp ce ea îl încolăcea cu picioarele, o strînse în brațe și se împinse în moliciunea ei, pînă la obstacolul care-l mai oprise și-nainte.

– Cum o ducem, domnișorico? întrebă el, înăsprindu-și din nou glasul. E bine așa?

– Da, da! Îmi place așa, țipă ea, în timp ce el se avînta din nou, de astă dată puțin mai tare. Nu mă doare deloc. Mă simt minunat, zău. Oh! *Au!*

– Uşor, acum, spuse Chase, strecurîndu-şi mîinile pe sub fesele ei şi ridicînd-o. N-o să te doară decît un moment. Ca scoaterea unui bandaj.

Împinse cu putere, iar unghiile lui Annie îi muşcară carnea, în clipa cînd simţi o sfîşiere iute înlăuntrul ei. Era mai mult o senzaţie de apăsare decît de durere, senzaţia a ceva vital cedînd, făcînd loc unei prezenţe enorme, invadatoare. Urmă un ultim impuls, iar apoi impedimentul dispăru, iar Chase se repezi adînc în trupul ei.

– Ohh, gîfîi Annie, simţindu-se ca şi cum ar fi fost deschisă asemenea unui canal, ca un rîu curgînd dintr-o dată liber.

Era o senzaţie covîrşitoare. Fu conştientă de deplina lui lungime, pe cînd Chase se oprea treptat în adîncul ei. Doamne, avea impresia c-o va întinde mai să explodeze.

– Ce-a fost mai rău a trecut, domnişorico, spuse el blînd, ţinîndu-se nemişcat, în timp ce-şi înclina capul şi-i mîngîia gura cu a lui. Avea răsuflarea fierbinte, şoaptele gingaşe, peste buzele ei despărţite. O clipă mai tîrziu, îşi croia din nou drum în ea, înaintînd cîte puţin cu fiecare flexare a şoldurilor. La vremea cînd se opri complet, era îngropat atît de profund şi superb, încît Annie fu convinsă că-i atingea burta pe dinăuntru.

– Cred c-am ajuns, puiule, rosti el încetişor. Ţi-e bine?

– Mi-e mai mult decît bine, îl asigură ea.

N-o duruse decît cîteva secunde, precum îi făgă-

duise. Dar acea uluitoare senzație de presiune rămînea. Iar acum se simțea atît de minunat de plină, de umplută pînă la refuz. Doamne sfinte, era extazul.

– Ești deosebit de mare, nu? Adică, știam că ești, dar nu-mi dădusem seama...

– Iar tu ai o gură deosebit de slobodă.

Chase se întrebă dacă un cowboy era capabil să roșească. Niciodată nu umblase cu false pudori despre proporțiile lui, dar nici nu se mîndrise vreodată în mod special. Totuși, acum că i-o spusese, se simțea al dracului de mare înlăuntrul ei. Mai ales cu ea, cuprinzîndu-l atît de strîns, storcîndu-l astfel.

– Știi ce faci, nu-i așa? o întrebă. Mă strîngi, domnișorico.

– Iartă-mă...

– N-am de ce, mă simt senzațional.

Chase închise ochii, dar pe măsură ce încerca să se concentreze asupra plăcerii profunde, pulsînde, devenea treptat tot mai conștient de celelalte lucruri pe care le făcea Annie. Micile ei degete desfrînate îi cutreierau toată partea dinapoi. Îl mîngîia, pipăia și strîngea. În timp ce unghiile ei i se înfigeau în șolduri, se încordă adînc pe dinăuntru, mușchii tresărindu-i de plăcere.

– Annie, încerci să-mi spui ceva? întrebă, ridicîndu-și capul pentru a-i cerceta fața.

– Ei, acum că mă-ntrebi, recunoscu ea, umezindu-și buzele ca pentru a-și stăpîni un zîmbet, mă-ntrebam eu ceva. Ai de gînd să te miști odată?

– Ai vrea?

– O, da... ooo... *daaa*....

Chase începu să se legene în ea, mişcîndu-se încet înainte şi-napoi, şi înfiorîndu-se de felul cum Annie era capabilă să-l absoarbă complet, cu tot ce avea. Voluptatea se încleştă adînc înlăuntrul lui, făcînd loc unui impuls de dorinţă, în timp ce mîinile ei îi străbăteau spatele şi-i cuprindeau fesele în căuşul palmelor. Degetele i se afundau în carne, zorindu-l să intre mai profund, mai repede. Trecuse prin cîteva încercări colţoase la viaţa lui, dar să reziste alături de această femeie era cea mai grea încercare, fără discuţie.

O sărută adînc, aspru, avîntîndu-i-se-n gură şi în trup în acelaşi timp. Şoldurile ei se legănau sub el, iar tresărirea uşoară a sînilor era înnebunitor de erotică.

– Faci faţă, puiule? întrebă. Nu vreau să te doară.

– Să mă doară? Nicicînd n-am mai cunoscut o asemenea binecuvîntare.

Binecuvîntare, îşi spuse Chase, dacă asta simţea şi el acum, voia s-o prelungească pe cît de mult era omeneşte posibil. Voia o supradoză de binecuvîntare, să moară de ea, cu ea. Se abţinu cît de mult îi stătea în putinţă, iubind-o în spasme repetate, încete şi senzuale, profunde şi cutremurătoare... pînă cînd în sfîrşit pulsaţia fierbinte a mîinilor ei şi ritmul nerăbdător al şoldurilor îi frînseră controlul. Annie dorea să se întîmple fără menajamente. Dorea să se-ntîmple repede.

Dă-i cucoanei ce doreşte, cowboy.

Annie nu-şi putu reţine un suspin de bucurie pură, cînd Chase se afundă neînfrînat în trupul ei, strîngîn-d-o cu braţele lui puternice şi pustiind-o cu patimile-i animalice. Nimic din rezerva ei de fantasme n-o pregătise pentru reala voluptate crudă de-a face dragoste cu Chase Beaudine. Glorioasa apăsare ce era prezentă de cînd o penetrase devenea acum mai profundă, hărţuindu-i măruntaiele ca un arc încordîndu-se în sine însuşi şi, în acelaşi timp, radiind unde ascuţite de plăcere. Senzaţiile descătuşate se răspîndeau prin ea în valuri mici şi strînse.

Pe cînd se încorda la maximum, vibrînd, în mintea ei scăpără imaginea stupefiantă a unui fulger negru. Străbătu în zigzag văzduhul, dur şi neiertător ca plesnetul unui bici de piele netăbăcită. Îi simţi în minte căldura şi dulceaţa înţepătoare. Iar apoi, dintr-o dată, cu forţa unui trăsnet, un bici pocni înlăuntrul ei şi arcul voluptăţii se încordă insuportabil de strîns. Annie se zbătu, agăţîndu-se de Chase cu braţele şi picioarele, pînă cînd, la fel de neaşteptat, arcul se eliberă reverberînd sălbatic şi lăsînd-o sufocată, în vreme ce o inunda cu spasme de bucurie imposibil de înţeles.

Îşi auzi vocea ţipînd numele lui Chase. Îl simţi cutremurîndu-se şi repezindu-se adînc în ea, şi în extazul ei buimac, ameţit, se întrebă dacă era posibil să fi cunoscut aceeaşi minune cu ea.

Capitolul 10

Chase stătea aşezat pe partea dinafară a sacului de dormit, cu pieptul gol şi piciorul ridicat ca loc de sprijin pentru antebraţ. Nu purta decît blugii, ca să-l apere de aerul rece al nopţii. Annie dormea cu faţa în partea opusă, pe-o dungă, trupul ei formînd o curbă dulce în formă de S în sacul căptuşit cu puf de gîscă.

Trecuseră cîteva ore de cînd făcuseră dragoste şi, după înfăţişarea colinelor, Chase ştia că în curînd avea să se crape de ziuă. Nu dormise toată noaptea. Neliniştea sa n-avea nimic de-a face cu Jack Ghinion. Hoţul de vite nu se arătase, dovedind că presimţirea lui Chase era neîntemeiată, dar nu asta îl preocupa. Avea la îndemînă o dilemă mult mai grea, şi anume, o fostă virgină roşcovană, care cita proverbe şi mestecă tutun, numită Annie Wells.

Ştiuse că faptul de-a face dragoste cu ea avea să

schimbe totul, şi aşa se şi întîmplase. În orele trecute de-atunci, meditase la consecinţele acelui aparent simplu act de pasiune. Posedarea ei fusese irezistibilă şi imperativă. Toate i-o ceruseră, inclusiv ea. Dar ce însemna asta? Chiar dacă se putea convinge că actul nu fusese nimic mai mult decît un moment de satisfacere reciprocă, dominat de plăceri, pe ea nu şi-o putea imagina considerîndu-l astfel. Visa chiar în acel moment, probabil, la rochii de mireasă şi luni de miere. Cu bafta lui şi sincronizările ei, fertilul său trupşor cocea deja un bebeluş.

La acest gînd, dezmeticită, mintea începu să-i fulgere de la o consecinţă la alta, toate la fel de apte să-l îngheţe pînă-n măduva oaselor, inclusiv cerinţele serviciului de emigrare, dacă se hotăra să recunoască mariajul pripit cu Annie. Nu era o simplă completare de petiţie cu majuscule, pentru a-i acorda cetăţenia în calitate de nevastă. Cuplul petiţionar trebuia să dovedească faptul că relaţia lor era de bună-credinţă. Printre altele, agenţia cerea o perioadă de doi ani de conlocuire.

Conlocuire cu Annie Wells? Alt gînd care-i îngheţa oasele. Ajungea s-o privească, pentru a i se topi inima, mai ales cînd dormea. Era mai sexy decît păcatul originar. Dar mai era şi ţicnită, şi-ncă zdravăn. Mai rău, avea un stil sîcîitor de-a se impune în toate aspectele vieţii lui. Nici un bărbat cu viaţa retrasă nu putea trăi astfel. Chase petrecuse ultimii cinci ani încercînd să-şi simplifice viaţa. În cinci minute, ea reuşise să răstoar-

ne tot ce realizase el. Dar cele mai mari griji pe care şi le făcea în această dimineaţă rece, ceea ce-l deranja mai mult decît restul îndoielilor, erau motivele. Fusese atît de-al dracului de nerăbdătoare în toate privinţele, inclusiv dorinţa de-a face dragoste cu el. Dacă fusese un şiretlic pentru a-l împinge să se angajeze faţă de ea, sau a-l face să se simtă îndatorat, avusese pe jumătate succes. Era al naibii de sigur că se simţea îndatorat.

Se ridică şi merse desculţ la marginea movilei, privind spre baraca pustie de jos, în timp ce-şi freca mîinile, încălzindu-şi-le cît de cît. Angajament. Iată un cuvînt încărcat ca un tren de marfă în drum spre abator. Căsnicie, copii, familie, toate legate una după alta ca vagoanele. Putea simţi greutatea, legăturile încordate, ale acestui enorm bagaj emoţional.

Nu voia legături, de nici un fel. Părinţii lui fuseseră legaţi, poate prin dragoste pînă la un punct, dar mai tîrziu, prin ură şi degradare reciprocă. Văzuse cum se deformau legăturile, cum puteau sugruma tot ce era mai bun într-un om. Dacă se dedicase unui lucru în viaţă, apoi acesta era evitarea încurcăturilor emoţionale. Întotdeauna, cineva avea de suferit.

Problema lui era acum aceea de a o convinge pe Annie de acest lucru. Din cîte ştia despre ea, probabil avea să refuze să creadă că dăduse peste cineva care nu-i împărtăşea convingerile. Ea credea în melci şi Arce ale lui Noe şi-n sufletul de necucerit. Orice era posibil, cu destulă perseverenţă. Fără-ndoială, prover-

bele ei o salvaseră de-a lungul cîtorva perioade grele, şi nu voia să fie el acela care să-i spulbere iluziile. Pentru el însă acestea nu erau decît nişte cîrje. Proptele pentru a ajuta omul să se autoconvingă că viaţa îl aşteptă c-un curcubeu, cînd furtuna, în sfîrşit, se risipeşte.

Se cutremură, sperînd că din cauza frigului şi ştiind că nici vorbă să fie aşa. Detesta platitudinile. Era o cruzime, felul cum făcuseră o persoană să-şi păstreze speranţa. Făgăduiau curcubee... şi nu le aduceau niciodată.

– Chase? Ce faci?

Nu se întoarse imediat. Nu voia ca Annie să vadă ceea ce ştia el că purta înscris pe faţă, că lucrul dorit de ea de la el era imposibil. Orice exista între ei, sau poate existase, era imposibil...

Un muşchi al fălcii i se încordă, într-o durere fierbinte, în timp ce privea spre coline, încercînd să găsească o modalitatea de-a i-o spune, dar, înainte de a-şi putea găsi cuvintele, Annie era lîngă el, trăgîndu-şi blugii şi grăbindu-se să-şi încheie puloverul.

– Ce este, Chase? Hoţul de vite?

Clătină din cap, fără s-o privească.

– Atunci ce te frămîntă?

– Multe, Annie. Multe mă frămîntă.

Se întoarse să-i ofere un strop din genul de suferinţă pe care i-o putea provoca. Prin valvele inimii păru să i se scurgă acid, în timp ce-i privea expresia preocupată transformîndu-se într-una mai blîndă, mai

tristă. Lumina din ochi i se stinse. Speranța era înăbușită de o altă emoție, care n-avea nici o culoare ușor de recunoscut. Irișii ochilor ei străluciseră albaștri ca oul de prohor în lumina palidă, dar acum dobîndeau un cenușiu mat. Disperare, își spuse, asta înseamnă culoarea din ochii lui Annie. O făcea sfîșietor de frumoasă.

– Îți pare rău c-ai făcut dragoste cu mine, nu-i așa?

– Annie...

Cuvintele se rostogoliseră afară din el, cuvinte care n-aveau nici o putere de a aduce înapoi în ochii ei vibrația vieții, dar le rosti totuși.

– Voi face tot ce pot pentru a te ajuta să-ți recapeți cetățenia, dacă asta vrei. Am unele relații. Voi depune chiar o mărturie scrisă sub prestare de jurămînt că ești americană, sau ce-o fi necesar.

– Jurămînt?

– Da. Îmi voi convinge partenerii să jure și ei...

– Dar sîntem căsătoriți, Chase. De ce avem nevoie de declarații?

Îi întoarse spatele, încercînd să scape de durerea surdă din ochii ei. Îi sfîșia pieptul, îl zgîria cu ghearele, smulgîndu-i ciosvîrte de carne.

– La dracu', Annie, n-o să meargă.

– Ce n-o să meargă? Relația noastră?

Vocea i se îndulci, coborînd într-o șoaptă aspră:

– Totul se poate rezolva, dacă ai voința să lupți.

– Pentru Dumnezeu, ai de gînd să încerci să înțelegi?

Se răsuci s-o privească, conştient de propria-i furie neputincioasă, de propria lui tristeţe pîrjolitoare. Nu exista decît o singură cale de-a reacţiona în faţa acestei încurcături fără speranţă. Era un alt bandaj care trebuia smuls cît mai repede şi mai dureros posibil.

– Nu vreau să fiu căsătorit, Annie. Nici cu tine, nici cu nimeni altcineva. Nu vreau nevastă şi perdeluţe galbene la geamurile bucătăriei şi o hoardă de plozi, urlîndu-mi pe sub picioare.

Lacrimile pe care se aşteptase să i le vadă lucind în ochi nu se iviră. În schimb, îl privea cu o buimăceală neîncrezătoare, ca şi cum ar fi fost un fel de monstru.

– Pentru tine n-are importanţă deloc că sînt îndrăgostită de tine? îl întrebă. Că am fost dintotdeauna? Nimic din toate astea nu contează?

– Toate contează, Annie. Contează ca dracu'. De asta trebuie să rezolv problema acum. Nu te pot lăsa să rămîi cu gîndul că există un viitor pentru noi doi. N-o mai putem lungi.

– Nu va trebui să rămînem căsătoriţi, spuse ea, cu glasul devenindu-i distant, ca şi cum şi-ar fi spus-o sieşi mai mult decît lui. Am putea divorţa de îndată ce mi se dovedeşte mie cetăţenia.

Chase se întoarse, trecîndu-şi o mînă prin păr, în timp ce mergea pînă la marginea dîmbului.

– Annie, căsătoria din Costa Brava a fost o cale de-a rezolva o problemă. A fost o măsură disperată şi ştim amîndoi asta. S-ar putea ca nici măcar să nu fie valabilă, iar în acest caz... trebuie anulată.

Annie făcu un pas înapoi, clătinîndu-se cînd o piatră colțuroasă i se înfipse în talpa desculță a piciorului.

Durerea aceasta era nimic pe lîngă brutalul adevăr pe care Chase îi cerea să-l privească în față. N-o iubea. Își riscase viața ca s-o salveze, o luase chiar și de soție, dar n-o iubise, nici atunci și nici acum. *Și niciodată n-avea s-o iubească.* Apriga durere pe care o simțise mai devreme reveni cu toată forța. Își spintecă drum prin gîtlejul ei și-i arse gura. Fierbințeala senzației părea în egală măsură durere, precum și furie. Iar apoi își dădu seama că *era* furioasă.

Argumentele îi năvăleau prin minte. Se putea gîndi la un milion de moduri de a-i spune ce ticălos egoist era, și cum se izola de tot ce era mai bun pe lume, de iubire, cea mai mare fericire a vieții. Dar ce-ar fi rezolvat cu asta? N-avea să fie niciodată în stare să-l convingă că greșea. Privirea lui de cremene o vestea că nimic din ce-ar fi spus sau făcut nu putea schimba situația. Ușa era închisă.

Poate că avusese dreptate în privința lui, nu era capabil să răspundă iubirii cu iubire. În acel moment, nu-i păsa. Nu voia decît să scape de el. Faptul de-a se afla în apropierea lui era prea dureros. Ura gîndul că va trebui să-i accepte ajutorul la serviciul de emigrări, dar de asta avea să se ocupe mai tîrziu. Deocamdată, cel puțin, trebuia să găsească o cale de-a pune între ei o oarecare distanță.

– Chase, eu...

Mîna lui se ridică brusc, făcînd-o să tacă. Cuvintele

i se opriră în gît, pînă-şi dădu seama că gestul aspru nu era menit sancţionării ei. Privea spre gura minei:

– E cineva acolo, spuse, printre dinţi.

Se ascunse dincolo de culme, apucînd mîna lui Annie şi trăgînd-o după el.

Zgomotul scîndurilor putrede desprinse cu o rangă se înălţă pînă la ei. Chase se aventură în afara ascunzişului să arunce o privire.

– Nu văd cine este, spuse, dar e în baracă. Trebuie să fie Jack.

– Chase, eu...

Chase îi înăbuşi vocea cu mîna, trăgînd-o aproape.

– Nu acum, şopti el aspru. Nu sîntem în siguranţă. Probabil e înarmat.

Annie închise ochii, aproape nevenindu-i să creadă că era învăluită în căldura braţelor puternice ale lui Chase, că faţa-i stătea cuibărită în părul moale şi des de pe pieptul lui. Ocrotitoarea îmbrăţişare îi dăruia o plăcere atît de cumplită, o durere atît de crudă...! Se desprinse, refuzînd să-şi îngăduie simţirea unor asemenea lucruri.

– Annie, te rog să nu faci nici o prostie. Stai aici pînă mă conving. Nici unul din noi nu-i în siguranţă, pînă nu aflu cine-i acolo.

Annie îl privi tăcută pe Chase, în timp ce-şi punea cizmele şi cămaşa. Odată îmbrăcat, se furişă spre locul unde erau legaţi caii şi-şi luă biciul de la oblîcul şeii. Mai scoase şi un pistol din coburi şi şi-l vîrî în cureaua de piele. Apoi, făcîndu-i iarăşi semn să stea

ascunsă, porni împrejurul dîmbului, spre o porțiune cu copaci deși a colinei din spatele barăcii.

De cum îl pierdu din vedere, Annie simți un fior de frică și nehotărîre. Dacă i se întîmpla ceva? Putea fi rănit, sau ucis. Un sentiment de groază o copleși, dîndu-și seama cît de neputincioasă era. Ce-avea să facă dacă Chase murea? Indiferent de cele întîmplate între ei, continua să reprezinte totul pentru ea, toată viața ei.

Și atunci, în urma ororii crescînde, furia reveni năvalnică. Și lacrimile. Lacrimi arzătoare, caustice. Dracu' să-l ia oricum pe Chase Beaudine, își spuse, ștergîndu-și cu nodurile degetelor ochii umezi. Dracu' să-l ia și să-l ducă drept în fundul iadului. O aruncase din viața lui ca pe-o mîncare stricată, iar acum avea pretenția să stea aici și să-l aștepte pasivă, întrebîndu-se dacă va trăi sau va muri? Nu, asta n-avea s-o facă. Nu putea. Nu te puteai aștepta de la nici o femeie să se-mbolnăvească de griji pentru un bărbat care tocmai îi smulsese inima din piept. Era prea mult. Era o tortură.

Își găsi tenișii sub sacul de dormit și și-i puse în picioare, în timp ce încerca să se gîndească ce să facă. Mai mult decît orice, avea nevoie să pună o distanță. Nu voia decît să plece din acest loc, unde durerea de inimă ardea pînă și-n aerul pe care-l respira.

Caii nechezară încetișor în timp ce se apropia de ei, iar Shadow se ridică din locul unde dormea. Annie îngenunche lîngă cîine, explicîndu-i că n-o putea însoți, în vreme ce studia șeile pe care Chase le arun-

case de cu seară peste trunchiul unui mesteacăn căzut. Păreau să cîntărească aproape cît ea însăşi şi, deşi nu călărise niciodată pe deşelate, se părea că n-avea de ales.

Dezlegînd iapa, o conduse la mesteacăn şi se folosi de acesta ca de o treaptă pentru a încăleca. După cîteva momente şi cîteva încercări stîngace, se afla pe spinarea largă şi caldă a animalului, agăţîndu-se de căpăstru şi rugîndu-se ca iapa să cunoască drumul de înapoiere la cabană.

Soarele răsărea după culmea colinelor, cînd iapa lui Annie părăsi cărarea, luînd-o peste o pajişte ce i se părea vag familiară. Lăsă frîu liber calului, sperînd că abaterea de la drum însemna că se apropiau de cabană.

O dureau picioarele de la cuprinderea greabănului larg al animalului, şi avea mîinile şi braţele amorţite de cît se ţinuse să nu cadă. O mai dureau şi alte părţi ale trupului, dar acestea n-aveau nici o legătură cu călăritul. Îşi simţea muşchii gîtului învineţiţi, îndureraţi de la încleştarea în calea valurilor succesive de tristeţe. Iar într-un alt loc, mai adînc, se simţea deschisă cu forţa, vulnerabilă, într-un mod cu totul nou. Tresăririle de tandreţe îi aminteau ceea ce făcuse împreună cu Chase în timpul nopţii. Şi cît de mult îi plăcuse fiorul profund de a-l avea înăuntrul ei. Îi plăcuse atît de tare, încît era sigură că de-acum nici un alt bărbat n-avea s-o mai poată satisface, şi nu numai datorită propor-

ţiilor fizice. Chase fusese hotărît să-i dăruiască mai multă plăcere decît durere, chiar dacă asta însemna să-şi sacrifice propriile lui nevoi. Se abţinuse, atunci cînd ea îl implorase să continue, fiindcă ştia că încă nu sosise momentul. Abia cînd o simţise gata pentru deplinătatea actului, cedase rugăminţilor ei.

O ruinase pentru oricare alţi bărbaţi, îşi spuse, închizînd ochii în calea spasmului tăios de voluptate. Avea să sufere de dorul lui toată viaţa.

Un murmur sonor scăzut o smulse din gîndurile-i tulburi. Iapa ciuli urechile şi, deodată, porni mai repede, de parcă auzise şi ea zgomotul, de parcă l-ar fi recunoscut. În timp ce treceau prin nişte rugi de mure, cabana cea mică a lui Chase apăru în luminişul din faţă. Moara de vînt, care alimenta cu energie pompa de apă şi generatorul, se rotea scîrţîind în briza dimineţii.

Annie trebui să-şi înghită lacrimile de uşurare. De mult nu se mai simţise atît de recunoscătoare ca acum, văzînd cabana mică şi singuratică, cuibărită lîngă poala colinelor. Se simţea ca acasă, deşi ştia că nu se mai putea lăsa să gîndească în aceşti termeni.

După ce lăsă iapa în staul, cu apă proaspătă şi o găleată de ovăz, Annie se îndreptă spre casă. Primul lucru pe care-l dorea era un duş prelungit, cît de fierbinte putea să ajungă apa. Apoi, poate avea să găsească ceva de făcut pentru restul vieţii.

Starea de spirit i se mai amelioră în timp ce urca treptele din faţă, dar în momentul cînd deschise uşa şi

intră, ştiu că era ceva în neregulă. În cameră domnea o anume nemişcare, o prezenţă pulsînd care-o înştiinţa că nu era singură.

– E cineva aici? întrebă, oprindu-se în mijlocul unui pas, în vreme ce în spatele ei se înălţa o umbră. Cine e?

– Tocmai mă pregăteam să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare.

Glasul bărbatului avea o rezonanţă stranie, care îi furnică lui Annie pielea de pe braţe. Se răsuci şi-l întrezări scurt pe intrus, în umbra uşii deschise. Nu-l putea distinge clar, dar părea să fie cel puţin la fel de înalt ca Chase. Întunecime, acesta era cuvîntul care-o frapă, în timp ce încerca să-i desluşească trăsăturile. Imaginea unei pantere negre îi străfulgeră prin minte, zărindu-i lucirea ochilor de obsidian şi părul lung, negru, ce i se revărsa pe spate.

– Unde-i Chase Beaudine? întrebă omul. Şi tu ce cauţi acasă la el?

Annie înţelese într-o clipă cine era. Cine trebuia să fie! Hoţul pe care-l urmăreau toţi. Jack Ghinion.

– Chase nu e aici, răspunse ea, încercînd să tragă de timp.

Se şi vedea luată ostatică, dacă nu găsea o cale de scăpare. N-avea nici un rost să-ncerce să treacă de el, spre uşă, dar putea exista o modalitate de a-l păcăli.

– Unde e? întrebă individul.

Annie lăsă ochii să săgeteze spre uşa dormitorului.

– Nu ştiu, spuse, cu o voce ascuţită. A plecat şi gata. Nu m-aştept să vină prea curînd. Poate peste cîteva zile.

Privi din nou spre dormitor.

– E cineva acolo? arătă omul spre uşa camerei, cu capul.

– Nu, răspunse Annie cu emfază.

Individul îşi mută privirea de la uşă la ea şi din nou la uşă, apoi îi făcu semn să înainteze spre dormitor.

– Hai să ne convingem. Tu mai întîi.

Lui Annie îi pulsa sîngele prin venele frunţii; se opri în uşa dormitorului.

– Nu-i nimeni acolo, insistă. A plecat.

Intrusul o împinse peste prag, deloc delicat, şi intră în urma ei.

– Aia ce-i? întrebă, observînd uşa hrubei.

– Nimic, o intrare dosnică...

– Deschide-o.

Peste cîteva momente, se găseau în tunel, cu Annie prima, după ce aprinsese una dintre lămpile cu gaz ruginite care stăteau agăţate pe peretele bucătăriei. Omul din spatele ei nu scotea o vorbă, în vreme ce înaintau prin bezna cu miros de mucegai; o înghiontea doar, încontinuu, înainte.

Odată ajunşi în mica grotă, Annie ezită dacă să-l lase sau nu să controleze zona. În timp ce ochii individului cercetau pereţii, începu să se îndepărteze de el, încercînd să ţină lampa nemişcată astfel ca omul să nu observe.

– Atenție! țipă, sperînd că-l va face să-și piardă echilibrul; în același timp se aruncă în cel mai apropiat tunel și stinse felinarul.

Îl auzi poticnindu-se, după care urmă sunetul pe care-l aștepta: un strigăt gros de surpriză și bufnitura, ce făcea să clănțăne dinții, a unui trup masiv ciocnindu-se de argila dură. Căzuse în groapă. Annie își căută pe dibuite chibriturile și aprinse din nou lampa în întunericul de nepătruns. Odată ce fitilul luă iarăși foc, se apropie de puț cu mare prudență.

Victima ei ședea pe pardoseala de lut, frecîndu-și genunchiul blugilor, care se rupsese. Avu impresia că arăta ca un învins, pînă cînd ridică privirea. Văpaia luminoasă a ochilor lui o făcu să împietrească asemeni unui animal orbit. Doamne, semăna într-adevăr cu o felină a junglei.

– Cine ești? îl întrebă. Jack Ghinion?

Ochii i se îngustară în timp ce-o privea, după care un surîs vag îi transformă trăsăturile într-o mască mai puțin înspăimîntătoare.

– Am avut eu ghinioane și mai mari. Dar nu, nu așa mă numesc. Sînt Johnny Starhawk, un vechi prieten de-al lui Chase.

– Ești *cine?*

Șocul o năuci pe Annie. Nu putea fi Johnny Starhawk. Pe-acela îl cunoscuse în Costa Brava. Purta uniformă de camuflaj, ochelari de aviator și părul tuns perie al infanteriștilor marini. Părul acestui om era o coamă înfoiată ce-i ajungea pînă mai jos de omoplați,

iar acum, că-l putea distinge clar, îşi dădu seama că purta o fîşie de piele legată în jurul frunții. Arăta ca un indian renegat. Dar nu spusese oare Chase că Johnny era un avocat de răsunet?

Ridică lampa, privindu-i pomeții obrajilor, ascuțiți senzual, bărbia dură, proeminentă, şi pielea bronzată. În minte i se ivi un gînd necuviincios. Johnny Starhawk era un bărbat trăsnet, conchise ea, stăpînindu-şi un zîmbet, iute. Ce păcat că era deja îndrăgostită.

– Chase mi-a lăsat un mesaj urgent.

Continua să-şi maseze genunchiul, privind în sus spre ea.

– De ce am senzația că-i în legătură cu dumneata?

– Poate ar trebui să-ți explic, propuse Annie.

Începu cu o înşiruire de scuze, grăbindu-se să adauge că-l luase drept un hoț de vite, care evadase de sub escortă, şi informîndu-l apoi că se cunoscuseră deja odată, cu cinci ani în urmă.

– Nu-ți par deloc cunoscută? îl întrebă, ridicîndu-şi felinarul în dreptul feței.

– M-aş putea uita mai bine dacă mă scoți de aici.

– O, iartă-mă.

Aruncă o privire spre cavernă, dîndu-şi seama că n-avea cum să-l ajute.

– Chase are o scară de frînghie, dar nu ştiu unde-o ține.

– Bine, las-o deocamdată, spuse Johnny, privind-o ca şi cum şi-ar fi putut aminti. Spui că ne-am cunoscut?

– Da, în Costa Brava. Ţi-aş putea povesti cum s-a întîmplat.

– Te rog.

Annie trase concluzia că-i cam plăcea îngăduinţa seacă din tonul lui. Indienii pe care îi cunoscuse în Costa Brava, deşi primitivi după standardele americane, fuseseră un neam de oameni foarte blînzi. Omul acesta arăta oricum, numai blînd nu, şi totuşi părea să existe o doză de farmec ascuns sub întunecimea sa de panteră. Totuşi, era destul de bucuroasă că n-avea cum să-l scoată din groapă. Se simţea puţin mai sigură, cu uriaşa felină în cuşcă.

Emana o indolenţă senzuală, din felul cum îşi ţinea capul rezemat de peretele gropii, privind-o în timp ce aştepta să înceapă jocul. Annie se pomeni vorbind grăbită, nerăbdătoare, relatîndu-i amănuntele întîlnirii lor în drum spre graniţă. Descrisese jeep-ul condus de Chase, îmbrăcămintea pe care o purtau, rana de cuţit a lui Chase şi accesele lui de delir. Cînd termină, Johnny se ridicase în picioare, iar expresia i se transformase din nepăsare în neîncredere extatică.

– Nu-ţi aminteşti de mine, este? îl întrebă, extrem de dezamăgită.

– Mă simt de parc-aş fi o stafie.

– Deci, tu eşti puştoaica aia cu care s-a însurat Chase? Annie... Aşa te numeai?

– *Da.*

Cuvîntul îi tremură pe buze. Emoţiile se rostogoliră

printr-însa atît de neaşteptat, încît nu şi le mai putu controla. Lacrimi i se iviră în ochi, iar muşchii încordaţi ai feţei se surpară de uşurare. Ştia că Johnny n-o putea crede decît nebună, o femeie cu minţile complet rătăcite, dar era primul om care o recunoscuse. Chiar îi rostise numele, şi această simplă recunoaştere se simţea ca o afirmare a existenţei ei.

– Da, repetă. Sînt Annie, Annie Wells.

Amestecată cu bucuria, durerea, cutremurătoarea alinare, o făcu pe Annie să aibă senzaţia, cum nu se poate mai stranie, de-a i se fi dat dreptul să-şi reclame identitatea şi viaţa, să se nască, într-un fel, a doua oară.

– Iartă-mă, spuse profund stînjenită. Mi-era atît de teamă că n-ai să-ţi mai reaminteşti de mine, că nimeni nu-şi va mai aminti vreodată de mine!

– N-am de ce să te iert.

Aşteptă un moment, studiindu-şi mîinile, cu respect faţă de nevoia ei de-a se reculege netulburată.

– L-am găsit pe Chase fără cunoştinţă în jeep, după ce-a zburat peste taluz, continuă el calm, dar tu fuseseşi azvîrlită din maşină. Tot ce-am mai găsit a fost unul din pantofii tăi, plutind pe rîu.

– Ştiu. În toţi aceşti ani, Chase m-a crezut moartă.

– Pariez că i-ai făcut o surpriză a dracului de mare.

– Da. I-am făcut.

Zîmbetul lui Annie deveni piezîş. Simţea lacrimile, ameninţînd s-o podidească din nou, şi le înfruntă, hotărîtă să nu se mai facă de rîs. Dar nu-şi putu opri

oftatul ce i se revărsă odată cu următoarele cuvinte:

– Chase nu mă mai ține minte. Nimic din cele întîmplate între noi acolo. Vrea ca mariajul nostru să fie... anulat.

– Iar tu nu vrei, just?

– Îl iubesc, răspunse ea, pe un ton încordat, dureros. Cred că se vede, mm?

– Nici măcar numele nu i-l poți rosti, fără a părea că te rogi. Da, se vede, Annie. Ce se întîmplă aici?

Annie avea nevoie de foarte puțină încurajare pentru a-i deșerta toată trista ei poveste. Într-un fel, își ținu în frîu suferința și mînia, în timp ce-i relata lui Johnny Starhawk, pas cu pas, haosul ce erupsese odată cu sosirea ei. Dar, cu cît vorbea mai mult, cu-atît înțelegea mai clar cît de complet dezorganizase viața lui Chase.

– Cred că nu-i de mirare că vrea să plec, spuse. Nu i-am adus decît nefericire. Chiar el a spus.

– Nu fi atît de sigură, replică Johnny, rînjind.

– Ce vrei să spui?

În timp ce observa strania, neschimbata frumusețe a femeii-copil ce-l privea de deasupra, dulcea suferință din ochii ei albaștri, nu-și putea imagina cum i-ar fi putut rezista vreun bărbat, chiar și un ins dur ca Chase Beaudine.

– Fără promisiuni, Annie, spuse el, dar am cîteva idei despre cum l-aș putea manevra pe fostul meu camarad.

Capitolul 11

– Nu mişca, Beaudine! Clipeşte măcar, şi te-mpuşc unde pari mai măreț.

Comanda brutală răsună din spatele umărului drept al lui Chase. Acesta ezită în plin pas, cu cizma strivind un ciob de sticlă.

– Întotdeauna ai fost un trăgător prost, Jack. Chiar şi cu țintele în mărime naturală.

– De la distanța asta, îți pot zbura creierii şi legat la ochi.

Ca din oală, spuse Chase în sinea sa, cu buza răsfrîngîndu-i-se de dezgust în timp ce privea măruntaiele putrezite ale barăcii miniere. Ticălosul îl prinsese ca din oală. Pesemne că Jack îl văzuse venind prin spatele şandramalei, se furişase prin față şi-i căzuse în spate. Chase se gîndi la vreun soi de contraatac, ca de pildă să se repeadă la arma hoțului. Dar Jack avea

dreptate. Nici chiar din partea unuia ca el nu te puteai aştepta să tragă pe-alături, de la o asmenea apropiere.

– Aruncă biciul, Beaudine.

Se auziră două ţăcăneli ascuţite, cînd Jack introduse un cartuş pe ţeava puştii sale cu culasă.

Chase îşi destinse pumnul încleştat, lăsînd harapnicul să cadă pe podea.

– De unde-ai ştiut că aveam aici o ascunzătoare îngropată? întrebă Jack.

– Flerul, răspunse Chase. Ştii ce-nseamnă asta, Jack.

În timp ce vorbea, Chase observă cioburile de pe podeaua barăcii, ca şi cum cineva ar fi spart de perete o sticlă. O gaură căscată în scîndurile de pe jos dezvăluia o cutie, de metal corodat, plină cu bancnote. Bine, dar de unde putuse obţine o brută tîmpă, ca Jack, tot bănetul ăla murdar? se întrebă el.

– Din cîte-mi amintesc, spuse Chase fără inflexiuni, aveai noroi proaspăt pe cizme, ultima oară cînd te-am băgat la pîrnaie. Praful e una. Pămîntul umed, e alta. Înseamnă că cineva a săpat pe undeva.

– Eşti prea isteţ pentru binele tău propriu, Beaudine.

Glasul hoţului scîrţîia de rîs nervos.

– De-asta va trebui să fac una pe care deja încep s-o regret. Va trebui să-ţi pompez niţel plumb în scăfîrlia aia a ta. Să te-ncetinesc niţel. Să le dau o şansă-n plus băieţilor mai puţin norocoşi, ca mine.

În timp ce Jack vorbea, lui Chase îi înțepeniră tendoanele de la ceafă. Hoțul o fi nătărău, dar era ticălos cît cuprindea, ca să comită o crimă cu sînge rece.

– N-ar fi bine să ai pe cap o acuzație de omucidere, Jack. Acolo nu încap procentaje.

– Depinde cine face socoteala. Vezi tu, ceea ce nu vreau eu, e să nu fiu prins iar. Mi s-a făcut greață de-a binelea de asta. Începe să mă roază pă dinăuntru.

Pe cînd Jack începea o analiză acrită a diverselor şi feluritelor prilejuri cînd îl capturase Chase, acesta însuşi ajunse la conştiința unui fapt neliniştitor.

Informația răzbătu pînă la el din tensiunea pumnilor şi bătăile de baros ale inimii. Îl ardea prin terminațiile nervoase, galvanizîndu-i gîndurile şi deşteptîndu-i o intuiție atît de fundamentală, încît se întreba cum de n-o mai cunoscuse şi-nainte. *Nu voia să moară.* Nu în această dimineață cețoasă de vară şi nici multă vreme de-acum încolo, dacă reuşea s-o rezolve.

Nu frica declanşase această stare. Privise moartea în ochi de nenumărate ori, dar niciodată cu un simț atît de acut al nevoii de a supraviețui, al dorinței de-a învinge sorții. Acum, cu o puşcă proptită-n spate, nu avea timp, sau chef, să examineze motivele, ştia doar că era ceva pentru care trebuia să respire în continuare.

Viitorul părea să-l cheme cu degetul, păstrîndu-i o nebunească făgăduială de fericire.

Aproape-l amețea acea ireală senzație a destinului. Se simțea ca şi cum i s-ar fi îngăduit să-şi întrează-

rească propria soartă. Iar pe urmele acestei înțelegeri sosea inevitabilul „motiv" al redeşteptării lui. O fanfară mintală de trîmbițe îi anunța numele: *Annie*.

Gemu. Annie? Ea era pricina pentru care voia să respire mai departe? Femeia asta era judecătoarea lui, juriul care avea să-l trimită la spînzurătoare. Făcuse din viața lui iadul pe pămînt. Dar, chiar în timp ce încerca să se convingă pe sine însuşi că nu ea era soarta lui, putea simți adevărul împresurîndu-l, strangulîndu-i toate obiecțiile.

Annie Wells era o sticlă de băutură rea, pe care n-o putea ține astupată, dar, Dumnezeu să-l ajute, nu putea îndura gîndul că n-o va mai vedea niciodată. Cu această lipsă în existența lui, putea fi foarte bine mort ca şi viu.

Țeava puştii îl înghionti în umăr.

– Beaudine? M-asculți?

– Aşa să-mi ajute Dumnezeu, Jack, n-am auzit o vorbă din ce-ai spus. Mă gîndeam la o femeie.

– O femeie? Într-un moment ca ăsta? Pe toți dracii, ai nevoie de un glonț în cap.

Metalul rece se propti la baza craniului lui Chase. Declicul slab şi ucigător al cocoşului armei îi explodă în creier. Izbi sălbatic înapoi cu călcîiul cizmei, aplicînd o lovitură în țurloaiele hoțului. Răsună o împuşcătură, în timp ce Jack se clătina de-a-ndaratelea, trăgînd înnebunit. Chase se trînti la pămînt, izbind praful şi în acelaşi timp apucîndu-şi biciul. Înfăşură şfichiul de piele netăbăcită de-atît de multe ori pe după picioarele

lui Jack, încît acesta se prăvăli ca un buştean putred.

– Se pare că ţi-a pierit norocul, spuse Chase, ridicînd puşca pe care hoţul o scăpase pe jos şi ochindu-i pieptul ce tresălta. Ar trebui să fiu morcovit pe tine, Jack. La naiba, ar trebui să descarc puşca asta în inima ta neagră ca iadul... Da' n-am poftă acum. Ia aruncă-mi o privire, îl îndemnă, cedînd unui zîmbet şmecher care nu voia să se lase alungat. Priveşti un om cu tot viitorul în faţă, Jack, şi ăsta-i singurul binecuvîntat motiv pentru care mai eşti în viaţă.

Chase sări de pe cal, scoase biciul de la oblîcul şeii şi urcă treptele din faţă ale cabanei, cîte două.

– Annie? Unde eşti? strigă.

Îl speriase ca toţi dracii, dispărînd de la locul lor de tabără. Nici calul ei nu mai era, ceea ce însemna că probabil se întorsese acasă. Sau asta, sau se rătăcise pe undeva printre coline.

Shadow îl urmă îndeaproape, lătrînd surescitat, cînd Chase intră în cabană şi cercetă rapid din priviri interiorul. Nu se vedea nicăieri nici o urmă de Annie, şi nimic care să indice că trecuse pe-acolo.

– Haide, băiete, strigă el, făcîndu-i semn cîinelui să-l urmeze afară, pentru a căuta în hambar.

Dar Shadow refuză să iasă. Scheunînd agitat, îl zori pe Chase spre dormitor.

– Of, Doamne, nu a doua oară, exclamă Chase, zărind uşa deschisă a văgăunei. Nimeni nu cade de două ori în aceeaşi groapă.

Felinarul, pe care-l luase de pe peretele bucătăriei, îi pîlpîia în mînă, pe cînd îşi croia drum prin tunel. Vocea lui Annie ajunse pînă la el, cu ecouri slabe, pe măsură ce se apropia de cavernă, dar nu-i putea distinge cuvintele.

Părea că vorbea singură, lucru care-l mai linişti, dar numai pentru un moment. Dacă se lovise la cap în cădere? Dacă-şi pierduse minţile mai rău ca un bolnav de balamuc?

– Annie?!?

Năvăli în grotă, cu felinarul legănîndu-se nebuneşte, pînă ajunse la puţ.

– Ai păţit ceva?

Flacăra lumină zîmbetul ei surprins.

– Chase! exclamă, mijind ochii spre el din fundul gropii. Cînd ai ajuns aici? Johnny şi cu mine tocmai...

– Eşti bine?

Ezită, înregistrînd cuvintele pe care tocmai le rostise.

– Johnny? Cine...

– Aicea, amice.

– Starhawk?

Chase ridică felinarul, căutînd chipul pe care-l asocia cu glasul acela familiar. Aproape scăpă lampa în groapă, cînd trăsăturile ascuţite ale omului pe care nu-l mai văzuse de cinci ani se materializară în aura de lumină.

– Starhawk? Ce cauţi acolo? Ce faci acolo jos? Cu ea?

– A căzut în groapă, explică Annie. E o poveste lungă, dar am încercat să-l ajut să iasă. Şi am căzut şi eu.

– Grozavă femeie, Chase, spuse Johnny. Curajoasă cît cuprinde. De ce-ai ţinut-o aşa-n secret?

Zîmbetul întunecat al lui Johnny îi pricinui lui Chase un moment de adevărată consternare. I-ar fi făcut mai multă plăcere să-şi vadă partenerul de mult pierdut, dacă n-ar fi ştiut totul despre reputaţia de seducător a lui Johnny cu femeile.

Starhawk era pe jumătate indian american, iar de cînd dezbrăcase uniforma, imaginea sa de renegat-dedicat-unei-cauze înfăptuise miracole, atît cu femeile, cît şi cu juraţii.

O recentă hotărîre crucială a Curţii Supreme în favoarea lui îl transformase în cel mai căutat avocat de Drept civil din ţară, ca şi cum membrele sexului feminin ar fi avut nevoie de-o provocare în plus pentru a i se arunca la picioare.

– Ţine-te bine, spuse pe neaşteptate Chase. Aduc scara.

– Nici o grabă, strigă Johnny. Annie şi cu mine tocmai descopeream că avem unele lucruri în comun.

– Asta ce vrea să-nsemne? întrebă Chase bănuitor.

– Nimic de ce să te-agiţi. Îi place mîncarea condimentată, şi mie la fel, atîta tot.

– Eşti sigur? Atîta tot?

– Păi, mda, pe lîngă romanele western. Amîndu-

rora ne plac, nu-i aşa, Annie, şi...

– Şi ce?

– Chase! interveni Annie, ai putea să ne scoţi din groapa asta?

– Nu înainte de-a primi un răspuns, replică Chase. Şi *ce?*

– Eşti sigur că vrei să ştii, Beaudine?

– Dă pe gură, Starhawk.

– O.K., cowboy, da' să ţii minte, tu ai vrut-o. Annie aci de faţă mi-a spus că-i plac bărbaţii de obîrşie indiană. Zice că a fost crescută într-o pădure tropicală, unde băştinaşii erau iuţi şi agili ca pisicile.

Faţa chipeşă a lui Johnny se lăţi într-un rînjet vesel.

– Cucoana are un gust impecabil, Chase. Dacă n-o iei de nevastă, s-ar putea s-o iau eu. I-ai observat vreodată ochii? Uluitori. N-am mai întîlnit ochi atît de albaştri.

– I-am observat.

Chase împinse în faţă felinarul, dar nu pentru a se putea uita la ochii lui Annie. Voia să-i vadă reacţia la dezgustătoarea tiradă de baliverne ale lui Starhawk. Annie îl privi radioasă, roşind ca o mireasă necoaptă. Pe toţi dracii, femeia asta iradia lumină. Arăta de parcă cineva ar fi conectat-o la o uzină electrică.

– Uiţi, Johnny, spuse Chase cu glasul ucigător de calm, că am şi luat-o de nevastă.

Zîmbetul lui Starhawk se lăţi şi mai mult.

– Uiţi, Chase, că sînt avocat. Pot obţine anularea căsătoriei.

– Prea tîrziu pentru asta, prietene. Uniunea s-a consumat. Annie şi cu mine ne-am culcat împreună azi-noapte.

– *Chase!* fulgeră un avertisment din ochii lui Annie. Devii puţin cam indiscret, nu ţi se pare? Acum, te rog să ne scoţi de-aici.

Tonul ei exprima refuzul oricăror alte aiureli, dar Chase nu se lămurise nici pe departe cu Starhawk. Se duse să ia scara şi, după ce-i scoase pe amîndoi din puţ, reluă schimbul de replici cu fostul său camarad.

– Starhawk la însurătoare? aruncă el. Asta-i bună. Eşti incapabil să legi o relaţie stabilă. Ai face nefericită o femeie de ispravă.

– Tu ai şi făcut-o, Beaudine, i-o întoarse Johnny, cu o privire semnificativă către Annie.

Ochii lui Chase se învăpăiară cu o violenţă necontrolată. Glasul îi scăzu, nefiresc de calm:

– Hai să terminăm conversaţia asta, afară. Doar tu şi cu mine, Starhawk.

Lui Annie i se opri respiraţia. Îl văzuse pe Chase, omorînd un om în Costa Brava, dar niciodată nu-l văzuse să arate mai ucigător decît în acest moment. Forţa brutală a mîniei lui plutea prin aerul încăperii, reducînd-o la o tăcere buimacă. Era demonic de tenebros, tăindu-i respiraţia. *Dar cineva o să fie rănit,* îşi dădu ea seama.

Johnny răspunse provocării lui Chase cu o înclinare înceată a capului.

– Nu! ţipă Annie. Destul, voi doi! N-am să mă mărit

cu nici unul din voi, e clar? Şi nu apreciez poziţia de trofeu cîştigat de pistolul cel mai rapid.

– Tu să nu te-amesteci, Annie.

În timp ce Chase îşi scotea geaca de blugi, aruncînd-o într-o parte, o bucată apreciabilă de sticlă albăstrue zbură din buzunarul acesteia, aterizînd la picioarele lui Annie.

Annie îngenunche să ridice ciobul, remarcînd stratul albicios de pe sticlă şi mirosind izul medicinal. Pe cealaltă parte, încă mai rămăsese o mică porţiune din etichetă.

– Chase! exclamă ea, ridicîndu-se. De unde-ai luat asta?

– De ce?

– E acelaşi antiacid pe care l-a cumpărat şeful de echipă la farmacie.

– Ce tot spui?

Chase se opri în plin proces de suflecare a mînecilor. O privi atent pe Annie, înfrînîndu-şi un moment furia.

– Care şef?

Annie îi relată repede întîlnirea cu şeful de echipă al fermei McAffrey şi cele cîteva informaţii pe care i le dăduse despre medicina naturistă.

– Nu mi-a urmat sfatul, observă ea.

Chase luă ciobul din mîna ei, examinîndu-l.

– Chestia asta o dădea pe gît şi la taverna Stridiei de Preerie...

Privirea i se întoarse înlăuntru, în timp ce se uita la

sticlă, ca şi cum ar fi gîndit rapid şi concentrat, punînd frînturile laolaltă.

– S.O.B. nenorocit, scrîşni ei. Îl plătea pe Jack s-o facă pe momeala, ca să mă pună pe mine pe drumuri, în timp ce el îşi jefuia propria fermă, şi pe-ale altora.

– Cine? întrebă Annie.

– Mhm, cine? o îngînă Johnny.

– Şeful de la McAffrey, zise Chase, continund să fixeze ciobul cu privirea. Se vede că se întîlnea cu Jack la baracă, să-l plătească. Probabil tot el a fost şi-n spatele evadării din puşcărie.

– Chiar aşa? întrebă fascinată Annie. Şeful de echipă şterpelea vite din propria lui fermă? Exact ca-n cartea pe care-am citit-o eu?

– Nu tocmai, spuse Chase. Angaja „lucrători agricoli“ ca să facă treburile murdare în locul lui. Dar el e creierul, îmi pun capul.

Chase vîrî ciobul de sticlă în buzunarul cămăşii, îşi culese de jos scurta de doc şi înşfăcă o puşcă de pe perete. Peste chip i se aşternuse o expresie de concentrare totală, sălbatică.

– Hei! exclamă Annie, văzînd că se îndrepta spre uşă. Unde te duci?

– Să pun mîna pe ticălos, replică scurt Chase. Îmi dă bătăi de cap de săptămîni întregi. Acum am să-l bat eu la cap, pînă intră-n pămînt.

– În regulă! răsună glasul lui Johnny, răguşit de rîs, în timp ce i se alătura lui Chase. Hai să dăm niţel la şuturi în fund. Vin şi eu. S-ar putea să ai nevoie.

Annie rămase pe loc, privind uimită cum cei doi bărbați schimbau rînjete şi-şi plesneau palmele într-un soi de ritual masculin. Un moment mai tîrziu, mergeau spre uşă, de parcă ar fi uitat că era şi ea pe-acolo. Sau că fusese, măcar!

Rîsul lor de bărbăție dură fu acela care o electriză pe Annie, determinînd-o să treacă la acțiune. Cu nici două minute-n urmă, se bătuseră pentru ea! Acum îi auzea de-afară, încărcînd puşti, spunîndu-şi poveşti de război şi toate celelalte prostii ale masculilor cînd plănuiesc să „dea nițel la şuturi în fund".

Observă că biciul lui Chase zăcea pe patul de campanie, acolo unde-l lăsase, părînd a-l fi uitat în graba plecării. Îşi aminti în detaliu momentele cînd folosise pe pielea ei îngrozitorul obiect. Îl folosise oare cineva pe pielea lui? se întrebă.

Cei doi tocmai urcau în *Bronco,* cînd Annie ieşi pe verandă.

– Chase Beaudine! strigă. Să nu-ndrăzneşti să te urci în maşina aia!

Chase ridică privirea, cu ochii săi negri umbriți de Stetson.

– Annie? Ce faci?

– Ce trebuie, răspunse ea, scuturînd biciul ca şi cum ar fi fost complet hotărîtă să-l folosească. Nu te duci nicăieri, cowboy. Nu înainte de-a fi terminat eu cu tine.

Johnny lăsă să-i scape un uşor chiuit războinic.

– Pare serioasă.

– Annie, fii rezonabilă, spuse Chase. Am de rezolvat cu un hoț de vite...

– Nu, cu o femeie ai de rezolvat. Aici. Şeful ăla de echipă nu pleacă niciunde. Poate s-aştepte. Eu nu pot.

– Beaudine! slobozi Johnny un urlet de rîs hohotitor. Nu mi-ai spus că ştie să pocnească din bici! M-am îndrăgostit.

Capul lui Annie nu se lăsă sucit de compliment. I se adresă fostului partener al lui Chase politicoasă, cu vocea fină ca o lamă de cuțit:

– Johnny, a fost minunat să te-ntîlnesc după atîția ani, dar vrei te rog să pleci? Chase şi cu mine avem ceva de discutat.

Nici unul din cei doi bărbați nu se mişcă în primul moment, aşa că Annie coborî treptele la loc deschis, cu harapnicul tîrîndu-se lunecos în urma ei, în timp ce-şi ocupa poziția în fața lui Chase.

Mîna începu să-i zvîcnească, trăgînd în sus de şficiul de piele, obişnuindu-se cu senzația lui. Habar nu avea dacă putea într-adevăr să mînuiască biciul sau nu, dar învățase, urmărindu-l pe cel mai priceput, pe Chase însuşi.

Fiecare nuanță a dibăciei lui cu înfricoşătoarea armă, pînă şi cele mai mici palpitații ale muşchilor, i se înregistraseră în minte, fiind de neşters.

Chase se minuna, privind-o pe Annie cum se lupta cu biciul. Acesta se ridică, unduindu-se şi clătinîndu-se ca un şarpe beat, în timp ce femeia încercă să lovească, după care căzu la pămînt cu un tremur moale.

Înjurînd ca din carte, Annie continua să-l manevreze, pînă cînd şarpele începu să se trezească puţin din beţie.

Chase îşi înghiţi un zîmbet. Arăta de parc-ar fi fost Calamity Jane într-o zi proastă. În ritmul în care evolua, avea să dureze pînă la Crăciun, dar simţi că i se înmuia inima.

Biciul era aproape de trei ori cît ea, şi ştia că se temea de moarte de el. Pesemne c-o apucase o furie de mama focului, dacă era-n stare să-l atingă măcar.

– Annie, lasă-l jos, spuse el într-un tîrziu, apropiindu-se. S-ar putea să răneşti pe ci...

Dar, înainte de-a apuca să termine ultimul cuvînt, înainte să poată măcar clipi din ochii uimiţi, şfichiul de piele se arcui fulgerînd spre el ca o lovitură de trăsnet, şi-i smulse *Stetson*-ul din cap.

– Lua-m-ar dracu', şopti Johnny.

Inima lui Chase tropăia ca un taur turbat la rodeo. Îşi trecu uimit o mînă prin părul răvăşit, incapabil să creadă ce făcuse. I-ar fi putut scoate ochiul! Voia să se-nfurie pe ea, dar nu-i era posibil.

Admiraţia buimacă pe care-o simţea nu mai lăsa loc şi pentru alte emoţii. Trăsăturile i se aprinseseră într-un zîmbet triumfător, ochii-i trosneau de surescitare albastră-incandescentă.

Era într-adevăr cea mai afurisită şi mai senzuală femeie pe care-o cunoscuse vreodată.

– Pleacă naibii de-aici, bine, Johnny? spuse el. Am de rezolvat o problemă cu o femeie.

– Băftosule, chicoti încetişor Johnny, în timp ce se îndrepta spre un Ferrari *Testarossa* parcat mai încolo pe drum; cînd ajunse la maşina cea lucitoare, strigă: Chase, dacă ai nevoie de mine, mă găseşti în oraş, la hotel. Fii blîndă cu el, Annie.

Johnny dispăru într-un nor de praf palid, lăsîndu-i pe Annie şi pe Chase acolo unde se aflau, sub soarele de Wyoming tot mai dogoritor, luîndu-şi unul altuia măsurile. Annie simţi un val de dulce teroare, observînd talazul de dorinţă din ochii lui Chase. *Fulger negru,* îşi spuse. Omul arăta de parc-ar fi fost hotărît s-o posede chiar acolo, pe iarbă.

Porni spre ea, dar Annie smuci biciul, ameninţătoare.

– Înapoi, cowboy. Nu te-apropii de mine, pînă nu primesc cîteva răspunsuri.

– Annie, nu dau o para chioară pe prinderea hoţilor de vite, în momentul ăsta. Asta voiai să ştii? Tot ce vreau eşti tu, Îngeraşule, culcată pe spate şi cu picioruşele desfăcute, mai fierbinte ca focul iadului şi dorindu-mă înapoi.

– Chase! Încetează!

Făcu un pas înapoi, cu un bolborosit de rîs surprins învingîndu-i indignarea.

– N-ai să m-atingi, pînă nu te explici! Nici eu nu dau o ceapă degerată pe hoţii de vite. Vreau să ştiu de ce i-ai spus lucrurile alea lui Johnny. Că eşti însurat cu mine şi că uniunea s-a consumat.

– Păi, sîntem căsătoriţi.

Trăsăturile lui colţuroase se îndulciră într-un surîs senzual, dîndu-şi seama de ce-şi făcea Annie griji.

– Şi am consumat... astă-noapte. N-ai uitat cum am reuşit-o în fine, nu-i aşa, Annie? Eu unul ştiu că n-am s-o uit niciodată.

Îşi agăţă degetele mari de găicile curelei, gest care îi trase blugii strîmţi şi mai jos pe şolduri, decît de obicei. Era o mişcare neruşinat de sexy, şi avu efectul de a-i aminti lui Annie exact cum reuşiseră să consume, pînă la ultimele şi cele mai jenante detalii. Dacă juca vreun joc cu ea, însemna că era un om incredibil de crud.

– M-ai auzit, Beaudine, îl preveni ea încet, feroce. Explică-te. Azi-noapte nu voiai nimic legat de căsnicie, zbierai despre plozi, despre perdeluţe galbene, ce, ai uitat?

Chase trase adînc aer în piept, ca pentru a pune lucrurile în ordine şi a aduce situaţia sub control. Îşi îndreptă gulerul şi-şi pieptănă părul cu o mînă, făcîndu-i sălbăticia neagră ceva mai prezentabilă.

– Spun că voi onora căsnicia, dacă asta vrei, răspunse el. Mă voi duce la ăia de la emigrare şi le voi spune că m-am însurat cu tine în Costa Brava. Afirm că e ceva oficial, Annie. Eşti soţia mea.

Ascultîndu-l, Annie avu o senzaţie de uşurare care-i cuprinse tot trupul. I se păru că inima avea să-i plutească afară din piept. Un singur lucru o mai ţinea cu picioarele pe pămînt. Cuvintele alese de el. *Ceva oficial?* Pentru Annie, era o formulă mult prea sterilă.

Nu-şi putea închipui de ce folosise o asemenea expresie... decît dacă nu cumva vorbea conştiinţa lui. Ce făcuse? Petrecuse toată noaptea convingîndu-se pe sine însuşi să facă alături de ea ceea ce se cuvenea?

– N-am nevoie de sacrificii din partea ta, Chase. S-ar fi putut să accept oferta asta în ziua cînd am venit aici, dar nu acum. S-au întîmplat prea multe.

Chase nu ştia dacă să rîdă sau să plîngă în faţa ironiei întregii situaţii. Jocul se răsturnase. Aseară, el îi pusese la îndoială motivele. Acum ea nu avea încredere într-ale lui. Cumva, trebuia s-o facă să înţeleagă ceea ce nici el însuşi nu înţelesese, şi anume că în noaptea trecută fusese şocat, mai întîi de actul sexual fizic, iar apoi de întîlnirea cu moartea. Fusese şocat prin faptul de-a o cunoaşte.

– Nu sacrific nimic, Annie. Toată viaţa i-am făcut cu ochiul morţii. Poate că ăsta era singurul lucru care mă făcea să mă simt viu. Dar acum am un motiv mai întemeiat să fac umbră pămîntului. Sîntem căsătoriţi, şi aşa vreau să rămînem.

– Vrei tu? *De ce?*

Asta era întrebarea. El şi Annie Wells erau complet opuşi. Vedeau lucrurile în moduri cu totul diferite. În firea ei existau zeci de contradicţii, dar în profunzime exista un singur adevăr fundamental. Era o salcie, invincibil de puternică, capitulînd cu graţie în faţa inevitabilului. Cîtă vreme el era rigid ca un stejar albastru, gigantic. Dar învăţa. Învăţa cum să piardă lupta şi să cîştige războiul, învăţa cum să iubească o femeie.

– N-o pot spune în două vorbe, răspunse. Nici nu cunosc cuvintele exacte. Ştiu că unei femei îi place să audă cum bărbatul şi-a pierdut capul de dragoste şi nu poate trăi fără ea. Şi toate astea-s destul de adevărate în cazul meu, dar nu acesta e motivul. E ceva mult mai simplu, şi nu foarte poetic.

Scoase un oftat greu, încercînd să-şi afle cuvintele pentru ceva ce nu putea fi explicat.

– Mă simt mai mulțumit de mine cînd sînt în preajma ta, Annie. Pur şi simplu. O, ştiu că-i greu de crezut, după cum m-am purtat în ultima vreme. Dar e aici, înlăuntrul meu.

Glasul îi cedă, frîngîndu-se, cînd adăugă:

– Ceva ce n-a mai fost niciodată.

– Chase...

– Te iubesc, Annie.

Annie îşi înecă un tremur de nebunească incredulitate, de bucurie. Era prea şocată ca să se mişte, prea zguduită, ceea ce probabil era perfect, căci niciodată n-ar fi reuşit să ajungă în locul unde stătea el. Dintr-o dată, Chase se afla la kilometri întregi distanță, părînd să-i despartă o prăpastie enormă, de netrecut. Era un hău creat de propria ei inimă uluită. O dorise atît de mult timp, atît de tare, încît pur şi simplu nu-i venea să creadă că se întîmpla.

– Vino aici, Annie, o chemă el, deschizînd brațele.

Lacrimile îi împăienjeneau vederea, simțindu-i atracția irezistibilă din glasul răguşit. Îşi putea aminti atît de limpede propria-i profeție despre ceea ce-avea să

se întîmple, dacă el îi spunea vreodată aceste cuvinte. Avea să se ducă la el. N-ar fi avut de ales. Avea s-o posede, trup şi suflet.

– O, Doamne, Chase.

Închise ochii, inexplicabil de înspăimîntată, de vreme ce încerca să găsească o modalitate de-a se mişca. Cu cît se lupta mai mult cu strania paralizie, cu-atît îi păreau braţele mai strîns ancorate pe lîngă trup, picioarele mai îngreunate. Şi deodată, el fu lîngă ea, trăgînd-o la pieptul lui, cu un geamăt aspru pe buze. Venise el la ea.

Annie îşi aruncă braţele pe după gîtul lui, cu un suspin de uşurare. Lacrimile îi înţepau ochii, în timp ce capitula în faţa patimii dure a îmbrăţişării lui, înfiorîndu-se de felul cum o ridica de la pămînt într-o strînsoare aprigă.

Chase o coborî la loc şi-i ridică faţa, scrutîndu-i cu ochii gîndurile, inima, cufundîndu-se pînă-n adîncul sufletului ei.

– Încă mai vrei să fii soţia mea, Annie? Te vei mărita cu mine? Din nou?

Răspunsul se furişă în mintea ei cu un dangăt de clopote atît de grandios, încît probabil reverberă prin tot universul cunoscut. Dar, cînd deschise gura să vorbească, nu ieşi decît un scîncet aspru de emoţie.

– Ăsta a fost un „da", Annie? Fiindcă, sincer să fiu, n-am prea multe să-i ofer unei femei.

O apucă de mînă, ridicîndu-i-o în stilul tradiţional al bărbatului pe cale să pună un inel în degetul iubitei. În

schimb, scoase ceva din buzunarul cămăşii şi i-o depuse uşurel în palma făcută căuş.

– Dar îţi pot făgădui un lucru. Întotdeauna vor fi flori.

Annie privi la margareta pe care i-o aşezase în palmă, o floare nouă, perfectă, pentru a o înlocui pe cea de mult moartă pe care i-o „culesese“ cu biciul. Ceva insuportabil de dulce i se învăpăie prin simţuri, făcînd cu neputinţă să-i spună cît de mult iubea floarea, cît de cumplit îl iubea pe el.

Ridică margareta la buze, cu lacrimi în ochi:

– Este de-ajuns.

Capitolul 12

Era o dimineață de vară prea perfectă pentru orice altceva în afara liniștitei sărbători a naturii; să culegi mure sălbatice pe malurile unui rîu leneş de munte... sau să te măriți cu bărbatul pe care-l adori alături de acesta. Annie o alesese pe cea din urmă, şi niciodată nu fusese mai frumoasă. Rochia ei de mireasă era simplă, de organdi alb, cu tăietura en-coeur dezvăluindu-i umerii gingaşi, rotunjiți, şi pielea ca de porțelan, strălucind de emoție. O ghirlandă de margarete sălbatice îi împodobea părul de culoarea aramei.

Chase purta un veston de şamoa cu franjuri western legănîndu-i-se pe mîneci; un *Stetson* negru, nou-nouț, îi umbrea ochii negri, în cinstea evenimentului. Mai multe dintre femeile din mica adunare de nuntaşi îl priveau cu expresii franc-admirative, în timp ce stătea în fața pastorului, aşteptîndu-şi mireasa. Iar Muriel Jen-

sen, care cînta Tatăl Nostru, fu auzită referindu-se la mire ca fiind „necuvenit de chipeş".

Mulţimea tăcu, cînd Annie păşi înainte să i se alăture lui Chase. Pînă şi ciripitul gutural al cintezoilor din sălciile de deasupra se stinse, în timp ce mireasa îşi ocupa locul lîngă mire. Nerăbdarea atinse apogeul cînd ochii tinerei perechi se întîlniră preţ de-un scurt şi dulce moment, înainte de-a se întoarce să privească spre preot. Iar apoi, cuiva îi scăpă un oftat.

Johnny Starhawk era cavalerul de onoare al lui Chase, cu pletele sale negre legate la spate şi expresia devenind solemnă odată cu începerea oficiilor nupţiale. Lîngă Johnny şedea ciobănescul Border al lui Chase, dînd zgomotos din coadă. Şipotul melodios al rîului oferea muzica de fundal pentru scurta ceremonie, dar în clipa cînd preotul pronunţă cuplul ca fiind soţ şi soţie, iar ei îşi pecetluiră uniunea cu un sărut prelung, de undeva din depărtare se putu auzi un bubuit ciudat.

În timp ce Annie şi Chase se întorceau, în sfîrşit, spre mulţime, ameninţătorul sunet crescu, vuind ca o formaţiune de elicoptere apropiindu-se. Pămîntul părea să trepideze, în vreme ce vacarmul se înălţa în crescendo, o unică săgeată de negru şi crom ţîşni la vedere. Spre surprinderea tuturor, o motocicletă enormă coti la curba drumului ce ducea spre rîu.

– Cine e? se înălţară glasuri neliniştite din rîndul participanţilor, pe cînd o siluetă solitară, pe o *Harley* masivă, se îndrepta direct spre ei. Ochelarii-oglindă de

aviator ai motociclistului străluceau în soare, iar capetele eşarfei, pe care-o purta înfăşurată împrejurul capului, îi flutura în vînt. Motociclistul părea amenințător ca demonica maşina pe care o călărea; ambală motorul pe iarbă şi coti spre a frîna la nici doi metri de mulțimea uimită. Lumina soarelui i se reflecta din ochelari, în timp ce le scruta chipurile, căutînd pe cineva. Netuns şi neras, cu părul blond, bogat, albit de soare, în contrast cu basmaua neagră, reprezenta o armă ascuțită față de simțurile tuturor. Un cuguar auriu, cu chip de om.

Atît Chase, cît şi Johnny părură să-l recunoască pe motociclist, pe cînd cobora cricul vehiculului şi sărea din şa. Annie însă fu aceea care-i rosti numele. În uniforma sa de infanterist marin, cu tricoul bej-olive şi vesta de artilerist antiaerian, Geoff Dias arăta exact la fel cum şi-l amintea Annie în urmă cu cinci ani. Era un spectru dezgolit şi frumos din trecut, amintindu-i de toate amănuntele tragice, de toate momentele strălucitoare din ultima misiune a comandoului.

Îi aruncă o privire lui Chase, aflat lîngă ea, şi-şi dădu seama că şi le amintea şi el, ca şi cum timpul s-ar fi întors în sine însuşi, năvălind de-a-ndaratelea. Pînă şi Johnny Starhawk părea transfigurat, în chip straniu.

– Chase Beaudine? întrebă Geoff, apropiindu-se de întrunire. Mi s-a spus că l-aş putea găsi aici.

Mulțimea se retrase cu un pas, de parcă străinul chiar ar fi fost un cuguar. Chase îşi croi drum printre invitați, trăgînd-o pe Annie după el.

– Dias! Eu sînt, Chase.

Geoff Dias se holbă la echipamentul de nuntă al lui Chase, complet derutat.

– Ce se-ntîmplă, Beaudine? Am primit un mesaj urgent. Spunea că ți-e viața în pericol.

– Regret, amice, îl informă Chase, cu un zîmbet ivindu-i-se încet pe buze. Ai ajuns prea tîrziu, ca să mă mai salvezi acum. Tocmai m-am însurat.

– *Însurat?*

Trăsăturile colțuroase ale lui Geoff exprimară un șoc total, pe cînd se holba la vechiul său prieten. Nu îmi vine să cred. Chase Beaudine însurat?

Izbucni într-un rîs răgușit.

– Doamne, omule, zău că-mi pare rău s-aud asta. Poate, dac-aș fi ajuns cu-o oră mai devreme, te mai puteam salva.

– Dacă erai aici cu-o oră mai devreme, ai fi putut răpi mireasa.

Sardonica remarcă îi aparținea lui Johnny Starhawk, care înainta prin mulțime să-l salute pe cel întîrziat.

– Starhawk? Tu ce faci aici?

Johnny rînji, ochii săi negri sclipind în timp ce dădea mîna cu vechiul său camarad.

– Fac parte din conspirația de a-l scoate din acțiune pe Chase Beaudine.

Geoff Dias îl privi din nou pe Chase, acum pe deplin compătimitor față de osînda respectivului.

– Ai vorbit serios, Beaudine, cînd ai spus că ți-e viața în primejdie! Nu ai mințit?

– Poate ţi-ar face plăcere să întîlneşti primejdia în persoană.

– Ea e frumoasa mea soţie. Probabil ţi-o aminteşti ca Annie Wells.

Recunoaşterea se furişă încet în ochii verzi ai lui Geoff, pe cînd cerceta faţa luminoasă a lui Annie.

– E fata pe care-ai salvat-o, spuse el într-un tîrziu. Cea despre care ne-au spus că murise.

Se întoarse spre Chase cu o nouă înţelegere a lucrurilor.

– E mai mult decît frumoasă, Beaudine. E feerică. Nu-i de mirare că ţi-ai pierdut capul.

Annie întinse mîna, apucîndu-i-o pe-a lui Geoff.

– Îţi mulţumesc, spuse, cu ochii devenindu-i înceţoşaţi şi foarte, foarte albaştri. În momentul următor, Geoff o strînse în braţe.

Era o întîmpinare destul de prietenoasă, dar Chase îi despărţi oricum.

– Găseşte-ţi femeia ta, Dias, spuse el posesiv, trăgînd-o pe Annie la pieptul său. Asta-i a mea.

Ceilalţi doi bărbaţi făcură un pas înapoi, rîzînd de comportarea necaracteristică a vechiului lor prieten.

– Ia nu mai fiţi aşa de ţanţoşi, compadres, îi preveni pe amîndoi Chase. Vi se putea întîmpla şi vouă.

Atît Chase, cît şi Annie rîseră de negaţiile vehemente ale celor doi. Dar, în timp ce-i studia pe foştii parteneri ai soţului ei, o undă de intuiţie o preveni pe Annie că aceşti doi bărbaţi erau nişte singuratici înveteraţi şi, probabil, la fel de adverşi implicării emoţio-

nale, pe cît fusese şi Chase. N-o invidia pe femeia care s-ar fi încurcat cu oricare din ei.

Cît despre Geoff Dias, n-ar fi vrut să fie ea cea care să-l îmblînzească pe leul acela. Era nevoie, cu siguranţă, de un bici şi un scaun. Sau de-o leoaică foarte isteaţă. Iar în privinţa lui Johnny Starhawk, el era la fel de liniştit-primejdios ca orice felină a junglei, care-i ieşise vreodată-n drum, o panteră neagră, şezînd la pîndă. Pentru cine, însă? De-ar fi putut privi în viitor, s-o vadă pe femeia nebănuitoare de nimic, care avea să-i taie calea, Annie ar fi prevenit-o să fugă ca de dracu'.

Se cutremură într-un fior involuntar, recunoscătoare că se afla exact acolo unde-şi dorise, în braţele calde ale lui Chase. Glasuri vesele se înălţau, iar dopurile sticlelor de şampanie începeau să pocnească în jur, readucînd-o la realitatea sărbătorii, la nunta ei! Privind spre iubirea din ochii negri ai soţului său, la împlinirea celui mai tainic vis al ei, se alătură rîsetelor voioase. Miracolul Numărul Doi, îşi spuse. *De-ar fi să fie cît mai multe..*

Sfîrşit